

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΣΧΟΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ

(ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΠΟΥΔΩΝ ΠΡΩΗΝ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ)

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

**ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ “ONLY IN
AUSTRALIA” ΤΟΥ W.O. COLEMAN ΚΑΙ ΜΕΛΕΤΗ ΟΡΟΛΟΓΙΑΣ**

Φαίη Καβαλέρου

ΑΜ: 14603

Επιβλέπων: Θεόδωρος Βυζάς

τίτλος, βαθμίδα

Ηγουμενίτσα, Μάιος, 2021

**TRANSLATION OF AN EXTRACT FROM THE BOOK “ONLY IN
AUSTRALIA” BY W.O. COLEMAN AND STUDY OF
TERMINOLOGY**

Εγκρίθηκε από τριμελή εξεταστική επιτροπή

Τόπος, Ημερομηνία

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ

1. Επιβλέπων καθηγητής

Όνομα Επίθετο,

2. Μέλος επιτροπής

Όνομα Επίθετο,

3. Μέλος επιτροπής

Όνομα Επίθετο,

© Καβαλέρου, Φαίη, 2021.

Με επιφύλαξη παντός δικαιώματος. All rights reserved.

Δήλωση μη λογοκλοπής

Δηλώνω υπεύθυνα και γνωρίζοντας τις κυρώσεις του Ν. 2121/1993 περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας, ότι η παρούσα μεταπτυχιακή εργασία είναι εξ ολοκλήρου αποτέλεσμα δικής μου ερευνητικής εργασίας, δεν αποτελεί προϊόν αντιγραφής ούτε προέρχεται από ανάθεση σε τρίτους. Όλες οι πηγές που χρησιμοποιήθηκαν (κάθε είδους, μορφής και προέλευσης) για τη συγγραφή της περιλαμβάνονται στη βιβλιογραφία.

Επίθετο, Όνομα

Υπογραφή

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Θα ήθελα, αρχικά, να ευχαριστήσω τους γονείς μου και τον αδελφό μου για όλη την υποστήριξη κι υπομονή που μου έδειξαν και που χάρη σε αυτούς είχα την ευκαιρία να σπουδάσω και να διευρύνω τους ορίζοντές μου. Έπειτα, τους φίλους μου για την ηθική τους υποστήριξη αυτό το χρονικό διάστημα. Και τέλος, θα ήθελα να ευχαριστήσω τους καθηγητές μου, και χρωστάω ιδιαίτερη ευγνωμοσύνη στον επιβλέποντα καθηγητή μου, κ. Θεόδωρο Βυζά, για τις συμβουλές, την καθοδήγηση, την συνεργασία και για όλες τις γνώσεις που μοίρασε σε εμένα και στους συμφοιτητές μου απλόχερα μέσα σε όλα αυτά τα χρόνια.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η μετάφραση θεωρείται μία διεργασία διανοητικής φύσεως, η υπόσταση της οποίας συνθέτει αφενός ένα είδος τέχνη και αφετέρου τεχνική. Ουσιαστικά, πρόκειται για μία ιδιαιτέρως απαιτητική πνευματική ενασχόληση. Προκειμένου, μάλιστα, να στεφτεί με επιτυχία, δεν απαιτείται αποκλειστικά και μόνο μία αυστηρή απόδοση μίας λέξης από μία γλώσσα, η οποία συνιστά τη γλώσσα-πηγή, σε μία άλλη γλώσσα, η οποία συνιστά τη γλώσσα-στόχο, αλλά και να περιλαμβάνει την κατάλληλη προσαρμογή του αρχικού κειμένου στο γλωσσικό και πολιτιστικό περιβάλλον της γλώσσας-στόχου, προκειμένου, με τον τρόπο αυτόν, να μεταμορφώνεται στη δημιουργία ενός αυτόνομου και ολοκληρωμένου κειμένου. Με βάση τον παραπάνω συλλογισμό, ως κατευθυντήρια γραμμή, στο πλαίσιο της παρούσας πτυχιακής εργασίας, επιχειρείται η μετάφραση ενός αποσπάσματος και πιο συγκεκριμένα του τρίτου κεφαλαίου, του συγγράμματος του W.O. Coleman, με τίτλο *Only in Australia*, συνοδευόμενη από σχετικό γλωσσάριο, το οποίο και περιλαμβάνει επεξηγήσεις όρων. Ο λόγος για τον οποίο επιλέχθηκε η μετάφραση ενός αποσπάσματος του εν λόγω συγγράμματος, έγκειται στην έντονα μεταφορική γλώσσα, ο οποίος χρησιμοποιείται από την πλευρά του συγγραφέα, η οποία προσδίδει μία ακόμα περισσότερο ενδιαφέρουσα διάσταση στη μεταφραστική διαδικασία.

Λέξεις-κλειδιά: μετάφραση, ορολογία, γλωσσάριο, σύγγραμμα, *Only in Australia*

ABSTRACT

Translation is considered a process of an intellectual nature, the substance of which comprises both a kind of art and technique. In essence, this is a particularly demanding intellectual activity. Indeed, in order to be successful, it is not only necessary to translate one word strictly from one language which is considered as the source language, to another, which is considered as the target language, but also incorporating its proper adaptation to the original text in the linguistic and cultural context of the target language, in order to be transformed, in this way, into a creation of an autonomous and integrated text inevitable. Based on the above reasoning, as a guideline, in the context of this dissertation, I have attempted to translate an excerpt, and more specifically the third chapter, of W.O. Coleman's book, entitled *Only in Australia*, accompanied by a glossary, including valuable terms. The reason for choosing to translate a passage from this book, lies in the highly metaphorical language used by the author, which adds an even more interesting dimension to the translation process.

Keywords: *translation, terminology, glossary, text, Only in Australia*

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ	6
ΠΕΡΙΛΗΨΗ	7
ABSTRACT.....	8
ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.....	9
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	11
Α' ΜΕΡΟΣ.....	13
Α. 1 Θεωρητικό Πλαίσιο.....	13
Α. 1.1 Τι είναι μετάφραση	13
Α. 1.1.1 Μετάφραση: Ετυμολογία κι ορισμός.....	14
Α. 1.1.2 Μετάφραση και Πολιτισμός.....	15
Α. 1.1.3 Μεταφραστική Ισοδυναμία	16
Α. 1.1.4 Μετάφραση: Τέχνη ή Επιστήμη	17
Α. 1.2 Τι είναι ορολογία.....	18
Α. 1.2.1 Οι διαστάσεις της ορολογίας.....	19
Α. 1.3 Τι είναι όρος.....	19
Α. 1.3.1 Μορφολογική ταξινόμηση όρων	21
Α. 1.4 Δανεισμός.....	22
Α. 1.4.1 Είδη δανείων	23
Α. 1.5 Τι είναι εξειδικευμένο κείμενο.....	23
Α. 1.6 Τι είναι μετάφραση εξειδικευμένου κειμένου.....	24
Α. 1.6.1 Μεταφραστική Ικανότητα.....	25
Α. 1.6.2 Αναθεώρηση	27
Α. 2 Μεταφραστικός Σχολιασμός.....	28
Α. 2.1 Μεθοδολογία.....	28
Α. 2.2 Μελέτη τυπολογίας όρων.....	32
Α. 2.2.1 Μονολεκτικοί όροι	32
Α. 2.2.2 Δίλεκτικοί όροι.....	35
Α. 2.2.3 Τρίλεκτικοί όροι.....	40
Α. 2.2.4 Συντομογραφίες	43
Α. 2.2.5 Δάνεια.....	43
Β' ΜΕΡΟΣ	45

Μετάφρασμα	45
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ	79
ΓΛΩΣΣΑΡΙΟ.....	82
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	90
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.....	96
Πρωτότυπο Κείμενο.....	97

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η μετάφραση αποτελεί μία ιδιαίτερη πνευματική διεργασία, η οποία και δεν περιορίζεται σε μία στυγνή απόδοση λέξεων και όρων από τη γλώσσα-πηγή στη γλώσσα-στόχο. Αντιθέτως, βασικό συστατικό μίας επιτυχημένης μετάφρασης είναι η δημιουργία ενός αυτοτελούς και κατανοητού κειμένου που να δίνει την εντύπωση στον αναγνώστη ότι η πληρότητα του νοήματός του δεν αποτελεί συνάρτηση ενός άλλου κειμένου, γραμμένου σε άλλη γλώσσα. Προς επίτευξη του ανωτέρω βασικού σκοπού, ο μεταφραστής χρειάζεται αφενός να έχει κατανοήσει το κείμενο που πρόκειται να μεταφράσει, αφετέρου να είναι εξοικειωμένος με τυχόν υπάρχουσα ορολογία, καθώς επίσης και το πολιτιστικό και ιστορικό υπόβαθρο στο οποίο θεμελιώνεται το κείμενο της γλώσσας-πηγής. Συνάγεται λοιπόν ότι η μετάφραση δε χρειάζεται μόνο τεχνική αλλά και τέχνη.

Σκοπός της παρούσας εργασίας είναι η απόδοση ενός αποσπάσματος του βιβλίου του W.O. Coleman, με τίτλο *Only in Australia*, το οποίο και αναφέρεται στους παράγοντες που διαδραμάτισαν καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση της Αυστραλίας όπως είναι παγκοσμίως γνωστή σήμερα. Ο λόγος για τον οποίο επιλέχθηκε το συγκεκριμένο απόσπασμα (Κεφάλαιο 3) του ανωτέρω συγγράμματος, προς μετάφραση έγκειται στον έντονα μεταφορικό λόγο του συγγραφέα, κάτι το οποίο αποτελεί έντονη πρόκληση για τη μεταφραστική διαδικασία που ακολουθήθηκε από πλευράς μου, στο πλαίσιο της εν λόγω πτυχιακής εργασίας.

Η συγκεκριμένη πτυχιακή εργασία, επιμερίζεται σε δύο μέρη. Το πρώτο, θεωρητικό μέρος αυτής, απαρτίζεται από δύο επιμέρους κεφάλαια. Αναλυτικότερα, στο πλαίσιο του πρώτου κεφαλαίου, αποσαφηνίζεται η έννοια της μετάφρασης, καθώς επίσης και οι έννοιες της ορολογίας, του όρου, του δανεισμού, του εξειδικευμένου κειμένου και της εξειδικευμένης μετάφρασης. Εν συνεχεία, γίνεται περιγραφή της διαδικασίας της μετάφρασης του εξειδικευμένου κειμένου.

Ακολουθεί το δεύτερο κεφάλαιο της παρούσας πτυχιακής εργασίας, το οποίο αφορά το μεταφραστικό σχολιασμό. Ουσιαστικά, πρόκειται για το κεφάλαιο, στο οποίο περιγράφεται η ακολουθούμενη μεθοδολογία και ο τρόπος της εμφάνισης των όρων.

Σειρά έχει το δεύτερο μέρος της εν λόγω πτυχιακής εργασίας, το οποίο αφορά την μετάφραση του επιλαχόντος κειμένου, το πρωτότυπο του οποίου παρατίθεται στο παράρτημα, στο τέλος της εν λόγω πτυχιακής εργασίας. Εν συνεχεία, παρατίθενται τα τελικά συμπεράσματα αυτής και το γλωσσάριο.

A' ΜΕΡΟΣ

A. 1 Θεωρητικό Πλαίσιο

A. 1.1 Τι είναι μετάφραση

Η μετάφραση φέρει ιστορία που ξεκινάει από τα αρχαία χρόνια, πριν την ύπαρξη του γραπτού λόγου (Schäffner & Adab, 2000: vii). Πρωτοεμφανίζεται μέσω του προφορικού λόγου, δηλαδή μέσω της προφορικής μετάφρασης, γνωστή σήμερα κι ως διερμηνεία, ακριβώς γιατί στους τομείς του εμπορίου και της παιδείας η μετάφραση χρήζει ζωτικής σημασίας την εποχή εκείνη (Schäffner & Adab, 2000: vii). Με το πέρασμα των χρόνων, η ανάγκη επικοινωνίας μεταξύ των ανθρώπων, κυρίως σε ακαδημαϊκά και θρησκευτικά θέματα, φέρνει την ανάγκη ύπαρξης της μετάφρασης ως επιστήμης (Munday, 2008: 5).

Στη σημερινή εποχή, η μετάφραση και η διερμηνεία είναι διαφορετικές επιστήμες. Η βασικότερη διαφορά μεταξύ των δύο τους είναι πως η διερμηνεία είναι μία διαδικασία η οποία πραγματοποιείται προφορικά ενώ η μετάφραση είναι μια ενέργεια η οποία γίνεται γραπτά κι ετεροχρονισμένα. Παρ' όλα αυτά η μετάφραση είναι αυτή με την οποίαν θα ασχοληθούμε στην παρούσα εργασία. Η μεταφραστική διαδικασία λοιπόν φέρει μεγάλη σημαντικότητα, ιδιαιτέρως σε χώρες όπως της Ευρώπης όπου υπάρχει πολυγλωσσία. Με τον ερχομό του 21^{ου} αιώνα η καθημερινότητα πλέον αρχίζει κι αλλάζει, οι λαοί μετακινούνται με πολύ μεγαλύτερη ταχύτητα έχοντας ως αποτέλεσμα η διεθνή επικοινωνία και η μετάφραση κατ' επέκταση για καθημερινούς σκοπούς να είναι πια απαραίτητη (Bassnett, 2014: 1). Έτσι, εξαιτίας της έντονης χρήσης της μετάφρασης και της μεταφραστικής επιστήμης κατ' επέκταση, έχουμε αρκετούς θεωρητικούς να παρουσιάζουν, ο κάθε ένας από τη δικιά του σκοπιά, τί εστί μετάφραση στην προσπάθειά τους να πλαισιώσουν την έννοια αυτήν με αποτέλεσμα, λόγω της πολυπλοκότητάς της, η διαδικασία αυτή να καθίσταται σύνθετη (Δημητρούλια & Κεντρωτής, 2015: 1).

A. 1.1.1 Μετάφραση: Ετυμολογία κι ορισμός

Ετυμολογικά, κατά το *Ελληνικό Λεξικό Τεγόπουλος – Φυτράκης* (2005: 459), η λέξη ‘μετάφραση’ στην ελληνική γλώσσα είναι σύνθετο ουσιαστικό, ενικού αριθμού, θηλυκού γένους το οποίο πηγάζει από το ενεργητικής φωνής ρήμα ‘μεταφράζω’ (μετά- + φράζω), κι ο όρος της αποδίδεται ως εξής: «1) η μεταφορά προφορικού ή γραπτού λόγου από μια γλώσσα σε άλλη, 2) το κείμενο που έχει μεταφραστεί». Παράλληλα, στην αγγλική γλώσσα, η λέξη ‘translation’ είναι ουσιαστικό ενικού αριθμού που πηγάζει από την λατινική λέξη ‘translatum’ με παθητική μετοχή το ‘transfere’ που σημαίνει ‘μεταφέρω’ (Sykes, 1982: 1137-1138). Σύμφωνα με το αγγλικό ηλεκτρονικό λεξικό *Oxford Learner’s Dictionaries*, ο όρος ‘translation’ αποδίδεται ως εξής: «1) the process of changing something that is written or spoken into another language, 2) a text or word that has been changed from one language into another»¹. Και στις δύο γλώσσες, η μετάφραση στην πρώτη περιγραφή αποδίδεται ως διαδικασία, ενώ στην δεύτερη περιγραφή αποδίδεται ως αποτέλεσμα της διαδικασίας που έχει προηγηθεί.

Το πώς αντιλαμβανόμαστε όμως, ετυμολογικά, την μετάφραση διαφέρει από πολιτισμό σε πολιτισμό. Παρατηρείται διαφορά μεταξύ δυτικού κι ανατολικού πολιτισμού και πιο συγκεκριμένα, στην δύση η ετυμολογική ρίζα της λέξης ‘μετάφραση’ ξεκινάει από την έννοια της ‘μεταφοράς’, της ‘μετάβασης’ ενός ήδη υπάρχοντος νοήματος ενώ στον ανατολικό πολιτισμό η ετυμολογία του ορισμού της μετάφρασης έχει να κάνει περισσότερο με τον ‘μετασχηματισμό’, την ‘αναδιατύπωση’ ενός αρχικού νοήματος (Γραμμενίδης et al., 2015: 16).

Πιο γενικευμένα, μετάφραση θα μπορούσαμε να πούμε πως είναι η μεταφορά του τι έχει ειπωθεί στην γλώσσα-πηγή, δηλαδή την γλώσσα στην οποία έχει αποδοθεί ένα νόημα ή ένα κείμενο, προς την γλώσσα-στόχο, δηλαδή την γλώσσα στην οποία αποδίδεται ένα νόημα ή ένα κείμενο, διατηρώντας τους μορφολογικούς και σημασιολογικούς κανονισμούς της (Bell, 1991: 5).

Βέβαια, η αντίληψη του ορισμού της μετάφρασης παίζει αρκετά σημαντικό ρόλο γιατί η οπτική του κάθε μεταφραστή, επί του θέματος, είναι αυτή που θα αποτελέσει κατευθυντήρια γραμμή της σκέψης του κι αυτή που θα καθορίσει την

1

<https://www.oxfordlearnersdictionaries.com/definition/english/translation?q=translation>

έκβαση του αποτελέσματος της (Γραμμενίδης et al., 2015: 13). Στην πραγματικότητα, ως διαδικασία, ο όρος 'μετάφραση' είναι πολυσήμαντος και περιλαμβάνει πολλά περισσότερα από μία απλή μεταφορά λέξεων, φράσεων από μία γλώσσα σε μία άλλη. Συγκεκριμένα, μπορεί ο πυρήνας της μετάφρασης, ως έννοια, να περιλαμβάνει τον ανώτερο, εξαιρετικά στενό ορισμό, όμως θα πρέπει να ληφθεί υπόψη και η ύπαρξη των συμφραζομένων, καθώς και των ευρύτερων γλωσσικών και πολιτισμικών πλαισίων. Επομένως, μία ορθή μετάφραση οφείλει να εκπροσωπεί το πρωτότυπο κείμενο και σε δομή αλλά και σε ύφος (Tytler, 1790 στο Shouyi, 2008: 69), καθώς παράλληλα να ξεπερνάει τα γλωσσολογικά και τα πολιτισμικά εμπόδια που συναντάει.

A. 1.1.2 Μετάφραση και Πολιτισμός

Όταν μιλάμε για μετάφραση είναι δεδομένο πως δεν μιλάμε απλά για μία διαδικασία στεγανής μεταφοράς ύφους και περιεχομένου από μια γλώσσα σε μίαν άλλη αφήφώντας τον πολιτισμό και την κουλτούρα του υποδέχον-πολιτισμού αλλά αντίθετα για διαπολιτισμική επικοινωνία. Όντας υποχρεωμένοι να επικοινωνήσουμε το μήνυμα που φέρουμε από έναν πολιτισμό προς έναν άλλον, δεν προκειται μονάχα για την μεταφορά του αλλά για πολιτισμική 'εμφύτευση' και προσαρμογή της πληροφορίας αυτής στην υποδέχουσα-γλώσσα (Hardwich, 2000 στο Bassnett, 2007: 15). Αυτό συνεπάγεται πως, ένας μεταφραστής για να μπορέσει να μεταφράσει από μία γλώσσα σε μίαν άλλη, χωρίς να αλλοιώσει το κείμενό του, πρέπει να είναι ικανός να κρίνει και να συνδυάζει σωστά τα γλωσσικά και μη στοιχεία που συναντά (Βλαχόπουλος, 2010: 14), διότι ο πολιτισμός, μέσω της μετάφρασης με την συνένεση του ανθρώπου, φέρει φιλοσοφίες, συμπεριφορές, αξίες, ήθη κι έθιμα από την μια γλώσσα προς την άλλη (Gullestrup, 2002 στο Βλαχόπουλος, 2010: 24).

Επομένως, σε σημεία, θέλοντας και μη, πρέπει να λαμβάνουμε υπόψη μας τον πολιτισμό από τον οποίον ξεκινάμε και κατ' επέκταση τον πολιτισμό στον οποίον θέλουμε να καταλήξουμε. Θα μπορούσαμε να πούμε, ενδεχομένως, πως δεν μεταφράζουμε απλώς από μία άψυχη γλώσσα-πηγή προς μία άψυχη γλώσσα-στόχο αλλά από έναν, ζωντανό πολιτισμό-πηγή προς έναν ζωντανό πολιτισμό-στόχο.

A. 1.1.3 Μεταφραστική Ισοδυναμία

Μία έννοια που απασχολεί ιδιαίτερα τον κόσμο των μεταφραστικών επιστημών είναι η ‘ισοδυναμία’ όσον αφορά την διαδικασία της μετάφρασης. Για πολλά χρόνια, ειδικοί όταν μιλούσαν για τον ορισμό της μετάφρασης μιλούσαν παράλληλα και για ‘ισοδυναμία’ τονίζοντας έτσι την μεταξύ τους σχέση (Snell-Hornby, 1988: 15). Ο J. C. Catford (1965: 20), παραδείγματος χάριν, στον ορισμό του περί μετάφρασης υποστηρίζει πως μετάφραση εστί η αντικατάσταση του πρωτότυπου κειμένου με ένα ισοδύναμο κείμενο στην γλώσσα-πηγή, κάνοντας έτσι φανερή τη σύνδεσή τους αυτή.

Η προβληματική ξεκινάει με την αποδοχή του όρου όπου για κάποιους αρνητές, η ‘μεταφραστική ισοδυναμία’ αποτελεί εμπόδιο διότι για λόγους επίτευξης μεταφραστικής ισοδυναμίας περιορίζεται, πολιτισμικά, η δημιουργικότητα (Gentzler, 1993 στο Γραμμενίδης et al., 2015: 39), ενώ την ίδια στιγμή άλλοι οι οποίοι είναι υπέρ της μεταφραστικής ισοδυναμίας, θεωρούν πως χρησιμοποιείται όχι μόνο για να περιγράψουν την μεταφραστική διαδικασία αλλά αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της μεταφραστικής τους θεωρίας κι απαραίτητη προϋπόθεση για την ολοκλήρωση του έργου τους (Γραμμενίδης et al., 2015: 39).

Ο Nida (2001) κάνει λόγο για δυσκολία απόδοσης ενός ορισμού για τη μεταφραστική ισοδυναμία (Nida, 2001: 224), καθώς ο ίδιος παρουσιάζει την δική του οπτική κατά την οποία διαχωρίζει την ‘μεταφραστική ισοδυναμία’ σε «*τυπική ισοδυναμία*», η οποία έχει ως κέντρο το πρωτότυπο κείμενο, και σε «*δυναμική ισοδυναμία*», η οποία έχει ως κέντρο το μήνυμα που φέρει το κείμενο (Nida, 1964 στο Βλαχόπουλος, 2015: 15), υποστηρίζοντας πως αυτού του είδους η προσέγγιση, από τον μεταφραστή, αναφερόμενος στην δυναμική ισοδυναμία, μπορεί να επιφέρει την μέγιστη δυνατή φυσικότητα όσον αφορά το μεταφραστικό αποτέλεσμα (Nida, 1964 στο Ren, 2014: 342).

Επομένως, ένας μεταφραστής ο οποίος πορεύεται με γνώμονα την μεταφραστική ισοδυναμία, σε σημεία, για να μπορέσει να φέρει εις πέρας το έργο του, καλείται να θυσιάζει την πιστότητα ως προς την μορφολογία και να εστιάζει στην σημασιολογία. ‘Μεταφραστική ισοδυναμία’ θα μπορούσαμε να αποκαλέσουμε λοιπόν το κείμενο-αποτέλεσμα του μεταφραστή στην προσπάθειά του να πλησιάσει όσο πιο κοντά γίνεται το δικό του κείμενο στο πρωτότυπο.

A. 1.1.4 Μετάφραση: Τέχνη ή Επιστήμη

Μέχρι και σήμερα, παρ' όλα αυτά, βρίσκεται υπό συζήτηση το εάν η μετάφραση, εν τέλει, θεωρείται τέχνη ή επιστήμη, κάτι το οποίο θα μπορούσε να συνεπάγεται πως η μετάφραση είναι μία μορφή τέχνης ή ακόμα και δεξιότητας η οποία δεν μπορεί να χωρέσει σε αντικειμενικά, 'επιστημονικά' πλαίσια (Bell, 1991: 4).

Στις αρχές του 20^{ου} αιώνα, η μετάφραση θεωρούνταν παρακλάδι της γλωσσολογίας (Vázquez-Ayora, 1977 στο Rabadan, 2008: 39), και η δουλειά του γλωσσολόγου ήταν να μεταφράζει αντικαθιστώντας γλωσσικές δομές, αφηφώντας τις σημασιολογικές αναφορές που συναντούσε στο κείμενο-πηγή του (Rabadan, 2008: 39). Έτσι, ο γλωσσολόγος επιδιώκει να μεταφράσει από μία επιστημονική πλευρά το κείμενό του στην προσπάθειά του να εξηγήσει όσο πιο 'αντικειμενικά' γίνεται αυτό το φαινόμενο (Bell, 1991: 4). Ταυτόχρονα, επικρατεί η άποψη περί συμμετρίας η οποία επιτρέπει να υποθέσουμε πως η μετάφραση είναι μια διαδικασία που κατ' επέκταση μπορεί να λειτουργήσει κι αντίστροφα, κάτι το οποίο είναι λάθος (Larson, 2008: 39) και θεωρείται ουτοπία διότι, όπως αναφέρθηκε και παραπάνω η μετάφραση συνδέεται, άθελά της, με τον πολιτισμό κι έτσι δεν αρκεί μόνο αυτού του είδους η προσέγγιση.

Σύμφωνα με τον Βλαχόπουλο (2010: 38), η μετάφραση και η δημιουργικότητα συνδέονται άμεσα κι εάν ένα άτομο είναι δημιουργικά καλλιεργημένο, είναι πολύ πιθανό το αποτέλεσμα του έργου του να είναι κατ' επέκταση επιτυχές. Ο Nida (1991) ισχυρίζεται πως η αντίληψη περί διαγλωσσικής μετάφρασης συχνά είναι λανθασμένη γιατί πρώτον, πολλοί θεωρούν τη μετάφραση επιστήμη και δεύτερον, γιατί παράλληλα πιστεύουν πως εξαρτάται άμεσα από διάφορες γλωσσικές θεωρίες κι αντίθετα εκείνος ισχυρίζεται πως ένας μεταφραστής οφείλει να μπορεί να διαισθάνεται ποια είναι η φυσική ισοδυναμία την οποία επιθυμεί να πλησιάσει (Nida, 1991 στο Nida, 2006: 11), κάτι το οποίο θα λέγαμε απαιτεί τεχνική και δεν ανήκει στα επιστημονικά γνωρίσματα.

Έτσι, για να μπορέσει ένα μετάφρασμα να πλησιάσει ένα, όσο το δυνατόν, πιο 'άρτιο' αποτέλεσμα γίνεται, ένας μεταφραστής οφείλει να έχει διττό ρόλο συνδυάζοντας όχι μόνο πλάτος αλλά και βάθος. Οφείλει να εκπροσωπεί την ισοδυναμία μεταξύ κειμένου-στόχου και κειμένου-πηγής όπως και να αποτελεί συνδετικός κρίκος μεταξύ συγγραφέα κι αναγνώστη. Συνεπώς, δεν αρκεί μόνο ένας μεταφραστής να

διαθέτει ένα χάρισμα ή να κατέχει μία δεξιότητα, αλλά να συνδυάζει τις γνώσεις με την τεχνική και φυσικά όλα τα παραπάνω με το πολιτισμικό υπόβαθρο της γλώσσας-στόχου και πηγής.

A. 1.2 Τι είναι ορολογία

Το 1930 ξεκινά η σταδιακή διαμόρφωση κι ανάπτυξη της ορολογίας σε επιστημονικό τομέα με την μορφή που κατέχει σήμερα έχοντας ως πρωταρχικό σκοπό την συλλογή και τη μελέτη όρων (Cabré, 1999: 14). Συνεχίζει να ανθίζει τις δεκαετίες του 60' κι 70', χάρη στην έντονη ανάπτυξη της τεχνολογίας, κι έτσι γνωρίζει ακόμα πιο σημαντική αναγνώριση την δεκαετία του 1980 έως και σήμερα για λόγους διευκόλυνσης της επικοινωνίας μεταξύ των ειδικών διαφόρων γλωσσών με τη βοήθεια των γλωσσικών βιομηχανιών φυσικά (Cabré, 1999: 6). Σήμερα πατέρας της ορολογίας θεωρείται ο Αυστριακός Eugen Wüster (1898-1977), ο οποίος ήταν αυτός που φρόντισε να θέσει όρια μεταξύ ορολογίας και γλωσσολογίας στην προσπάθειά του να διαχωρίσει τις δύο αυτές επιστήμες (Smith, 2006: 84).

Κατά το γαλλικό λεξικό *Petit Robert* (1783), ορολογία είναι η μελέτη όρων, η ονοματοδοσία εννοιών κι αντικειμένων καθώς και οι γενικές αρχές της επιστήμης αυτής καθαυτής (Rey, 1995: 16). Ο Sager (1990: 3), υποστηρίζει ότι ο ορισμός της ορολογίας είναι πολύσημος κι αναφέρει πως απαρτίζεται από τρία χαρακτηριστικά όπως είναι πρώτον, η μέθοδος περισυλλογής και προβολής των όρων, δεύτερον η μελέτη των εννοιών που αντιπροσωπεύουν οι όροι και τρίτον, η ειδική γλώσσα άρα κατ' επέκταση το ειδικό λεξιλόγιο ενός συγκεκριμένου θεματικού πεδίου. Σύμφωνα με τους Βαλεοντή & Μάντζαρη (2006: 1), ορολογία εστί ο επιστημονικός κλάδος που μελετά τις έννοιες και τις κατασημάνσεις τους όπως είναι για παράδειγμα τα ονόματα, οι όροι, τα σύμβολα κλπ. καθώς ασχολείται και με την καταγραφή των συνθηκών ανάπτυξης τους όταν βρίσκονται εντός διαφόρων θεματικών πεδίων, την περισυλλογή, επεξεργασία και προβολή τους μεταξύ γλωσσών ενώ παράλληλα υποστηρίζουν πως ορολογία είναι όλοι οι όροι οι οποίοι ανήκουν σε ειδικό θεματικό πεδίο.

Συνεπώς, ορολογία χαρακτηρίζουμε την επιστήμη που ασχολείται με την συγκέντρωση όρων από πολλά και διάφορα επιστημονικά πεδία, την επιστήμη που μελετά την τυπολογία των όρων μεταξύ γλωσσών στην προσπάθειά της να χτίσει

σταδιακά γερές κι αδιαμφισβήτητες βάσεις ούτως ώστε να κατοχυρώσει την θέση της εντός της επιστημονικής κοινότητας και να πάψει αυτή η σύγχυση που υπάρχει γύρω από το όνομά της περί κλάδου της γλωσσολογίας. Η επιστήμη της ορολογίας δεν είναι απλά ένα προσωρινό μπάλωμα που χρησιμοποιούν οι ειδικοί των διαφόρων επιστημονικών πεδίων ούτως ώστε να μπορέσουν να ολοκληρώσουν το έργο τους ομαλά αλλά αντιθέτως λειτουργεί ως η κύρια αντιμετώπιση του προβλήματος με επιστημονικό υπόβαθρο και ικανή να τεκμηριώσει το έργο που ασκεί.

A. 1.2.1 Οι διαστάσεις της ορολογίας

Βάσει των παραπάνω ο Sager (1990), προσδιορίζει την ορολογία από τρεις, αλλά διαφορετικές μεταξύ τους, διαστάσεις (Sager, 1990 στο Βαλεοντής & Μάντζαρη, 2006: 2):

1. Την γνωστική διάσταση η οποία ασχολείται με την αλληλεπίδραση των εννοιών και τις σχέσεις που αναπτύσσουν εντός των εννοιολογικών συστημάτων καθώς ζωντανεύουν ενώ παράλληλα παρατηρεί τους όρους και κατ' επέκταση τους ορισμούς των εννοιών,
2. Την γλωσσική διάσταση η οποία μελετά τις γλωσσικές μορφές που είτε υπάρχουν είτε δημιουργούνται ούτως ώστε να μπορούν να γεννηθούν νέες έννοιες,
3. Την επικοινωνιακή διάσταση η οποία μελετά την μεταφορά της γνώσης σε διάφορα επιστημονικά πεδία μέσω των όρων εστιάζοντας στην επεξεργασία, την κατάρτιση και διάχυση των δεδομένων αυτών με αποτέλεσμα την δημιουργία εξειδικευμένων λεξικών, γλωσσαρίων και βάσεων ορολογικών δεδομένων.

A. 1.3 Τι είναι όρος

Αναφερόμενοι στο τί θεωρείται 'όρος' σωστό είναι να κατανοηθεί πρώτα η βασική διαφορά μεταξύ του τί είναι 'όρος' και τί είναι 'λέξη'. Εκ πρώτης όψεως οι δυο αυτές έννοιες δεν εμφανίζουν ιδιαίτερες διαφορές, εάν εντυφώσουμε όμως γίνονται εύκολα αντιληπτές η βασικής σημασίας διαφορές μεταξύ των δύο. 'Όρος', ετυμολογικά, θεωρείται είτε μια έννοια είτε ένα αντικείμενο το οποίο έχει ονομαστεί καταλλήλως κι

αντιπροσωπεύει κάτι στοχευμένο όταν είναι εντός κάποιου συγκεκριμένου τομέα της ανθρώπινης δραστηριότητας². Αντίθετα, ‘λέξη’ θεωρείται κάτι πιο ‘ελεύθερο’ συγκριτικά με τον ‘όρο’. Ετυμολογικά η έννοια ‘λέξη’ υποδηλώνει μία γλωσσική μονάδα που περιέχει σημασία και γραμματικό προσδιορισμό η οποία δεν φέρει παραπάνω νοήματα από αυτό ακριβώς που φανερώνει³.

Σε αυτό το σημείο καλό θα ήταν να προσδιοριστεί και τι εστί ‘έννοια’. ‘Έννοια’ λοιπόν ονομάζουμε τους εκπροσώπους ενός ή πολλών αντικειμένων με κοινά γνωρίσματα τα οποία μπορεί να έχουν νοητή ή μη διάσταση (Βαλεοντής et al., 1999: 4). Από εκεί και πέρα, η κάθε έννοια επεξηγείται από έναν ορισμό και κατονομάζεται με την χρήση ενός όρου (Βαλεοντής et al., 1999: 4). Εν ολίγοις, οι όροι είναι αυτοί οι οποίοι αντιπροσωπεύουν τις έννοιες μέσω λεκτικών παραστάσεων.

Οπότε έχοντας αντιληφθεί τη διαφορά μεταξύ ‘όρου’ και ‘λέξης’ κι έχοντας προσδιορίσει τί σημαίνει ‘έννοια’, η κατανόηση του τι εστί ‘όρος’ γίνεται ευκολότερα. Εδώ πρέπει να σημειωθεί βέβαια πως ήδη εδώ κι αρκετές δεκαετίες γίνονται μελέτες από διάφορα επιστημονικά πεδία γύρω από την έννοια του ‘όρου’ όμως εξαιτίας της ιδιαίτερης φύσης της έννοιας αυτού, είναι δύσκολο να προσδιοριστεί κι έτσι ο επιστημονικός κόσμος, καθολικά, δεν έχει οδηγηθεί σε έναν και μοναδικό ορισμό για την έννοια του ‘όρου’ (Αλίπα, 2011: 96).

Σύμφωνα με τους Bessé, Nkwenti-Azeh & Sager (1997), ‘όρος’ είναι μια λεξική μονάδα αποτελούμενη από μία ή περισσότερες λέξεις η οποία όταν είναι εντός συγκεκριμένου περιεχομένου αποκτά άλλο νόημα (Bessé, Nkwenti & Sager, 1997 στο Kageura, 2002: 9). Ο Lauriston (1994), υποστηρίζει πως ‘όρος’ δε θεωρείται παρά η κράση του νοήματος μίας έννοιας και μίας γλωσσικής μονάδας με αποτέλεσμα το καθρέφτισμά της σε λεκτική παράσταση (Lauriston, 1994 στο Κεχαγιά & Ανανιάδου, 2001: 210). Κατά τον Βαλεοντή (1988: 13), όρος είναι «κάθε συμβατικό σύμβολο μιας έννοιας το οποίο αποτελείται από έναρθρους ήχους (φθόγγους) ή από γραπτή τους

2

https://www.greek-language.gr/greekLang/modern_greek/tools/lexica/triantafyllides/search.html?lq=%CF%8C%CF%81%CE%BF%CF%82&dq=

3

https://www.greek-language.gr/greekLang/modern_greek/tools/lexica/triantafyllides/search.html?lq=%CE%BB%CE%AD%CE%BE%CE%B7&dq=

αντιπροσώπευση (με γράμματα)». Ο ίδιος δηλώνει επιπλέον πως όρος είναι: «η λεκτική κατασήμανση μιας γενικής έννοιας σε είδιο θεματικό πεδίο» (Βαλεοντής, 2017: 90).

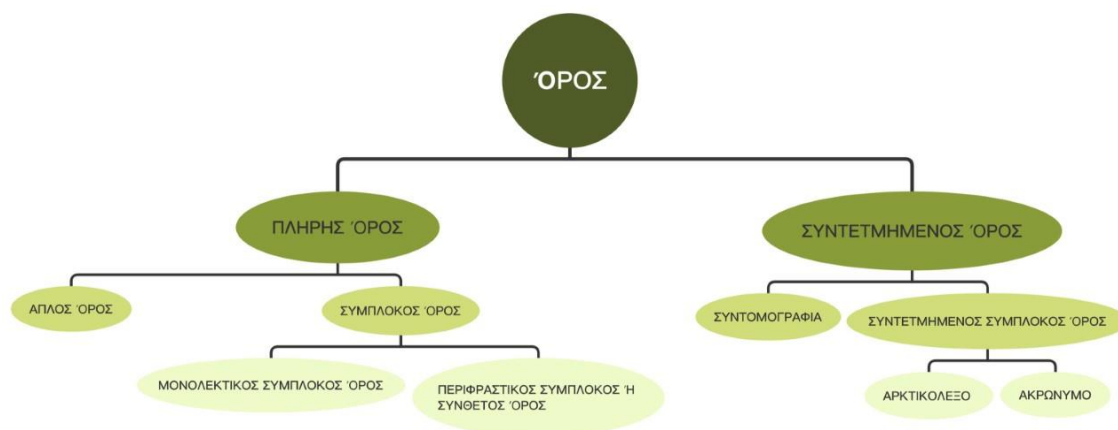
Πιο απλά θα μπορούσαμε να πούμε πως ‘όρος’ εστί μία λέξη ή φράση πίσω από την οποία υποβόσκει μία έννοια όταν βρίσκεται εντός συγκεκριμένου επιστημονικού περιβάλλοντος. Στην περίπτωση όμως που η ίδια ακριβώς λέξη ή φράση βρίσκεται εντός περιεχομένου διαφορετικού επιστημονικού χαρακτήρα ή ακόμα εντός περιεχομένου γενικού χαρακτήρα είναι πολύ πιθανό πίσω από τον όρο αυτόν να υποβόσκει πλέον μία εντελώς διαφορετική έννοια.

Επομένως, κάθε όρος που γεννάται έχει ως στόχο να αναδείξει κυρίως σε κυριολεκτικό επίπεδο και με ακρίβεια τις λειτουργικές πτυχές της έννοιας που αντιπροσωπεύει. Οφείλει να μελετάται λαμβάνοντας υπόψη όχι μόνον την πρόταση και το κείμενο στο οποίο ανήκει αλλά λαμβάνοντας υπόψη και το συγκεκριμένο περιβάλλον. Δεν πρέπει να μελετάται μεμονωμένα καθαρά και μόνον ως λεξική μονάδα δίχως να διαδραματίζουν κάποιον ρόλο οι διάφορες παράμετροι αλλά να μελετάται συγχρονίζοντας όλα τα παραπάνω.

A. 1.3.1 Μορφολογική ταξινόμηση όρων

Κατά τους Βαλεοντή, Ζερίτη & Νικολάκη (1999: 4-6), σε πρώτο επίπεδο οι ‘όροι’ διακρίνονται σε ‘πλήρεις όρους’ και σε ‘συντετμημένους όρους’ (όταν παραλείπεται τμήμα της εξωτερικής μορφής ενός όρου δίχως αλλοίωση στο νόημα). Σε δεύτερο επίπεδο οι πλήρεις όροι μπορεί να είναι είτε ‘απλοί’ (όροι οι οποίοι αποτελούνται από μονοθεματικές λέξεις) είτε ‘σύμπλοκοι’ (όροι οι οποίοι αποτελούνται από πολυθεματικές λέξεις) όπου σε τρίτο επίπεδο εν συνεχεία ανήκουν οι όροι οι οποίοι πηγάζουν από τους σύμπλοκους όρους και μπορεί να είναι είτε ‘μονολεκτικοί σύμπλοκοι όροι’ είτε ‘περιφραστικοί σύμπλοκοι’ ή ‘σύνθετοι όροι’ (όροι οι οποίοι είναι φράσεις). Παράλληλα, σε δεύτερο επίπεδο οι συντετμημένοι όροι μπορεί να είναι είτε ‘συντομογραφίες’ (συντετμημένοι απλοί όροι) είτε ‘συντετμημένοι σύμπλοκοι όροι’ όπου έπειτα σε τρίτο επίπεδο ανήκουν οι όροι οι οποίοι πηγάζουν από τους συντετμημένους σύμπλοκους όρους οι οποίοι μπορεί να είναι ή ‘αρκτικόλεξα’ (συντετμημένοι σύμπλοκοι όροι οι οποίοι διατηρούν μονάχα τα αρχικά γράμματα του αρχικού πλήρους σύμπλοκου όρου από το οποίο πηγάζουν και διαβάζονται είτε

συλλαβιστά είτε γράμμα προς γράμμα) ή ‘ακρώνυμα’ (συντετμημένοι σύμπλοκοι όροι οι οποίοι σχηματίζονται λαμβάνοντας υπόψη τον πλήρη σύμπλοκο όρο και διαβάζονται συλλαβικά ως μία λέξη) (Βαλεοντής et al., 1999: 4-6).

A. 1.4 Δανεισμός

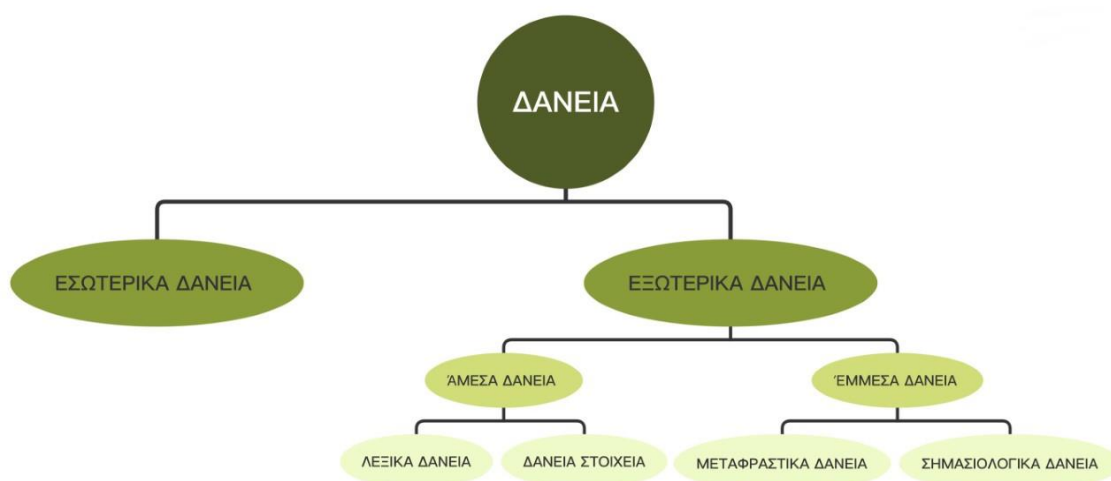
Σύμφωνα με την Αναστασιάδη-Συμεωνίδη (1994: 15), οι γλώσσες διαθέτουν μηχανισμούς ικανούς μέσω των δανεισμών να ανανεώνουν το λεξιλόγιό τους, κι αυτό συμβαίνει κατά κύριο λόγο εν μέσω έντονων πολιτικών και οικονομικών περιόδων (Αναστασιάδη-Συμεωνίδη, 1994: 207).

Σε αντίθεση με τα λεξικά μορφήματα που διαθέτει ήδη μια γλώσσα, τα δάνεια παρουσιάζουν έναν δικό τους, απρόβλεπτο ίσως θα λέγαμε, χαρακτήρα κατά τη διάρκεια προσαρμογής τους στην γλώσσα αποδοχής (Αναστασιάδη-Συμεωνίδη, 1994: 15).

Ο όρος ‘δάνεισμός’, γλωσσολογικά, εστί η διαδικασία κατά την οποίαν μία γλώσσα δανείζεται είτε ολόκληρες λέξεις είτε τμήματα αυτών από μίαν άλλη γλώσσα (Durkin, 2014: 3). Ο Durkin (2014: 3), βέβαια σημειώνει πως ο μεταφορικός χαρακτηρισμός αυτός για την ενέργεια αυτήν είναι άστοχος διότι καμία γλώσσα που δανείζει δεν αλλοιώνεται και ούτε περιμένει να λάβει πίσω ποτέ κάποια δανείζουσα λέξη και γι’ αυτό και προτείνει κι ο ίδιος το όρο ‘επηροή’ ως έναν πιο εύστοχο χαρακτηρισμό για την έννοια αυτήν.

A. 1.4.1 Είδη δανείων

Κατά την Αναστασιάδη-Συμεωνίδη (1994), τα δάνεια σε πρώτο επίπεδο χωρίζονται σε δύο κατηγορίες, τα εσωτερικά (δανεισμός χρησιμοποιώντας μέσα που παρέχει η ίδια η γλώσσα όπως είναι για παράδειγμα ο δανεισμός από μία διάλεκτο κλπ. (Humbley, 1990 στο Αναστασιάδη-Συμεωνίδη, 1994: 30)) και τα εξωτερικά (δανεισμός από μία ξένη γλώσσα όπως για παράδειγμα ο δανεισμός από αγγλική προς την ελληνική). Σε δεύτερο επίπεδο τα εξωτερικά δάνεια διασπώνται σε άμεσα κι έμμεσα δάνεια. Σε τρίτο επίπεδο τα άμεσα δάνεια χωρίζονται σε λεξικά δάνεια και δάνεια στοιχεία ενώ τα έμμεσα δάνεια χωρίζονται σε μεταφραστικά δάνεια και σημασιολογικά δάνεια (Αναστασιάδη-Συμεωνίδη, 1994: 43).

A. 1.5 Τι είναι εξειδικευμένο κείμενο

Πριν μιλήσουμε για το τι είναι το εξειδικευμένο κείμενο ορθό είναι να προσδιοριστεί σε πρώτη φάση τι είναι η ειδικότητα. Ειδικότητα είναι η φυσική τάση του ανθρώπου να κατηγοριοποιεί την πραγματικότητα γύρω του σε πεδία ούτως ώστε να μπορεί να τα μελετά πιο συγκεκριμένα από διάφορες οπτικές (Cabré, 1998 στο Δογορίτη & Βυζάς, 2015: 67). Κατά τον Kocourek (1991), ειδικότητα είναι η στοχευμένη τεκμηριωμένη γνώση ενός επιστημονικού πεδίου η οποία θεωρείται και η ίδια αυτή καθαυτή υπό-πεδίο ενός γενικότερου επιστημονικού πεδίου (Kocourek, 1991, στο Δογορίτη & Βυζάς, 2015: 67).

Οπότε γνωρίζοντας τα παραπάνω, εξειδικευμένο κείμενο εστί ένα κείμενο το οποίο καταφέρνει να διαφοροποιηθεί ακριβώς επειδή φέρει κάποια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, υφολογικά, συντακτικά και μορφολογικά, πιο έντονα από κάποια άλλα που φέρει ένα κείμενο γενικού χαρακτήρα. Η άποψη των ειδικών περί μετάδοσης γνώσης μεταξύ λίγων, των ειδικών κάθε θεματικού πεδίου οι οποίοι ταυτόχρονα είναι αυτοί που κατέχουν άριστες γνώσεις ορολογίας του πεδίου στο οποίο κι εξειδικεύονται μέσω των ειδικών κειμένων, είναι αυτή που διαμορφώνει εν συνεχεία τη δομή του κειμένου αυτού καθαυτού και τα γλωσσολογικά στοιχεία που φέρει κατ' επέκταση (Faber & Gómez-Moreno, 2012: 81).

Ένα από τα πιο έντονα, θα λέγαμε, χαρακτηριστικά ενός εξειδικευμένου κειμένου είναι η χρήση όρων, δηλαδή η χρήση ορολογίας, και η συχνότητα με την οποία συναντάμε τους όρους μέσα στα κείμενα της φύσεως αυτής (Faber & Gómez-Moreno, 2012: 82). Προτιμάται η χρήση όρων εντός των κειμένων εξειδικευμένης φύσεως για λόγους ακρίβειας, αποτελεσματικότητας, συνοπτικότητας, σχετικότητας καθώς και καταλληλότητας κι όλα με απώτερο σκοπό την επίτευξη ισοδυναμίας (Cabré, 1999: 47).

Η εκτενής χρήση ορολογίας παρ' όλα αυτά, πότε περισσότερο πότε λιγότερο, ενδέχεται να επιβάλλει στο κείμενο να φέρει μια στρυφνότητα την οποία μονάχα ο ειδικός του εκάστοτε επιστημονικού πεδίου μπορεί να μεταπηδήσει. Σαφώς η κάθε χρήση ορολογίας αντανάκλα το επίπεδο εξειδίκευσης του κειμένου κι έτσι συνεπώς και το εξειδικευμένο κοινό στο οποίο κι απευθύνεται το οποίο ενδεχομένως να είναι δύο ταχυτήτων διότι άλλη αντίληψη κι εξειδίκευση φέρει ο ειδικός ενός επιστημονικού πεδίου κι άλλη, πιο ελαφριάς μορφής, αντίληψη κι εξειδίκευση φέρει ο εν δυνάμει ειδικός ενός επιστημονικού πεδίου. (Car & Heid, 2011 στο Δογορίτη & Βυζάς, 2015: 69).

A. 1.6 Τι είναι μετάφραση εξειδικευμένου κειμένου

Η εξειδικευμένη μετάφραση εμφανίζεται μέσω της χρήσης της ως τρόπος διδασκαλίας ξένων γλωσσών ιδιαίτερα σε ό, τι αφορά στο κομμάτι της γραμματικής (Malmkjaer, 2010: 186). Παράλληλα όμως, η μετάφραση δεν χρησιμοποιείται μονάχα για τη διδασκαλία της ξένης γλώσσας αλλά συναντάται ταυτόχρονα και στη λογοτεχνία όπου

βλέπουμε ύστερα να ακολουθεί η διχοτομία των επιστημών αυτών σε διαφορετικές πλέον επιστήμες όπως και ήταν το φυσικό επακόλουθο πόσο μάλλον σε μια σύγχρονη κοινωνία όπου όλο και περισσότερο εξειδικεύει τις επιστήμες της (Snell-Hornby, 1988: 7). Από τα τέλη του 1970 η μετάφραση λαμβάνεται πλέον σοβαρά ως επιστήμη κι όχι ως ένα ανεπίσημο επιστημονικό πεδίο δευτερεύουσας σημασίας κι έτσι πια, την δεκαετία του 1980 το ενδιαφέρον για τις μεταφραστικές επιστήμες εξαπλώνεται ταχύτατα έχοντας ως αποτέλεσμα το 1990 να γνωρίζει την παγκόσμια αναγνώριση που της πρέπει (Bassnett, 2013: 1-2).

Εν αντιθέσει με την λογοτεχνική μετάφραση, η εξειδικευμένη μετάφραση δεν ακολουθεί το μοτίβο της πιστής μετάφρασης αλλά επιτρέπει την ελευθερία θέτοντας ως αρχικό σκοπό την επίτευξη της πιστότητας κι ακρίβειας ως προς την πληροφορία που φέρει αναπαράγοντας έτσι την πλησιέστερη έκδοση αυτού επιτρέποντας πάντα, με αυτόν τον τρόπο, την επικοινωνία μεταξύ πολιτισμών με την πολύτιμη βοήθεια φυσικά της ορολογίας και των ειδικών γλωσσών (Rogers, 2015: 1-2).

Άξιο δε αναφοράς είναι βέβαια πως όταν μιλάμε για εξειδικευμένη μετάφραση εννοείται πως μιλάμε και για διαπολιτισμική επικοινωνία διότι κάθε πέρασμα από μια γλώσσα σε μίαν άλλη είναι διαπολιτισμική επικοινωνία (Koskinen, 2004, Scarpa, 2010 από Δογορίτη & Βυζάς, 2015: 130), πόσο μάλλον από την στιγμή που γίνεται χρήση όρων που εκεί ακόμα περισσότερο κάθε έννοια από μόνη της είναι που φέρει έναν πολιτισμό και μίαν ιστορία (Δογορίτη & Βυζάς, 2015: 130).

A. 1.6.1 Μεταφραστική Ικανότητα

Για τους παραπάνω λόγους λοιπόν ο μεταφραστής εξειδικευμένων κειμένων καλείται να κατέχει κάποιες δεξιότητες για να μπορεί να διεκπεραιώνει με επιτυχία το έργο του. Στην επιστήμη της μετάφρασης αυτές οι ικανότητες ονομάζονται μεταφραστικές ικανότητες (MI) και λειτουργούν ως σταθερό έδαφος για την ορθή ολοκλήρωση του έργου του κάθε μεταφραστή.

Το 1991 ο Bell (1991: 39-41), κάνει λόγο για μεταφραστικό μοντέλο περί γνώσεων και δεξιοτήτων που οφείλει να κατέχει ο κάθε μεταφραστής και για τις επικοινωνιακές υπο-ικανότητες αυτού μιλώντας έτσι αρχικά, σε επίπεδο ικανοτήτων,

για την άριστη γνώση και της γλώσσας-στόχου αλλά και της γλώσσας-πηγή, έπειτα για την γνώση περί κειμενικών τύπων καθώς και για την γνώση περί θεματικών πεδίων, εν συνεχεία για τους μηχανισμούς κωδικοποίησης κι αποκωδικοποίησης των κειμένων και τέλος για τη γνώση περί των αντικρουόμενων οπτικών όλων των παραπάνω. Σε επίπεδο υπο-ικανότητων, κάνει λόγο πρώτον, για την γραμματική υπο-ικανότητα, εν συνεχεία για την κοινωνιογλωσσική υπο-ικανότητα, μετέπειτα για τις υπο-ικανότητες περί λόγου και τέλος για την στρατηγική υπο-ικανότητα (Bell, 1991: 41).

Το 2011 η PACTE (2011), μιλάει για πέντε υπο-ικανότητες και ψυχολογικές συνιστώσες. Οι υπο-ικανότητες τις οποίες παρουσιάζουν είναι οι εξής (PACTE, 2011 στο Δογορίτη & Βυζάς, 2015: 131-132):

1. Η διαγλωσσική η οποία σχετίζεται με τις κοινωνιολογικές και πραγματολογικές γνώσεις,
2. Η εξωγλωσσική η οποία έχει να κάνει με διαπολιτισμικές κι εγκυκλοπαιδικές γνώσεις,
3. Η μεταφραστική η οποία αφορά τις αρχές της μετάφρασης καθώς και τις πτυχές του επαγγέλματος της μετάφρασης,
4. Η εργαλιακή η οποία αναφέρεται στις τεχνικές του επαγγέλματος,
5. Η στρατηγική η οποία έχει να κάνει με την επίλυση προβλημάτων και θεωρείται η πιο σημαντική διότι αυτή είναι που λειτουργεί ως μετάβαση στο τελικό στάδιο ολοκλήρωσης της όλης διαδικασίας της μετάφρασης.

Όπως προϋπόθηκε σύμφωνα με την PACTE (2011), γίνεται λόγος και για ψυχολογικές συνιστώσες οι οποίες παίζουν κι αυτές αρκετά σημαντικό ρόλο όσον αφορά την μεταφραστική ικανότητα. Σύμφωνα λοιπόν με την PACTE (2011), ποιότητες όπως η θέληση για μάθηση, η υπομονή και η επιμονή, η δημιουργικότητα, η μνήμη καθώς και ο ορθολογιστικός τρόπος σκέψης θεωρούνται κάποιες από τις ποιότητες που συμβάλουν στην επίτευξη της ορθής μετάφρασης (Δογορίτη & Βυζάς, 2015: 132).

A. 1.6.2 Αναθεώρηση

Από τη μεταφραστική διαδικασία δεν θα μπορούσε να λείπει άλλωστε η αναθεώρηση η οποία είναι και το τελευταίο βήμα ως προς την ολοκλήρωση του μεταφράσματος κάνοντας σε αυτό το στάδιο την οποιαδήποτε διόρθωση ή αλλαγή χρήζει ο μεταφραστής απαραίτητη να συμβεί (Gouadec, 2007: 26). Η αναθεώρηση είναι αυτή που επιτρέπει στον μεταφραστή, χρησιμοποιώντας την δεξιότητα της στρατηγικής, να τελειοποιήσει την δουλειά του συνδυάζοντας κάθε γνώση κι εργαλείο που διαθέτει.

Είναι φανερό πλέον πως για να μπορέσει ένας μεταφραστής να προβεί σε μετάφραση, πόσο μάλλον σε εξειδικευμένη μετάφραση, η διγλωσσία μονάχα δεν αρκεί για να μπορέσει να ολοκληρώσει αξιόπιστα, έγκυρα και γρήγορα το μετάφρασμά του. Ο συνδυασμός όλων των παραπάνω είναι που θα μπορέσει να προσφέρει στον μεταφραστή αλλά και στον αναγνώστη τα επιθυμητά αποτελέσματα διατηρώντας με αυτόν τον τρόπο την πλησιέστερη ισοδυναμία μεταξύ γλώσσας-στόχου και γλώσσας-πηγής καθώς και την ισοδυναμία μεταξύ πολιτισμού-στόχου και πολιτισμού-πηγής.

A. 2 Μεταφραστικός Σχολιασμός

A. 2.1 Μεθοδολογία

Κάθε φοιτητής προκειμένου να ολοκληρώσει τη πτυχιακή του εργασία οφείλει να ακολουθήσει κάποια συγκεκριμένα βήματα ούτως ώστε να πλησιάσει τα επιθυμητά αποτελέσματα. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί είτε χρησιμοποιώντας κάποια εργαλεία όπως είναι για παράδειγμα τα λεξικά και οι εγκυκλοπαίδειες είτε τις γνώσεις που ήδη ενδεχομένως μπορεί και να διαθέτει.

Συνεπώς, κι εγώ για να μπορέσω να προσεγγίσω τα επιθυμητά αποτελέσματα ακολούθησα κάποια βήματα. Αρχικά, επέλεξα το κείμενο το οποίο ταίριαζε καλύτερα στα γούστα μου κι ανταποκρίνονταν στις επιθυμίες μου όσον αφορά την εξειδίκευση. Στη συνέχεια, διάβασα το κείμενο τρεις με τέσσερις φορές για να μπορέσω να καταλάβω το περιεχόμενό του σε βάθος και να μου γίνει κατανοητό. Υπήρξαν αρκετές άγνωστες λέξεις όπου και χρειάστηκε να συμβουλευτώ αγγλικό ετυμολογικό λεξικό για να μπορέσω να καταλάβω το νόημά τους και να μπορέσω να μεταπηδήσω το εμπόδιο που συνάντησα. Έπειτα, αφού πλέον είχα ξεπεράσει το σκόπελο αυτό, όσον αφορά το λεξιλόγιο, ήρθα αντιμέτωπη με πολλά πολιτισμικά στοιχεία της Αυστραλίας όπου κι αυτά με την σειρά τους λειτούργησαν ως ανασταλτικός παράγοντας στην επίτευξη της μετάφρασης του αποσπάσματος. Έτσι χρειάστηκε να συμβουλευτώ την μητέρα μου, η οποία είναι Αυστραλή, καθώς παράλληλα και το διαδίκτυο διαβάζοντας διάφορα άρθρα κι εγκυκλοπαίδειες για να μπορέσω να αποσαφηνίσω τα κενά εντός του κειμένου σε σχέση με την ιστορία και τον πολιτισμό που είχαν δημιουργηθεί. Αφού πλέον είχα κατανοήσει ολόκληρο το κείμενο και είχα πλέον ξεκάθαρη εικόνα, μπόρεσα πιο εύκολα να διακρίνω τους όρους μέσα στο αυτό. Οι όροι που συνάντησα προέρχονταν από διάφορα επιστημονικά πεδία όπως την οικονομία, το δίκαιο, την γεωργία, τις ανθρωπιστικές επιστήμες, το εμπόριο, την πολιτική και την δημοσιονομία. Ξεκίνησα λοιπόν να συντάσσω το δικό μου μετάφρασμα με στόχο να μπορεί να είναι αυτοδύναμο και πλήρως κατανοητό από τον αναγνώστη και σε θέμα γλώσσας αλλά ταυτόχρονα και σε θέμα πολιτισμού. Η κατευθυντήρια γραμμή του σκεπτικού μου ήταν να καταφέρω σε πρώτο χρόνο να διατηρήσω την ισοδυναμία μεταξύ των κειμένων ως προς το

μήνυμα που φέρει και σε δεύτερο χρόνο να προσπαθήσω να διατηρήσω την μορφολογία προσαρμόζοντάς και ύστερα εντάσσοντάς τα δεδομένα στη γλώσσα-στόχο. Ενώ προχωρούσε η διαδικασία της μετάφρασης, όπου χρειάζονταν συμβουλευόμενοι μηχανές αυτόματης μετάφρασης, εξειδικευμένα λεξικά καθώς και ορολογικές βάσεις δεδομένων. Κάποια από αυτά είναι το *Glosbe*, το *Wordreference*, το *Λεξικό Αγγλοελληνικό και Ελληνοαγγλικό Εμπορικών - Τραπεζικών και Χρηματο-οικονομικών Όρων* καθώς και το *IATE* διότι εκεί προσφέρονται δεδομένα όχι μόνον από ένα συγκεκριμένο επιστημονικό κλάδο αλλά από πολλά και διάφορα επιστημονικά πεδία. Εν τέλει, όταν ολοκλήρωσα το μετάφρασμα, το διάβασα προσεκτικά κάνοντας την αναθεώρησή μου για να βρω τυχόν λάθη όπου και βρήκα. Έτσι, προχώρησα στην διόρθωσή τους και στην συνέχεια στην επανανάγνωσή του για να ελέγξω εάν ανταποκρίνεται το μετάφρασμά μου πλέον στα επιθυμητά αποτελέσματα. Ακολούθησαν τρεις απανωτές επεξεργασίες του μεταφράσματος για να φτάσω τον στόχο μου. Τέλος, έκανα μία τελευταία ανάγνωση το κείμενό μου για να βεβαιωθώ από κάθε άποψης πως έχω ολοκληρώσει την όλη διαδικασία επιτυχώς.

Έχοντας ως απώτερο σκοπό όχι μόνο την μετάφραση του κειμένου αλλά και την μελέτη ορολογίας, φρόντισα σε δεύτερη φάση να εντοπίσω στοχευμένα πλέον τους όρους που βρίσκονταν στο κείμενο-πηγή και στη συνέχεια να τους ταξινομήσω στο γλωσσάρι με αλφαβητική σειρά στην αγγλική γλώσσα, δηλαδή την γλώσσα στην οποία πρωτοειπώθηκαν, και στη συνέχεια να αποδώσω την αντίστοιχή τους μετάφραση στην ελληνική γλώσσα.

Οπότε, πρώτα φρόντισα να ξεχωρίσω βάση αυτών που πίστευα εγώ τους όρους από τους μη όρους μέσα από το κείμενο με τη βοήθεια της Google. Στη συνέχεια, οι παρακάτω πληροφορίες ήταν αυτές οι οποίες με βοήθησαν ακόμα περισσότερο ουτως ώστε να μπορέσω να επαλυθεύσω εάν οι λέξεις που θεωρούσα εγώ πως είναι όροι ότι όντως επρόκειτο για όρους κι όχι μονάχα για λέξεις και τίποτα παραπάνω.

Έτσι λοιπόν, ένας όρος μπορεί να είναι είτε μονολεκτικός είτε πολυλεκτικός κι αυτός είναι ο πρώτος διαχωρισμός που γίνεται. Οι μονολεκτικοί όροι είναι κυρίως ουσιαστικά τα οποία πολύ απλά δεν συνοδεύονται από άλλη λεκτική μονάδα. Οι πολυλεκτικοί όροι μπορεί να είναι διλεκτικοί, τριλεκτικοί, τετραλεκτικοί, πενταλεκτικοί κλπ. και σχηματίζουν διάφορες δομές οι οποίες διαφέρουν από γλώσσα σε γλώσσα (Γαβριηλίδου & Λαμπροπούλου, 1997: 250). Οι Justeson & Katz (1995: 9),

υποστηρίζουν πως στη αγγλική γλώσσα εξειδικευμένοι όροι κατά κύριο λόγο είναι πολυλεκτικοί και πως όσοι από αυτούς είναι μονολεκτικοί είναι παράλληλα στην πληροψηφία τους ουσιαστικά.

Επομένως, σε τρίτη φάση, για να μπορέσω να μελετήσω λεπτομερώς τους όρους που συνάντησα στο κείμενο-πηγή, πορεύτηκα με βάση το μοντέλο τυπολογίας όρων στην αγγλική γλώσσα των Justeson & Katz (1995).

Σύμφωνα με το πρότυπο τυπολογίας διλεκτικών όρων που παρουσιάζουν, οι όροι εμφανίζονται ως εξής (Justeson & Katz, 1995: 17):

- ◆ Επίθετο + Ουσιαστικό
- ◆ Ουσιαστικό + Ουσιαστικό.

Σύμφωνα με το πρότυπο τυπολογίας τριλεκτικών όρων που παρουσιάζουν, οι όροι εμφανίζονται ως εξής (Justeson & Katz, 1995: 17):

- ◆ Επίθετο + Επίθετο + Ουσιαστικό
- ◆ Επίθετο + Ουσιαστικό + Ουσιαστικό
- ◆ Ουσιαστικό + Επίθετο + Ουσιαστικό
- ◆ Ουσιαστικό + Ουσιαστικό+ Ουσιαστικό
- ◆ Ουσιαστικό + Πρόθεση + Ουσιαστικό.

Ενώ, για να μπορέσω να μελετήσω λεπτομερώς τους αντίστοιχους όρους που συνάντησα στο μετάφρασμα, πορεύτηκα με βάση το μοντέλο τυπολογίας όρων στην ελληνική γλώσσα των Γαβριηλίδου & Λαμπροπούλου (1997).

Σύμφωνα με το πρότυπο τυπολογίας διλεκτικών όρων που παρουσιάζουν, οι όροι εμφανίζονται ως εξής (Γαβριηλίδου & Λαμπροπούλου, 1997: 250):

- ◆ Επίθετο + Ουσιαστικό
- ◆ Ουσιαστικό + Ουσιαστικό σε γενική
- ◆ Ουσιαστικό + [Πρόθεση] + Ουσιαστικό
- ◆ Ουσιαστικό + Ουσιαστικό (ομοιόπτωτα)
- ◆ Ρήμα + Ουσιαστικό.

Σύμφωνα με το πρότυπο τυπολογίας τριλεκτικών όρων που παρουσιάζουν, οι όροι εμφανίζονται ως εξής (Γαβριηλίδου & Λαμπροπούλου, 1997: 250):

- ◆ Ουσιαστικό + Επίθετο + Ουσιαστικό σε γενική
- ◆ Επίθετο + Επίθετο + Ουσιαστικό (ομοιόπτωτα)
- ◆ Ουσιαστικό + Ουσιαστικό σε γενική + Ουσιαστικό σε γενική
- ◆ Ουσιαστικό + [Πρόθεση] + Ουσιαστικό + Ουσιαστικό σε γενική
- ◆ Ρήμα + Επίθετο + Ουσιαστικό
- ◆ Ρήμα + Ουσιαστικό + Ουσιαστικό σε γενική.

Εν κατακλείδι, βάση των παραπάνω προτύπων, όσον αφορά τους μονολεκτικούς, διλεκτικούς και τριλεκτικούς όρους στην αγγλική κι ελληνική γλώσσα, μπόρεσα πολύ πιο ευκολά να προβώ στην ανάλυση κι ορθή κατηγοριοποίησή τους με αποτέλεσμα να βοηθηθώ αρκετά από αυτά και κατ' επέκταση να οδηγηθώ στα ανάλογα συμπεράσματα.

A. 2.2 Μελέτη τυπολογίας όρων

A. 2.2.1 Μονολεκτικοί όροι

1) Μονολεκτικοί όροι με μονολεκτική απόδοση

► Ουσιαστικό = Ουσιαστικό

I. Bureaucracy = Γραφειοκρατία

Australia's penchant for **bureaucracy** might be traced to the fact that Australia was a colony = Η τάση της Αυστραλίας προς τη **γραφειοκρατία**, μπορεί να εντοπιστεί στο γεγονός ότι η Αυστραλία ήταν μία αποικία.

II. Functionalism = Λειτουργισμός

If the current of Ward's cultural electricity is weak, the pat **functionalism** of his material account of the foundation of collectivism is wholly inadequate = Εάν η τάση του πολιτιστικού ηλεκτρισμού του Ward είναι χαμηλή, ο καθαρός **λειτουργισμός** της υλικής του περιγραφής της θεμελίωσης του κολεκτιβισμού, είναι πλήρως ανεπαρκής.

III. Squatters = Καταπατητές

This never happened in Australia: **squatters'** economic success did not win for them esteem, but hatred = Αυτό ουδέποτε συνέβη στην Αυστραλία: η οικονομική επιτυχία των **καταπατητών** δεν τους εξασφάλισε εκτίμηση, αλλά μίσος.

► Επίθετο = Επίθετο

I. Australasian = Αυστραλσιανός

The '**Australasian**' social welfare function of 'socialist conservatism' should be distinguished from the Rawlsian social welfare function = Η '**Αυστραλσιανή**' κοινωνική πρόνοια λειτουργεί με 'σοσιαλιστικό συντηρητισμό' και θα έπρεπε να διαχωρίζεται από τη Ρωλσιανή λειτουργία κοινωνικής πρόνοιας.

II. Catholic = Καθολικός

How traditional relations were unsettled between women and men (Adams 1892, p. 49), children and adults (Fraser 1910, p. 123), and sons and fathers (Twopeny [1883] 1973, p. 102), and how the subordination of the Dissenter and **Catholic** to the effectively disestablished Church of England was broken = πώς διαταράχθηκαν οι παραδοσιακές σχέσεις μεταξύ γυναικών και ανδρών (Adams 1892, σ. 49), (μεταξύ) παιδιών και ενηλίκων (Fraser 1910, σ. 123), και μεταξύ γιών και πατέρων (Twopeny [1883] 1973, σ. 102), και πώς η υποταγή των Σχισματικών και των **Καθολικών**, στην ουσιαστικά αποδομημένη Εκκλησία της Αγγλίας, διερράγη.

2) Μονολεκτικοί όροι με διλεκτική απόδοση

► Ουσιαστικό = Ουσιαστικό + Ουσιαστικό (ομοιόπτωτα)

I. Bush = Άγρια φύση

The leading illustration of the ‘economic–environmental’ explanation of Australian singularity is ‘the **Bush**’, the Outback, the Back of Beyond = Η κυρίαρχη απεικόνιση της «οικονομικο-περιβαλλοντικής» εξήγησης της Αυστραλιανής ιδιαιτερότητας είναι «η **άγρια φύση**», η ενδοχώρα, η μέση του πουθενά.

II. Status = Κοινωνική θέση

Any explanation of economic egalitarianism by social egalitarianism is sapped by the fact there was, inevitably, an accepted gradation of **status** in Australia = Οποιαδήποτε επεξήγηση του οικονομικού εξισωτισμού από τον κοινωνικό, απομυζάται από το γεγονός ότι υπήρχε, αναπόφευκτα, μία παραδεδεγμένη διαβάθμιση της **κοινωνικής θέσης** στην Αυστραλία.

► Ουσιαστικό = Ουσιαστικό + Ουσιαστικό σε γενική

I. Bushrangers = Ληστές των δασών

Sometimes the two coexisted side by side, almost plenty of **bushrangers**, but no lynch mobs = Μερικές φορές οι δύο (σφαίρες) συνυπάρχουν παράλληλα, σχεδόν συμπληρώνουν η μία την άλλη: αφθονία σε **ληστές των δασών**, αλλά απουσία όχλων λυντσαρίσματος.

II. Squattocracy = Επικράτηση των καταπατητών

And his denial might be correct—the **squattocracy** did not succeed in establishing itself as a ruling elite—but nothing in Hartz explains why = Και η άρνησή του, θα μπορούσε να είναι σωστή – η **επικράτηση των καταπατητών** δεν πέτυχε στο να καθιερωθεί ως μία κυβερνώσα ελίτ-αλλά τίποτα στον Hartz, δεν εξηγεί το λόγο.

3) Μονολεκτικοί όροι με τριλεκτική απόδοση

► Ουσιαστικό = Ουσιαστικό + Επίθετο + Ουσιαστικό σε γενική

I. Shearer = Κουρέας ζωντανών ζώων

To Ward, the epitome of the Australian frontier was the landless **shearer** of the pastoral outback = Για τον Ward, η επιτομή των Αυστραλιανών συνόρων, ήταν ο ακτήμων **κουρέας ζωντανών ζώων** της ποιμενικής ενδοχώρας.

► Ουσιαστικό = Επίθετο + Επίθετο + Ουσιαστικό (ομοιόπτωτα)

I. Sundowners = Περιπλανώμενοι ανειδίκευτοι εργάτες

Many rural workers [adopted an] “ideology of self-help” (Merritt 2008, p. 57) and ‘hoped to become the equal of their employers, or their masters, not the equal of shed hands, burr cutters and **sundowners**’ (Merritt 2008, p. 63) = Πολλοί εργάτες γης [υιοθέτησαν μία] ιδεολογία αυτοβοήθειας» (Merritt 2008, σ. 57) και «ήλπιζαν να γίνουν ίσοι με τους εργοδότες τους, ή τους αφέντες τους, και όχι ίσοι με τους εργάτες, τους κουρείς που ξεδιαγκρίζουν και τους **περιπλανώμενους ανειδίκευτους εργάτες**.

A. 2.2.2 Διλεκτικοί όροι

1) Διλεκτικοί όροι με μονολεκτική απόδοση

► Επίθετο + Ουσιαστικό = Ουσιαστικό

I. Canvas camps = Κατασκηνωτές

If all frontiers are harsh, including that of the USA, then, in Ward's contention, the arable agriculture of the USA produced a 'peasant' individualism of log cabins and sodbusters, while the pastoral agriculture of Australia produced a 'nomad' collectivism of **canvas camps** and bushmen = Εάν όλα τα σύνορα ήταν σκληρά, συμπεριλαμβανόμενα των ΗΠΑ, τότε, σύμφωνα με τον ισχυρισμό του Ward, η αρόσιμη γεωργία των ΗΠΑ θα παρήγαγε έναν «χωρικό» ατομικισμό των ξύλινων καλυβών και των ζευγολατών, ενώ η ποιμενική γεωργία της Αυστραλίας θα παρήγαγε έναν κολεκτιβισμό «νομάδων» από **κατασκηνωτές** και Βουσμάνους.

II. Highway man = Ληστής

A former **highway man** is the personal physician of the governor = Ένας πρώην **ληστής**, είναι ο προσωπικός γιατρός του κυβερνήτη.

III. Shed hands = Εργάτες

'Many rural workers [adopted an] "ideology of self-help"' (Merritt 2008, p. 57) and 'hoped to become the equal of their employers, or their masters, not the equal of **shed hands**, burr cutters and sundowners' (Merritt 2008, p. 63) = «Πολλοί ηγέτες εργάτες γης [υιοθέτησαν μία] ιδεολογία αυτοβοήθειας» (Merritt 2008, σ. 57) και «ήλπιζαν να γίνουν ίσοι με τους εργοδότες τους, ή τους αφέντες τους, και όχι ίσοι με τους **εργάτες**, τους κουρείς που ξεδιαγκρίζουν και τους περιπλανώμενους ανειδίκευτους εργάτες» (Merritt 2008, σ. 63).

2) Διλεκτικοί όροι με διλεκτική απόδοση

► **Ουσιαστικό + Ουσιαστικό = Ουσιαστικό + Ουσιαστικό (ομοιόπτωτα)**

I. Computing technology = Πληροφορική τεχνολογία

It is seen, perhaps, in the overambitious hopes for **computing technology** by Australian governments, and the recurrent catastrophic consequences of that misplaced faith = Πιθανώς, γίνεται αντιληπτή στις υπερβολικά φιλόδοξες ελπίδες για **πληροφορική τεχνολογία** από τις Αυστραλιανές κυβερνήσεις, και τις επαναλαμβανόμενες καταστροφικές συνέπειες εκείνης της χαμένης πίστης.

II. Year zero = Έτος μηδέν

Thus, the cultural–historical theorist is tempted to trace everything back to a **year zero**, the motley infancy of European society in Australia = Έτσι, ο πολιτιστικο–ιστορικός θεωρητικός, μπαίνει στον πειρασμό να ανιχνεύσει όλα τα δρώμενα πίσω σε ένα **έτος μηδέν**, στην έντονη βρεφική ηλικία της ευρωπαϊκής κοινωνίας στην Αυστραλία.

► **Ουσιαστικό + Ουσιαστικό = Ουσιαστικό + Ουσιαστικό σε γενική**

I. Convict colony = Αποικία καταδίκων

Shann’s command society vision of the first generation of European settlement has been challenged. NSW, it has been said, was a ‘**convict colony**’ rather than a penal colony (Hirst 2009b) = Η Νέα Νότια Ουαλία, έχει ειπωθεί, ότι ήταν μια «**αποικία καταδίκων**» και όχι μια ποινική αποικία (Hirst 2009b).

II. Work ban = Στάση εργασίας

Call to mind the ‘**work ban**’ applied by the Marines in the service of Governor Phillip = Να φέρουμε τα νου την «**στάση εργασίας**» που εφαρμόζουν οι πεζοναύτες στην υπηρεσία του κυβερνήτη Phillip.

► **Ουσιαστικό + Ουσιαστικό = Ουσιαστικό + [Πρόθεση] + Ουσιαστικό**

I. Land registration = Καταχώρηση στο κτηματολόγιο

The concrete illustrations of this ‘societal technology’ variously include: systems of nomenclature; street numbers; sporting rules; time zones; road conventions;

electoral systems; the rationing of goods and immigrants; conscription; **land registration**; all manner of codes and regulation; and bureaucracy = Τα συγκεκριμένα παραδείγματα αυτής της «κοινωνικής τεχνολογίας» ποικίλως περιλαμβάνουν: συστήματα ονοματολογίας· ονόματα οδών· αθλητικούς κανόνες· ζώνες ώρας· οδικές συνθήκες· εκλογικά συστήματα· τη διανομή των αγαθών και την κατανομή των μεταναστών· στρατολόγηση· **καταχώρηση στο κτηματολόγιο**· όλους τους κώδικες συμπεριφοράς και τους κανονισμούς· και τη γραφειοκρατία.

► **Επίθετο + Ουσιαστικό = Ουσιαστικό + Ουσιαστικό σε γενική**

I. Georgist creed = Δόγμα του Γεωργισμού

The **Georgist creed** has been popular in Australia, and it is one of the very few countries that taxes unimproved land values = Το **δόγμα του Γεωργισμού** υπήρξε δημοφιλές στην Αυστραλία, και ήταν ένα από τα ελάχιστα κράτη όπου οι φόροι δεν μετέβαλαν την αξία της γής.

II. Georgist principle = Αρχές Γεωργισμού

Later, the first taxation on **Georgist principles**, designed to break up large estates; and, in 1915, income taxation devicefully contrived to be progressive = Αργότερα, η πρώτη φορολόγηση σύμφωνα με τις **αρχές του Γεωργισμού**, διενεργήθηκε, προκειμένου να διασπάσει τις μεγάλες ιδιοκτησίες· και το 1915, η φορολογία εισοδήματος κατάφερε εν τέλει να γίνει προοδευτική.

► **Επίθετο + Ουσιαστικό = Επίθετο + Ουσιαστικό**

I. Asylum claimants = Αιτούντες άσυλο

To illustrate that thought, Australia has had a penchant for rigorous quarantine (books, the sick, alien races, exotic pests, **asylum claimants**, film stars' dogs) because it can have such a penchant = Προκειμένου να αποτυπώσει αυτήν τη σκέψη, η Αυστραλία, διαθέτει ένα πάθος για μία αυστηρή καραντίνα (βιβλία, αρρώστους, ξένες φυλές, εξωτικά παράσιτα, **αιτούντες άσυλο**, σκύλους των κινηματογραφικών σταρ) επειδή μπορεί να διαθέτει ένα πάθος, τέτοιου είδους.

II. Class relations = Ταξικές σχέσεις

Most conspicuously, **class relations** were dislocated, as the reliance on birth and refinement would jar too badly with imperatives of pioneer existence = Εμφανέστερα, οι **ταξικές σχέσεις** εξαρθρώθηκαν, καθώς η εξάρτηση στην γέννηση και τη φινέτσα θα ερχόταν σε έντονη αντίθεση με τα όσα επέτασσε η υπόσταση πρωτοπόρων.

III. Free market = Ελεύθερη αγορά

It partly arises from Australia's abuse of the potential for collective action: as the size of 'government failure' through the overprovision of infrastructure was at least comparable with the underprovision that would have taken place under a **free market** = Εν μέρει, προκύπτει από την εκ μέρους της Αυστραλίας κατάχρηση της δυνατότητας για συλλογική δράση: καθώς το μέγεθος της «κυβερνητικής αποτυχίας» μέσω της υπερπαροχής υποδομών, ήταν τουλάχιστον συγκρίσιμο με την υποπαροχή που θα λάμβανε χώρα στα πλαίσια μίας **ελεύθερης αγοράς**.

► **Επίθετο + Ουσιαστικό = Επίρρημα + Ουσιαστικό**

I. Upper House = Άνω Βουλή

In 1911 not one manufacturer held a place in Victoria's **Upper House** (Serle 1967), and, remarkably, there was just one in the lower chamber between 1856 and 1881 (Parnaby 1967, p. 89) = Το 1911, ούτε ένας κατασκευαστής δεν κατείχε μία θέση στην **Άνω Βουλή** της Βικτώριας (Serle 1967), και, παραδόξως, υπήρχε μόλις ένας στην Κάτω Βουλή μεταξύ του 1856 και του 1881 (Parnaby 1967, σ. 89).

► **Ρήμα + Ουσιαστικό = Ουσιαστικό + Ουσιαστικό σε γενική**

I. Lynch mobs = Όχλος λυντσαρίσματος

Sometimes the two coexisted side by side, almost plenty of bushrangers, but no **lynch mobs** = Μερικές φορές οι δύο (σφαίρες) συνυπάρχουν παράλληλα, σχεδόν συμπληρώνουν η μία την άλλη: αφθονία σε ληστές των δασών, αλλά απουσία **όχλων λυντσαρίσματος**.

► **Ρήμα + Ουσιαστικό = Επίρρημα + Ουσιαστικό**

I. Sunk costs = Εφάπαξ έξοδα

The joint upshot of **sunk costs** and process costs is that it may be rational to choose the customary action/event/location = Το κοινό συμπέρασμα για τα **εφάπαξ έξοδων** και τη κοστολόγηση διεργασιών είναι ότι μπορεί να είναι λογικό να επιλέξουμε την συνήθη δράση / περίπτωση / τοποθεσία.

3) Διλεκτικοί όροι με τριλεκτική απόδοση

► **Ουσιαστικό + Ουσιαστικό = Ουσιαστικό + Επίθετο + Ουσιαστικό σε γενική**

I. Bush ballad = Μπαλάντα της άγριας φύσης

The key vehicle disseminating this image was, in his opinion, the nineteenth-century '**bush ballad**', which he championed in *The Australian Legend* = Το σπουδαιότερο μέσο, που διέσπειρε αυτήν την εικόνα ήταν, κατά τη γνώμη του, «**η μπαλάντα της άγριας φύσης**» του δέκατου ένατου αιώνα, την οποία υποστήριξε στον *Αυστραλιανό Μύθο*.

II. Bush life = Ζωή της άγριας φύσης

The anti-social dimension in **bush life**, from cattle doffing to bush ranging, is notorious = Η αντικοινωνική διάσταση της **ζωής της άγριας φύσης**, από τα βοοειδή να βόσκουν μέχρι τους θάμνους να εκτείνονται, είναι περιβόητη.

► **Επίθετο + Ουσιαστικό = Επίθετο + Επίθετο + Ουσιαστικό (ομοιόπτωτο)**

I. Gentlemanly status = Ευγενούς κοινωνικής θέσης

The object of wealth as a mean to secure or cement a **gentlemanly status** = Το αντικείμενο του πλούτου, ως ένα μέσο διασφάλισης ή ενδυνάμωσης μίας **ευγενούς κοινωνικής θέσης**.

A. 2.2.3 Τριλεκτικοί όροι

1) Τριλεκτικοί όροι με μονολεκτική απόδοση

► Ουσιαστικό + Πρόθεση + Ρήμα = Ουσιαστικό

I. Ticket of leave = Αναστολή

Convicts under '**tickets of leave**' (or parole) were notoriously shunning of the free (Harris [1847] 1953, p. 87; Smith 2010) = Οι κατάδικοι υπό καθεστώς «**αναστολής**» (ή υπό όρους αποφυλάκισης) απέφευγαν σε μεγάλο βαθμό τους ελεύθερους πολίτες (Harris [1847] 1953, σ. 87· Smith 2010).

2) Τριλεκτικοί όροι με διλεκτική απόδοση

► Ουσιαστικό + Ουσιαστικό + Ουσιαστικό = Επίθετο + Ουσιαστικό

I. Uniform customs tariff = Ενιαίο δασμολόγιο

'When the decision was made for a **uniform customs tariff** and inter-state free trade, the independence of the states was doomed' (Giblin 1949, p. 90) = Όταν ελήφθη η απόφαση για ένα **ενιαίο δασμολόγιο** και ένα διακρατικό ελεύθερο εμπόριο, η ανεξαρτησία των κρατών ήταν καταδικασμένη» (Giblin 1949, σ. 90).

► Ουσιαστικό + Πρόθεση + Ουσιαστικό = Ουσιαστικό + Ουσιαστικό σε γενική

I. Act of parliament = Πράξη του κοινοβουλίου

In the beginning was the law: Australia began with an **Act of parliament**: Transportation Act 24 Geo 3 c56 1784 = Στην αρχή, ήταν ο νόμος: Η Αυστραλία ξεκίνησε με μία **πράξη του κοινοβουλίου**: Νόμος περί μεταφορών 24 Geo 3 c56 1784.

II. Illusion of completeness = Ψευδαίσθηση πληρότητας

It is just large enough to be prone to the '**illusion of completeness**' (Davies 1985, p. 243) and a 'delusion of competence' (Clement Freud cited in Boyd

1972, p. 24), but small enough to suffer from the expatriatism, amateurism, gossiping and score-settling of a small one (MacKenzie 1961, p. 146) = Η Αυστραλία είναι μια κοινωνία μικρής κλίμακας. Είναι αρκετά μεγάλη, για να είναι επιρρεπής στην «ψευδαίσθηση της πληρότητας» (Davies 1985, σελ. 243) και σε μια «αυταπάτη της ανταγωνιστικότητας» (Clement Freud που αναφέρεται στο Boyd 1972, σελ. 24), αλλά αρκετά μικρή για να υποφέρει από τον αποδημιτισμό, τον ερασιτεχνισμό, το κουτσομπολιό και την επίθεση των μικρών (κρατών) (MacKenzie 1961, σελ. 146).

III. State of motion = Κατάσταση κίνησης

‘Inertial’ is probably the best term for capturing the phenomenon at stake, especially when inertia is properly defined as resistance to a change in **state of motion**, rather than as a state of rest; the rational response to the wrong choice of a fork in the road may be to travel further down the path = Το «αδρανές» είναι κατά πάσα πιθανότητα ο καλύτερος όρος για την καταγραφή του φαινομένου που διακυβεύεται, ειδικά όταν η αδράνεια ορίζεται σωστά ως αντίσταση στην αλλαγή της **κατάστασης κίνησης** και όχι ως κατάσταση ηρεμίας: η ορθολογική απάντηση στην λανθασμένη επιλογή μίας «διακλάδωσης» στο δρόμο, μπορεί να είναι η επιλογή μίας άλλης διαδρομής.

3) Τριλεκτικοί όροι με τριλεκτική απόδοση

► Ουσιαστικό + Ουσιαστικό + Ουσιαστικό = Επίθετο + Ουσιαστικό + Ουσιαστικό
σε γενική

I. Income possibility frontier = Πιθανό όριο εισοδήματος

Subject to an ‘**income possibility frontier**’, $f(y_1, y_2 \dots) = 0$, will plausibly be costly to the size of aggregate income, $y_1 + y_2 + y_3 + \dots = Y$ Υπό την προϋπόθεση ότι υπάρχει το ‘**πιθανό όριο εισοδήματος**’, $f(y_1, y_2 \dots) = 0$, θα είναι εύλογα δαπανηρό στο μέγεθος του συνολικού εισοδήματος, $y_1 + y_2 + y_3 + \dots$

► **Επίθετο + Ουσιαστικό + Ουσιαστικό = Ουσιαστικό + Επίθετο + Ουσιαστικό σε γενική**

I. Public utility state = Κατάσταση κοινής ωφελείας

The wide brown land is the terrain of Russel Ward, but also Hancock's '**public utility state**', where great distances make collective action more rewarding—possibly even rational = Η μεγάλης έκτασης χωμάτινη γη, είναι το έδαφος (που περιέγραψε) ο Russel Ward, αλλά και η «**κατάσταση κοινής ωφέλειας**» του Hancock, όπου μεγάλες αποστάσεις καθιστούν τη συλλογική δράση περισσότερο επικερδή - ίσως ακόμη και λογική.

II. Social welfare function = Λειτουργία κοινωνικής πρόνοιας

The 'Australasian' **social welfare function** of 'socialist conservatism' should be distinguished from the Rawlsian social welfare function = Η 'Αυστραλσιανή' λειτουργία κοινωνικής πρόνοια με 'σοσιαλιστικό συντηρητισμό' θα έπρεπε να διαχωρίζεται από τη Ρωλσιανή **λειτουργία κοινωνικής πρόνοιας**.

► **Επίθετο + Ουσιαστικό + Ουσιαστικό = Επίθετο + Ουσιαστικό + Ουσιαστικό σε γενική**

I. Excise Tariff Act = Ειδικοί φόροι κατανάλωσης

And returned to politics to pass the **Excise Tariff Act** = Και επέστρεψε στην πολιτική για να περάσει το νόμο περί **ειδικών φόρων κατανάλωσης**.

► **Επίθετο + Επίθετο + Ουσιαστικό = Επίθετο + Επίθετο + Ουσιαστικό (ομοιόπτωτα)**

I. Gross domestic product (GDP) = Ακαθάριστο εγχώριο προϊόν (ΑΕΠ)

But in the four subsequent years, Victoria's real **gross domestic product (GDP)** was to fall by 16 per cent = Αλλά τα τέσσερα επόμενα χρόνια, το πραγματικό **Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν** της Βικτώριας (ΑΕΠ) θα μειωνόταν κατά τοις εκατό.

A. 2.2.4 Συντομογραφίες

1) Ακρόνυμα

► **Επίθετο + Ουσιαστικό + Ουσιαστικό = Επίθετο + Επίθετο + Ουσιαστικό**

I. NSW = Νέα Νότια Ουαλία

NSW exhibited the aspect of a military station quite beyond literal barrack walls = Η **Νέα Νότια Ουαλία**, εξέθεσε την εμφάνιση ενός στρατιωτικού σταθμού αρκετά πέρα από τους πραγματικούς στρατώνες.

2) Αρκτικόλεξα

► **Ουσιαστικό + Ουσιαστικό + Ουσιαστικό = Ουσιαστικό + Ουσιαστικό + Ουσιαστικό σε γενική**

I. IT contract = Σύμβαση στον τομέα της πληροφορικής

See Chesterman (2013) on how a \$6 million **IT contract** became a \$1.2 billion cost = Βλέπε (Chesterman, 2013) πως μία **σύμβαση στον τομέα της πληροφορικής** των 6 εκατομμυρίων κοστίζει 1.2 δισεκατομμύρια.

A. 2.2.5 Δάνεια

► **Επίθετο = Επίθετο**

I. Mercantilist = Μερκαντλιστικός

Given the poverty of communications, for its first thirty-five years the governors of NSW, unlike North American governors, ruled as might an absolute monarch, and with a **mercantilist** apparatus = Δεδομένης της φτώχειας των επικοινωνιών, για τα πρώτα τριάντα πέντε χρόνια, οι κυβερνήτες της Νέας Νότιας Ουαλίας, σε

αντίθεση με τους κυβερνήτες της Βόρειας Αμερικής, κυβερνούσαν ως απόλυτοι μονάρχες και με μια **μερκαντιλιστική** συσκευή.

► **Ουσιαστικό + Ουσιαστικό = Επίθετο + Ουσιαστικό**

I. Film stars = Κινηματογραφικοί σταρ

To illustrate that thought, Australia has had a penchant for rigorous quarantine (books, the sick, alien races, exotic pests, asylum claimants, **film stars'** dogs) because it can have such a penchant = Προκειμένου να αποτυπώσει αυτήν τη σκέψη, η Αυστραλία, διαθέτει ένα πάθος για μία αυστηρή καραντίνα (βιβλία, αρρώστους, ξένες φυλές, εξωτικά παράσιτα, **αιτούντες άσυλο**, σκύλους των **κινηματογραφικών σταρ**) επειδή μπορεί να διαθέτει ένα πάθος, τέτοιου είδους.

II. Ruling elite = Κυβερνώσα ελίτ

And his denial might be correct—the squattocracy did not succeed in establishing itself as a **ruling elite**—but nothing in Hartz explains why = Και η άρνησή του, θα μπορούσε να είναι σωστή – η επικράτηση των καταπατητών δεν πέτυχε στο να καθιερωθεί ως μία **κυβερνώσα ελίτ**-αλλά τίποτα στον Hartz, δεν εξηγεί το λόγο.

B' ΜΕΡΟΣ

Μετάφρασμα

Θεωρίες Αυστραλιανής Αποστασιοποίησης

William O. Coleman

Πώς να εξηγήσει κανείς τη χαρακτηριστικότητα, τη μοναδικότητα και το ασυνήθιστο της Αυστραλιανής κοινωνίας; Προκειμένου να διατυπώσει κανείς αυτήν την ερώτηση, θα πρέπει να φέρει στο μυαλό του το φυσικό περιβάλλον της Αυστραλίας – το απόλυτα απομακρυσμένο, ξηρό και επίπεδο τοπίο· ή, ακόμη πιο γρήγορα, να ανακαλέσει τις Χογκαρθιανές ιστορικές καταβολές της Αυστραλίας. Όμως, αυτά τα ταξίδια της σκέψης, φθάνουν υπερβολικά βαθιά, υπερβολικά γρήγορα. Το πρώτο καθήκον του ερευνητή, είναι να καταλήξει σε ένα συμπέρασμα, και μόνο έπειτα να θεωρήσει ένα γεγονός ως παθολογικό. Η πρώτη εργασία αυτής της έρευνας, είναι να διακρίνει την κατάσταση, που αποτελεί τη βάση της Αυστραλιανής αποστασιοποίησης, και μετά να εξηγήσει τον τρόπο με τον οποίο προέκυψε αυτή η κατάσταση.

Υπάρχουν ορισμένα αντιδιαμετρικά συμπεράσματα, σχετικά με την κατάσταση, που κρύβεται κάτω από την Αυστραλιανή αποστασιοποίηση. Η πλέον δημοφιλής στροφή στην υποτιθέμενη λεπτότητα των κάθετων σχέσεων («ασότητα») και στην υποτιθέμενη πυκνότητα των οριζόντιων σχέσεων («φιλία»). Όμως, άλλες έρευνες έχουν αποκηρύξει τις εν λόγω αναλύσεις, και έχουν τοποθετήσει την πηγή της αποστασιοποίησης σε πολύ διαφορετικές εκφάνσεις της ζωής· στη γραφειοκρατία, ή ακόμα και στη δύναμη του οικονομικού υπολογισμού, που λειτουργεί εντός ενός ασυνήθιστου πλαισίου.

Οι αντίπαλες θεωρίες της Αυστραλιανής αποστασιοποίησης, μπορούν να οργανωθούν αποτελεσματικά, μετατρέποντας καθεμία εξ αυτών σε έναν ισχυρισμό, ο οποίος θα τοποθετηθεί στον κοινωνικό οργανισμό της κατάστασης που παράγει την αποστασιοποίηση. Σε αυτό το κεφάλαιο, προβάλλεται ότι οι πιο σημαντικοί θεωρητικοί της αποστασιοποίησης – Russel Ward, Louis Hartz, W.K. Hancock, και ο A.F. Davies – αναγνώριζαν μία έκφανση ζωής, ως προκαλούσα αποστασιοποίηση, λόγω της υποτιθέμενης της ατροφίας, ή υπερτροφίας της, σε συσχετισμό με τις «φυσιολογικές» συνθήκες. Αυτές, περιλαμβάνουν «την κοινωνική θέση», «την αδελφοσύνη», «την αυτονομία» και «την κοινωνική τεχνολογία». Οι λόγοι, για τους οποίους αυτοί οι τομείς της κοινωνίας ατρόφησαν ή υπερτρόφησαν, εντοπίστηκαν τότε τυπικά από αυτούς τους συγγραφείς σε μία από δύο πιθανές εκφάνσεις: είτε σε μία μακροχρόνια φυσική πραγματικότητα, είτε σε κάποια πολιτιστική κληρονομιά των ιστορικών καταβολών της Αυστραλίας.

Θα μπορούσε να υποστηριχθεί, ότι οι υποστηρικτές αυτών των εναλλακτικών προσεγγίσεων, αφενός συμφωνούσαν και αφετέρου διαφωνούσαν υπερβολικά. Υπάρχει υπερβολικά μεγάλη διαφωνία σχετικά με το ότι η διεύρυνση μίας έκφανσης είναι ξεκάθαρο πως δε χρειάζεται να αποκλείσει τη διεύρυνση μίας άλλης. Το παρόν κεφάλαιο, αποδεχόμενο την εν λόγω αλήθεια, υπαινίσσεται ότι είναι η υπερτροφία των δύο τομέων – της αδελφοσύνης και της κοινωνικής τεχνολογίας – αυτή, η οποία και συλλαμβάνει το ασυνεπές, που χαρακτηρίζει μεγάλο μέρος της ζωής στην Αυστραλία. Ταυτοχρόνως, υπάρχει επίσης υπερβολικά μεγάλη συμφωνία στο ότι, ασχέτως των διαφορών τους, οι διαγνώστες της Αυστραλιανής αποστασιοποίησης, συμφωνούν στο ότι η Αυστραλία έχει ήδη σχηματιστεί, είτε αυτό είναι θετικό είτε αρνητικό, και ότι το καλούπι της είναι άκαμπτο. Η Ιστορία για το Αυστραλιανό εξάιρετο, έχουν πραγματικά, φτάσει στο τέλος τους. Αυτή η άποψη, έμμεσα διακατέχεται από μία λανθάνουσα δύναμη εκ της προφανούς της ακαμψίας. Αντ' αυτής, το παρόν κεφάλαιο, κλείνει με την απόδοση μίας πιθανούς ευθραυστότητας στην «σκληρή» φιγούρα του Αυστραλιανού εξαιρέτου. Αυτή η πιθανότητα, περνάει από το μυαλό μας, λόγω μίας τρίτης πιθανής συνιστώσας· (αυτή η συνιστώσα) δεν είναι ούτε η λογική προσαρμογή σε μία φυσική πραγματικότητα, ούτε και η παράλογη αποτύπωση του πολιτισμού, αλλά η κοινή λογική, στο να εκδηλώνεται υπακοή στις φέρουσες αρνητικές επιπτώσεις των παρελθοντικών γεγονότων μέχρι να επέλθει η ανάκλησή τους από νέα γεγονότα.

3.1. Κοινωνική θέση και Σταθμός

Ένας πρώην ληστής, είναι ο προσωπικός γιατρός του κυβερνήτη· ο κάτοχος του μοναδικού στην αποικία, αντιτύπου του βιβλίου *Commentaries* του Blackstone, έχει καταδικαστεί για κλοπή καμπότ (ύφασμα) από τον Sir Robert Peel· και ο Επικεφαλής Αστυφύλακας του Μπάθερστ, έχει προηγουμένως κριθεί ένοχος για εσχάτη προδοσία¹. Και ύστερα, εντός ενός χρονικού διαστήματος δέκα ετών, ο Κόλπος του Μπότανι γίνεται, χρησιμοποιώντας το Κινέζικο λεξικό, το «Νέο Χρυσό Βουνό», και πλημμυρίζεται από μετανάστες – δυσανάλογα νέους, Ιρλανδούς και Σκωτσέζους² – που καλωσορίζουν, κατά την κρίση του Anthony Trollope, την «ανατροπή» της κατάστασης του κόσμου.

Οι ιδιαίτερες καταβολές της Αυστραλίας, προφανώς και δημιούργησαν ένα πανδαιμόνιο, με τις συνήθειες κάθετες διαβαθμίσεις της κοινωνίας και τις εκτιμήσεις της εν λόγω κατάστασης να καταγράφονται από τους Βρετανούς επισκέπτες: πώς διαταράχθηκαν οι παραδοσιακές σχέσεις μεταξύ γυναικών και ανδρών (Adams 1892, σ. 49), (μεταξύ) παιδιών και ενηλίκων (Fraser 1910, σ. 123), και μεταξύ γιών και πατέρων (Twopeny [1883] 1973, σ. 102), και πώς η υποταγή των Σχισματικών και των Καθολικών, στην ουσιαστικά αποδομημένη Εκκλησία της Αγγλίας, διερράγη³. Εμφανέστερα, οι ταξικές σχέσεις εξαρθρώθηκαν, καθώς η εξάρτηση στην γέννηση και τη φινέτσα θα ερχόταν σε έντονη αντίθεση με τα όσα επέτασσε η υπόσταση πρωτοπόρων. Από αυτή την άποψη, η Αυστραλία ήταν «Αγγλική, με ένα παχύ στρώμα κομμένο από την κορυφή, και με ένα λεπτό στρώμα στη βάση» (Martineau 1869, σ. 56)· (ήταν) η Μεγάλη Βρετανία με «τις ανώτερες τάξεις αποκλεισμένες» (Dilke 1890, τόμος 2, σ. 236).

Αυτά, όσον αφορά το εξής: τί προκάλεσε την πτώση του πολιτικού καθεστώτος; Ίσως η αποσύνθεση της κοινωνικής δομής, που ήταν κάτι λιγότερο από ένας προστατευτικός μανδύας, που σκέπασε τον πλούτο. Τα κύματα οικονομικής ανισότητας, ήταν τώρα λιγότερο κατευνασμένα, μέσω μίας αντιστοιχίας της εν λόγω

¹ D'Arcy Wentworth, Simeon Lord, and John Strange.

² Το έτος 1891, ο πληθυσμός της Ιρλανδίας και της Σκωτίας ανερχόταν στο 30 τοις εκατό του πληθυσμού της Αγγλίας και της Ουαλίας. Το 1891, στην Νέα Νότια Ουαλία (NSW), ο αριθμός των Ιρλανδών και των Σκωτσέζων που γεννήθηκαν ανερχόταν στο 72 τοις εκατό των γεννημένων Άγγλων και Ουαλών.

³ Στην Αυστραλία, η Εκκλησία της Αγγλίας αδυνατούσε να αναπαράγει, στα πλαίσια της δικής της διακυβέρνησης, της κάθετες δομές της μητρόπολής της.

ανισότητας, με διακρίσεις στην κοινωνική υπόληψη. Αυτά τα κύματα, θα γίνονταν τώρα περισσότερο ορατά, όσο οι κοινωνικές φιλοδοξίες και οι ευαρέσκεις υποχωρούσαν. Η οικονομική διαμάχη, έγινε περισσότερο προφανής⁴, και οι πολιτικές εξισορρόπησης αποτέλεσαν την έκβασή τους: η «επιλογή» αποσκοπούσε στο μοίρασμα της γης· αργότερα, η πρώτη φορολόγηση σύμφωνα με τις αρχές του Γεωργισμού, διενεργήθηκε, προκειμένου να διασπάσει τις μεγάλες ιδιοκτησίες⁵· και το 1915, η φορολογία εισοδήματος κατάφερε εν τέλει να γίνει προοδευτική.⁶ Ο κοινωνικός εξισωτισμός, εν συντομία, ήταν η βάση του οικονομικού εξισωτισμού.

Οποιαδήποτε επεξήγηση του οικονομικού εξισωτισμού από τον κοινωνικό, απομυζάται από το γεγονός ότι υπήρχε, αναπόφευκτα, μία παραδεδεγμένη διαβάθμιση της κοινωνικής θέσης στην Αυστραλία. Η παρουσία της κοινωνικής κινητικότητας, προφανώς, δεν είναι το ίδιο με την απουσία της κοινωνικής διαβάθμισης. Και το γεγονός ότι η κοινωνική δομή της γονεϊκής κοινωνίας δεν μεταδόθηκε *εντελώς αιφνίδια*, μετά βίας, υπαινίσσεται την απουσία αυτής στο παιδί. Ένας μετανάστης παραπονέθηκε, «Δεν υπάρχει μέρος στον γνωστό κόσμο, όπου οι διαφορετικές βαθμίδες της κοινωνίας, είναι τόσο αυστηρά διακεκριμένες, όπως εδώ» (Neil Black όπως αναφέρεται στον Kiddle 1961, σ. 100).

Ο υπαινιγμός, ότι ο κοινωνικός εξισωτισμός είναι η βάση του οικονομικού εξισωτισμού, είναι ακόμη περισσότερο εκτεθειμένος από την παρατήρηση ότι η κοινωνία, η οποία είχε ακόμη μεγαλύτερο κοινωνικό εξισωτισμό από την Αυστραλία, είχε πολύ μικρότερο οικονομικό εξισωτισμό: οι ΗΠΑ. Και κάτι τέτοιο, δεν προκαλεί έκπληξη: το πρεστίτζ, η γέννηση, η φινέτσα, και η κουλτούρα προφανώς και δεν είναι απαραίτητος σύμμαχος στο κυνήγι του πλούτου, και σε αρκετές περιπτώσεις είναι εχθρός αυτού. Αυτός, αδιαμφισβήτητα, είναι και ο λόγος για τον οποίο οι ΗΠΑ ήταν κοινωνικά εξισωτικό κράτος: το κυνήγι του πλούτου ήταν αρκετά ισχυρό, για να διασφαλίσει ένα σύστημα πρεστίτζ, το οποίο ήταν ξεκάθαρα σύμφωνο με αυτό, και

⁴ Ένας Βρετανός επισκέπτης στην αρχή του εικοστού αιώνα είδε 'μία πίκρα, μία εκδικητικότητα, μία σχεδόν βαναυσότητα μεταξύ της μίας και της άλλης τάξης' (Fraser 1910, σ. 213). Ένας άλλος μπορεί να αναγνώριζε τη ρίζα αυτής της αποξένωσης: 'οι [μεσαίες και ανώτερες] «τάξεις» δεν μπορούν να απαιτήσουν υποταγή από τις μάζες, αλλά ούτε και οι μάζες μπορούν να απαιτήσουν κοινωνική αναγνώριση από τις [μεσαίες και ανώτερες] «τάξεις»' (Rowland 1903, σ. 21).

⁵ Το δόγμα του Γεωργισμού υπήρξε δημοφιλές στην Αυστραλία, και ήταν ένα από τα ελάχιστα κράτη όπου οι φόροι δεν μετέβαλαν την αξία της γης. Η Νέα Ζηλανδία θέσπισε την πρώτη τέτοια φορολόγηση. Ακολούθησε το Κουίνσλαντ το 1879.

⁶ Το 1915, οι Στατιστικολόγοι της Κοινοπολιτείας σχεδίασαν ένα περίπλοκο σύστημα διαρκούς ανόδου των οριακών ποσοστών του φόρου εισοδήματος, το οποίο και τέθηκε δεόντως σε εφαρμογή και διήρκησε με την αναθεωρημένη μορφή του έως το 1974.

ήταν, στο μυαλό των επικριτών, απλώς ως ένα στένσιλ πλούτου. Αυτό ουδέποτε συνέβη στην Αυστραλία: η οικονομική επιτυχία των καταπατητών δεν τους εξασφάλισε εκτίμηση, αλλά μίσος⁷. Προς τι η διαφορά; Ίσως επειδή η κοινωνική αποδιάρθρωση προχώρησε βαθύτερα στις ΗΠΑ. Η Αυστραλία, κληρονόμησε ένα σημαντικό μερίδιο του παραδοσιακού συστήματος κοινωνικής θέσης: μία «τηλεομοιοτυπία τσέπης» των φεουδαρχικών δομών⁸: το αντικείμενο του πλούτου, ως ένα μέσο διασφάλισης ή ενδυνάμωσης μίας ευγενούς κοινωνικής θέσης: και οι προκαταλήψεις κατά του «εμπορίου», που είναι τόσο χαρακτηριστικές των επαγγελμάτων – δίκαιο, ιατρική, δημόσια διοίκηση, και μηχανική – οι οποίες και επικρατούσαν στη «μαζική» μετανάστευση των μεγαλοαστών, τον δέκατο ένατο αιώνα στην Αυστραλία⁹. Το 1911, ούτε ένας κατασκευαστής δεν κατείχε μία θέση στην Άνω Βουλή της Βικτώριας (Serle 1967), και, παραδόξως, υπήρχε μόλις ένας στην Κάτω Βουλή μεταξύ του 1856 και του 1881 (Parnaby 1967, σ. 89). Θα μπορούσε, άραγε, η κληρονομιά της παραδοσιακής δομής της κοινωνικής θέσης σε μία περικομμένη μορφή της Αυστραλίας, να ήταν λιγότερο σύμφωνη με τον πλούτο, παρά η παραδοσιακή δομή στην ολοκληρωμένη της μορφή; Το εν λόγω ζήτημα αποτελεί μία εικασία.

Η σχετική αποσπασματικότητα της κοινωνικής δομής, μπορεί να είναι μία περίπτωση όπου μία απουσία δεν είναι διευκρινιστική, και η κοινωνική δομή θα ήταν καλύτερο να αντιμετωπιζόταν ως μία κενή κάρτα, στην επεξήγηση της Αυστραλιανής αποστασιοποίησης. Το μη εξιχνιάσιμο – ή το κενό - της κοινωνικής δομής της Αυστραλίας μπορεί να είναι ο λόγος για τον οποίο, παρά τη μαζική προσπάθεια (Encel 1970), η χώρα ακόμα αναμένει την επιστημονική της προφητεία, ή, στην πραγματικότητα, τον μυθιστοριογράφο ή δραματουργό της¹⁰.

3.2. Αδελφοσύνη

⁷ Στην Αυστραλία υπάρχει λίγος σεβασμός για τον πλούτο αυτολεξεί' (Eggleston 1953b, σ. 11).

⁸ Σε μία αποκαλυπτική αντιπαραβολή της 'μεγάλης Αμερικής από την άλλη πλευρά της σφαίρας, της Αυστραλίας' (Melville [1851] 1972, σ. 206) με την πραγματική Αμερική, η Ενότητα 9:8 του Αμερικανικού Συντάγματος απαγορεύει την κατοχή από τους Αμερικανούς πολίτες «Τίτλου, οποιουδήποτε τίτλου, από οποιονδήποτε Βασιλιά».

⁹ Το 1891 οι Πρόεδροι των Ανώτατων Δικαστηρίων τριών εκ των έξι αποικιών ήταν Αγγλο-Ιρλανδοί. Βλέπε τον O'Farrell (1993) για τον ηγετικό ρόλο των 'Αγγλο-Ιρλανδικών επαγγελματικών τάξεων' στη Μελβούρνη τον δέκατο ένατο αιώνα. Ένας βιογράφος του H.B. Higgins σημειώνει ότι 'οι Αγγλο-Ιρλανδοί του Δουβλίνου εκείνων των ημερών απεχθάνονταν το εμπόριο ως καριέρα' (Palmer 1931, σ. 23).

¹⁰ Οι Αμερικανοί κοινωνικοί αναλυτές μοιάζουν να επικαλούνται με ευκολία ζητήματα κοινωνικής θέσης (για παράδειγμα, ο Brooks 2001). Αντιθέτως, ο πιο αξιομνημόνευτος Αυστραλός κριτής του ζητήματος είναι ένας κωμικός, ο Barry Humphries.

Εάν οι στρεβλώσεις των κάθετων διαβαθμίσεων της Αυστραλίας είναι αμφισβητήσιμης σημασίας στην επεξήγηση των εξαιρετικών της διαστάσεων, ίσως η ισχύς των οριζόντων δεσμών να είναι περισσότερο χρήσιμη. Σε αυτήν την περίπτωση, στρεφόμαστε από μία προσπάθεια κατάκτησης κοινωνικής θέσης σε μία άλλη έκφανση της ανθρώπινης ύπαρξης, «την αδελφοσύνη»· μία έκφανση γεννημένη από μία παρόρμηση για συντροφικότητα, ενθαρρυμένη από μία κοινή και ίσως και διαφορετική εμπειρία, καθοδηγούμενη από την κοινή λογική του μέσου ανθρώπινου νου, αναγκασμένη να απορρίψει τον αποστάτη, και επιστευόμενη από συλλογικές πράξεις που ισοδυναμούν με τελετουργίες ενοποίησης (γεύματα, τελετές, πορείες, απεργίες). Αυτή η έκφανση, έχει μία ιδιαίτερη δραστηριότητα με τη νεολαία· συγκλίνει σε μία άνευ αναστολών, εξωστρεφή διάθεση. Βρίσκεται σε ανούσια αντιπαράθεση με το κυνήγι της κοινωνικής θέσης. Αλλά καθώς οι κάθετες σχέσεις μπορεί να είναι ανατρεπτικές των οριζόντιων, η αποκήρυξη των κάθετων σχέσεων, μπορεί να σημαίνει λιγότερα πιθανά εμπόδια για την εκπλήρωση της αδελφοσύνης. Έτσι, ενώ η έκφανση της αδελφοσύνης δεν αναφέρεται συγκεκριμένα στην εργατική τάξη, διαβιώνει περισσότερο εύκολα σε αυτήν. Η αποκήρυξη των κάθετων δεσμών, που φιλοξενούνται από την επαρχία, προφανώς, επίσης, συσχετίζεται με μία «αντι-αυταρχική» (ήτοι μία στρεφόμενη κατά της αρχής) στάση, και η έκφανση της αδελφοσύνης κλίνει προς το έλεος της ομαδικής ανομίας και της διαφθοράς. Ξεκάθαρα, αυτός ο τομέας της ανθρώπινης δραστηριότητας, βρίσκεται σε θεμελιώδη ανταγωνισμό με τη σφαίρα της αυτονομίας, όπως αυτή εκφράστηκε στην αγορά. Λόγω του εν λόγω ανταγωνισμού, αυτός ο τομέας της ανθρώπινης δραστηριότητας αποφεύγει να είναι φιλόδοξος σχετικά με την υλική επιβράβευση, χωρίς να θυσιάζει άνευ λόγου οποιαδήποτε υλική ικανοποίηση. Καθώς δεν έχει καμία σχέση με τη δικαιολογημένη προϋπόθεση της αυτοδιάθεσης, είναι συνεπώς συγκαταβατική στον κανόνα του «χρόνου και της τύχης».

Δεν αποτελεί έκπληξη, ότι οι πολιτικές εκφράσεις της αδελφοσύνης έχουν εμφανιστεί στα πλαίσια του «σοσιαλισμού». Αλλά, εξαιτίας του ότι η εν λόγω έκφανση είναι φιλικά προσκείμενη προς τους φιλοσόφους της αδελφικότητας, ουδόλως ισοδυναμεί με κάποια αρχή της επ' αόριστον διάχυτης κοινωνικότητας· όταν κάποιος είναι σύμμαχος με όλους δεν είναι σύμμαχος κανενός· και η αδελφικότητα προς κάποιους, καταλήγει ως εχθρότητα προς κάποιους άλλους— και, όπως επανειλημμένως τονίζουν οι κοινωνιολόγοι, υποδαυλίζει τις φλόγες του κομματισμού, του σεχταρισμού

και του ρατσισμού. Η «κοινότητα» γίνεται φυλή· η συνεργασία είναι συνωμοσία· οι φαινομενικά κοινωνικοί στόχοι καταλήγουν ως πραγματικά αντικοινωνικοί.

Επειδή η «αδελφοσύνη» μπορεί να διαβαστεί ως «φιλία», και αυτό το στοιχείο διαγράφεται τόσο μεγάλο στον ορισμό της Αυστραλιακότητας, θα μπορούσε να φαίνεται πως εξηγεί όλα τα σχετικά με την Αυστραλιανή διαφοροποίηση. Μπορεί σίγουρα να εξηγήσει τη διείσδυση της ζωής από το κράτος: μία αίσθηση αλληλεγγύης καλύπτει ορισμένη απόσταση για την επίλυση του «πρόβλημα συλλογικής δράσης» οποιασδήποτε ομάδας (Olson 1965), και μία τέτοια λύση θα γεννήσει, στο πέρασμά της, τις δημιουργίες του δικαίου προκειμένου να προωθήσει εκείνη την ομάδα. Δεν είναι τόσο ξεκάθαρο εάν εκβάλλει σε ένα εκτεταμένο ήθος ισότητας – πόσο μάλλον σε πολιτικές εξισορρόπησης: κάθε αδελφοσύνη έχει όρια, και απονέμει περιφρόνηση, απέχθεια, και ακόμη και καταδυνάστευση σε εκείνους που δε συμπεριλαμβάνονται σε αυτή. Όμως το γεγονός ότι μία αδελφοσύνη έχει όρια, δε μειώνει την ισχύ της εντός των εν λόγω ορίων.

Η πραγματικότητα και η εισαγωγή της αδελφοσύνης, μοιάζουν τόσο προφανή, ώστε εξέχοντες θεωρητικοί της αδελφότητας, όπως ο Russel Ward (1914-1995) και ο Louis Hartz (1919-1986), θεώρησαν δεδομένη τη σημασία της και αντί να δώσουν έμφαση σε αυτήν, επικεντρώθηκαν στο να επεξηγήσουν την ισχύ της.

3.2.1. Russel Ward

Στο βιβλίο του με τίτλο *Australian Legend (Αυστραλιανός Μύθος)*, ο Ward (1958), χωρίς δισταγμό, εντόπισε μία πηγή της δύναμης της αδελφοσύνης στον κατάδικο πληθυσμό της Αυστραλίας. Συνέστησαν μία έτοιμη «υποχρεωτική αδελφότητα», η οποία, σύμφωνα με τα λεγόμενα του Ward, στο βάθος των ετών, δίδασκε, μέσω του παραδείγματος και της διδασκαλίας, την εκτός σκλαβιάς γέννηση έξω από οποιοδήποτε μεγαλοαστικές αντιλήψεις¹¹. Όμως, αυτός ο ισχυρισμός είναι αμφίβολος. Οι κατάδικοι υπό καθεστώς «αναστολής» (ή υπό όρους αποφυλάκισης) απέφευγαν σε μεγάλο βαθμό τους ελεύθερους πολίτες (Harris [1847] 1953, σ. 87· Smith 2010). Και κατά τη λήξη της ποινής τους, δεν φαίνονταν να είχαν διαμορφώσει τις ορδές των ακτημόνων, όπως τις αντιλαμβάνονταν ο Ward. Ενδεικτικό γεγονός, είναι ότι οι

¹¹ Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα των συντηρητικών : Martineau (1869, σ. 67).

περισσότεροι κατάδικοι αποδέχτηκαν παραχωρήσεις εκτάσεων γης (Martin 1973). Ή, όπως μία φωνή του 1825 δήλωσε, «όταν αποκτούν την ελευθερία τους, ξεκινούν γενικά την επιχειρηματική δραστηριότητα» (Dyster 2007, σ. 13).

Όμως, για τον Ward, ένα βαθύτερο θεμέλιο της αδελφοσύνης βρισκόταν στις υλικές συνθήκες της νέας χώρας. Για τον Ward, η δύναμη της αδελφοσύνης πήγαζε όχι από «σοσιαλιστικές ή συλλογιστικές θεωρίες» αλλά από «συνθήκες της Αυστραλιανής γεωγραφίας και ιστορίας» (Ward 1967, σ. 13). Τα σκληρά σύνορα της Αυστραλίας είχαν διδάξει την «αρετή της συνεργασίας». Εάν όλα τα σύνορα ήταν σκληρά, συμπεριλαμβανόμενα των ΗΠΑ, τότε, σύμφωνα με τον ισχυρισμό του Ward, η αρόσιμη γεωργία των ΗΠΑ θα παρήγαγε έναν «χωρικό» ατομικισμό των ξύλινων καλυβών και των ζευγολατών, ενώ η ποιμενική γεωργία της Αυστραλίας θα παρήγαγε έναν κολεκτιβισμό «νομάδων» από κατασκηνωτές και Βουσμάνους. Στην Αυστραλία, η ιδιαιτέρως άφθονη γη «εξάλειψε ατομικιστικές τάσεις με το να εξαλείψει τον ανταγωνισμό για την ίδια τη γη», και συνέστησε «χωρισμό αποστάσεων», ο οποίος και δίδαξε τους ανθρώπους «να βοηθούν ο ένας τον άλλον» (Ward 1965, σ. 9). Ακολουθώντας τον Frederick Jackson Turner, ήταν τα σύνορα-το πιο ιδιοσυγκρατικό και πιο ακραίο περιβάλλον σε οποιαδήποτε κοινωνία του Νέου Κόσμου- και όχι οι παγκοσμιοποιημένες πόλεις, που αποτέλεσαν το εξαναγκαστικό θεμέλιο του χαρακτηριστικού εθνικού τύπου. Για τον Ward, η επιτομή των Αυστραλιανών συνόρων, ήταν ο ακτήμων κουρέας ζωντανών ζώων της ποιμενικής ενδοχώρας.

Η περιγραφή του Ward, μπορεί να φαίνεται πως είναι εξ ολοκλήρου ένα κομμάτι του μονοδιάστατου υλισμού του προπολεμικού Μαρξισμού, τον οποίο θα μπορούσε να είχε απορροφήσει στην Κομμουνιστική Ομάδα του Hunters Hill· τα μοναδικά δημιουργικά στοιχεία της ανθρώπινης ύπαρξης είναι η τεχνολογία και η γεωγραφία (Ward 1954).

Όμως, σύμφωνα με τα λεγόμενα του Ward, η ύλη επίσης ζύμωσε έναν άυλο αλλά δραστικό παράγοντα, τον πολιτισμό, ο οποίος μάγεψε το ευρύτερο κοινό. Για τον Ward, η χειροπιαστή Αυστραλιανή πραγματικότητα δεν ήταν τόσο σημαντική όσο ο Αυστραλιανός Μύθος. Ο προλετάριος της άγριας φύσης – ο κουρέας ζωντανών ζώων του δέκατου ένατου αιώνα που επανεμφανίστηκε στους παγκοσμίους πολέμους υπό τη μορφή του Αυστραλού Εκσκαφέα- ήρθε να συστήσει ένα σχεδόν Γιουνγκιανό αρχέτυπο για τους Αυστραλούς, μεγαλωμένο στην πόλη και εξίσου αγροτικό, χρησιμεύοντας ως

αντικείμενο, όχι τόσο για κυριολεκτική μίμηση, αλλά για θαυμασμό (Ward 1976). Το σπουδαιότερο μέσο, που διέσπειρε αυτήν την εικόνα ήταν, κατά τη γνώμη του, «η μπαλάντα της άγριας φύσης» του δέκατου ένατου αιώνα, την οποία υποστήριξε στον *Αυστραλιανό Μύθο*.

Προκαλεί προβληματισμό, για τον σκοπό του Ward, ότι οι μπαλάντες της άγριας φύσης έχουν μία «μη αυθεντικότητα» στην προέλευση. Η πιο γνωστή μπαλάντα της άγριας φύσης –*Το Άγριο Αποικιοκρατικό Αγόρι*– μοιάζει να μην έχει καταβολές στην Αυστραλία, και πιθανόν να εισήχθη σε αυτήν από μία παγκόσμια μουσική βιομηχανία (Anderson 2002). Και ασχέτως των καταβολών των μπαλάντων, ο ρόλος τους στη φαντασία του ευρέως κοινού ήταν ασήμαντος. Οι κάτοικοι των πόλεων της Αυστραλίας, κατά την τελευταία δεκαετία του δέκατου ένατου αιώνα συνωστίζονταν, για να ακούσουν την *Elijah* του Mendelssohn – ή τους Πλανόδιους Καλλιτέχνες της Γεωργίας – και όχι τους άξεστους τροβαδούρους¹². Και, παρά την εν μέρει αγροτική ανατροφή του, ο ίδιος ο Ward γνώρισε μόνο την ύπαρξη αυτών των μπαλάντων χάριν σε μερικούς Σκωτσέζους γείτονές του στο Σύδνεϋ (Hirst 1996). Υπάρχει μία αμήχανη αίσθηση, ότι η μόδα του μέσου του εικοστού αιώνα, αυτών των μπαλάντων, δεν ήταν κάτι παραπάνω από μία εξάσκηση στην αναβίωση και τον ψευδολαογραφία (Davison 2012).

Εάν η τάση του πολιτιστικού ηλεκτρισμού του Ward είναι χαμηλή, ο καθαρός λειτουργισμός της υλικής του περιγραφής της θεμελίωσης του κολεκτιβισμού, είναι πλήρως ανεπαρκής. Ο Ward, υποθέτει πως μία ορισμένη πρακτική θα κάνει την εμφάνισή της εάν είναι απαραίτητη στην ομάδα. Αλλά όσο ο Παλαιός Αδάμ επικρατεί, καμιά απόφαση δε λαμβάνεται απλώς, επειδή είναι επωφελής στην ομάδα την οποία ωφελεί. Λαμβάνεται επειδή είναι επωφελής στο φορέα λήψης των αποφάσεων που την λαμβάνει· και αποφάσεις με τέτοια πλεονεκτήματα μπορεί, να είναι άκρως κοστοβόρες στην ομάδα. Ο Παλαιός Αδάμ, μπορεί να έχει ημερομηνία λήξης στα σύνορα. Αλλά ο Ward δεν παραθέτει κανένα επιχειρήμα σχετικά με το γιατί τα ατομικά κίνητρα θα έπαιρναν τέτοια τροπή στα σύνορα, και καμία απόδειξη ότι ο Παλαιός Αδάμ δεν επικράτησε στην πραγματικότητα. Οι μη αμφισβητούμενες κοινωνικές πτυχές της άξεστης ζωής- όπως η αμοιβαία βοήθεια σε πυρκαγιές στους θάμνους-έχουν ισότιμες

¹² Το 1967 ένας ιστορικός ρώτησε προσεκτικά εβδομήντα πέντε ογδοντάρηδες και ενενηντάρηδες σχετικά με τη νεότητά τους στο Μπρίσμπεϊν της δεκαετίας του 1890: ούτε ένας δεν μπορούσε να θυμηθεί πως τραγουδούσε ένα Αυστραλέζικο τραγούδι (Lawson 1980).

εκδηλώσεις σε παράκτια περιβάλλοντα. Η αντικοινωνική διάσταση της ζωής της άγριας φύσης, από τα βοοειδή να βόσκουν μέχρι τους θάμνους να εκτείνονται, είναι περιβόητη. Οι αγροτικές ενώσεις των εργατών, τις οποίες ο Ward εκθείαζε, παιδεύονταν μονίμως από τους ατομικούς λογισμούς.

Η χρήση από τον Ward του κούρεα ζωντανών ζώων, τόσο ως επιτομή όσο και ως απόδειξη της φιλίας μεταξύ των άξεστων, έχει υπονομευτεί από τη δουλειά των ιστορικών οι οποίοι έχουν απομυθοποιήσει τον μύθο της ενότητας των κουρέων ζωντανών ζώων (Merritt 2008, O'Malley 2013). Το κούρεμα των προβάτων, συνοδευόταν από διχασμό και αντιπαλότητα¹³, αντανακλώντας μία «έντονη επιθυμία να ανταγωνίζεται ο ένας τον άλλον» στο «αψηλά ανταγωνιστικό περιβάλλον» στο χώρο του μαντριού (Merritt 2008, σελίδες 64,83). Για τον Ward, ο καθορισμός αξιών που βρίσκεται κάτω από αυτές τις συμπεριφορές είναι πολύ καταστροφικός. «Πολλοί ηγέτες εργάτες γης [υιοθέτησαν μία] ιδεολογία αυτοβοήθειας» (Merritt 2008, σ. 57) και «ήλπιζαν να γίνουν ίσοι με τους εργοδότες τους, ή τους αφέντες τους, και όχι ίσοι με τους εργάτες, τους κουρείς που ξεδιαγκρίζουν και τους περιπλανώμενους ανειδίκευτους εργάτες» (Merritt 2008, σ. 63). Τέτοιες φιλοδοξίες, μπορεί να έχουν αντληθεί από την επιρροή εκείνων των «χωριζόμενων αποστάσεων», τις οποίες επικαλείται ο Ward. Ο συγγραφέας του «Χορεύοντας βαλς με την Ματίλντα» ήταν επίσης ο συγγραφέας του «Ο Άνθρωπος από το Χιονισμένο Ποτάμι». Η περιγραφή του βουσμάνου, από τον Ward, ως ανεξάρτητου και αυτάρκη, εύκολα δανείζεται στον ατομικιστικό «πρωτοποριακό μύθο» και σε ορισμένες περιπτώσεις στον *ατομικισμό* (για παράδειγμα, ο Spate 1968, σ. 47· Pike 1962).

3.2.2. *Louis Hartz*

Εάν ο Ward ανέσυρε την καλαισθησία για να θεμελιώσει την υπεροχή της αδελφοσύνης, ο Louis Hartz, στο βιβλίο του «*Τα Θεμέλια των Νέων Κοινωνιών*», χρησιμοποίησε τον «κλάδο του νοήματος» για να διασφαλίσει την υπεροχή αυτού. Οι αντιθέσεις μεταξύ των δύο ανδρών, μπορούν να αναζητηθούν περαιτέρω. Για τον Ward, το υλικό/οικονομικό στοιχείο ήταν πρωτεύουσας σημασίας, και το πολιτιστικο-ιστορικό συμπληρωματικής σημασίας· ο Hartz θεωρούσε το αντίθετο· ο Ward (όπως ο

¹³ 'Ενώ η δουλειά την οποία έκαναν οι κουρείς ζωντανών ζώων...τους άφηνε με πολλά κοινά, οι δεσμοί που δημιουργούνταν κατ' αυτόν τον τρόπο δεν δημιουργούσαν μία αδελφοσύνη που τους εξασφάλιζε την ενότητα στις περιοχές ή ακόμη και εντός των μαντριών (Merritt 2008, σ. 64).

F.J. Turner) έκρινε ότι η αποστασιοποίηση ήταν λειτουργική· ο Hartz την αντιμετώπιζε ως μη λειτουργική. Περισσότερο προσωπικά, η πορεία της ζωής του Ward, τον πήγε από μία παράκτια πόλη στην περιφερειακή ενδοχώρα· ο Hartz ταξίδεψε από την ενδοχώρα στην μητροπολιτική ακτή, και από εκεί στη «διάσχιση τυχαίων διεθνών δρόμων στα πλαίσια μίας ανήσυχης αναζήτησης για το νόημα της παγκόσμιας ιστορίας» (Barber 1986, σ. 355). Ο Ward εξέλαβε το έθνος ως *sui generis*, ενώ ο Harz υιοθέτησε μία συγκριτική μέθοδο. Ο Ward εστίασε στην Αυστραλία· ο Harz καλλιέργησε μία γενική θεωρία της αποστασιοποίησης του Νέου Κόσμου.

Ο Harz θεώρησε ότι οι κοινωνίες του Νέου Κόσμου, όπως η Αυστραλία, ήταν ακρωτηριασμένες κοινωνίες του Παλιού Κόσμου (Hartz 1964). Για τον Hartz, τα άκρα του Παλιού Κόσμου είναι κατηγορίες όμοιες με αυτές του Μαρξικού ταξισμού: φεουδάρχες, μεγαλοαστοί, προλετάριοι, και ούτω καθεξής. Όμως, μόνο μία εξ αυτών των άκρων μεταφέρεται στη δημιουργία των κοινωνιών του Νέου Κόσμου. Έτσι, αυτό που έχει σημασία στον Νέο Κόσμο, δεν είναι το νέο, προς αντιμετώπιση, περιβάλλον, αλλά το τί είναι αυτό το οποίο ταξιδεύει προκειμένου να το αντιμετωπίσει· και ότι εκείνο που έμεινε πίσω, ήταν το ίδιο σημαντικό με αυτό που όντως έκανε το ταξίδι. Σε αυτό το κείμενο – και αυτό ήταν το επιχείρημα-κλειδί του – η δυναμική του Ευρωπαϊκού πολιτισμού χάθηκε· η άποψη είχε αφήσει την αντίθεσή της πίσω στον Παλιό Κόσμο, και στον Νέο Κόσμο και η ιστορία παύει τη στιγμή που ξεκινάει, με το μετατοπισμένο κομμάτι στην απομονωμένη και άγωνα ιδιοκτησία: «ο Γαλλικός Καναδάς γίνεται περισσότερο φεουδαρχικός από ότι ήταν ποτέ η Γαλλία» (McCarty 1973, σ. 155).

Στη συγκεκριμένη περίπτωση της Αυστραλίας, ο R.N. Rosecrance, συνεργάτης του Hartz, ισχυρίστηκε ότι «η μοναδικότητα της Αυστραλίας είναι ένα αποτέλεσμα συμβιβασμού από ένα συγκεκριμένο κομμάτι της Βρετανικής κοινωνίας» (Rosecrance 1964, σ. 276). Ένα τμήμα της Μεγάλης Μεταρρύθμισης της Αγγλίας, ο Χαρτισμός, «ήταν προσκολλημένος στην Αυστραλία» (Rosecrance 1964, σ. 280), και «στην απομόνωση από τα οπουδήποτε αλλού κοινωνικά και πολιτικά κινήματα, στερεοποιήθηκε. Επομένως, η Αυστραλία γεννήθηκε ριζοσπαστική και έπρεπε να παραμείνει έτσι».

Οι γενικές θεωρίες προκαλούν γενική κριτική. Δεν θα μπορούσε ένας ακρωτηριασμένος κοινωνικός οργανισμός, να ανοικοδομήσει τον εαυτό του, όπως ένα

ψάρι αναγεννά τα βράγχια και την ουρά του; Η άποψη του Hartz αποκλείει αυτήν την πιθανότητα. Και η άρνησή του, θα μπορούσε να είναι σωστή – η επικράτηση των καταπατητών δεν πέτυχε στο να καθιερωθεί ως μία κυβερνώσα ελίτ-αλλά τίποτα στον Hartz, δεν εξηγεί το λόγο. Ο Rosecrance, πρότεινε την εξήγηση που υπήρχε στη νοοτροπία των μεγαλοαστών των καταπατητών. Αυτή η εικασία, μας μεταφέρει στη βασική εικασία του Hartz: οι ιδέες κάνουν τον κόσμο να γυρίζει. Τα τρία «κτήματά» του είναι στην πραγματικότητα ιδεολογίες –συντηρητισμός, φιλελευθερισμός, και ριζοσπαστισμός-με τις τάξεις να αποτελούν απλώς τα υλικά σώματα της ιδεολογικής ψυχής. Έτσι, οι ιδέες είναι οι κάτοικοι του κόσμου. Αυτοί οι κάτοικοι μάχονται, εκτρέφονται, και μερικές φορές εγκαταλείπονται ολομόναχοι επάνω σε μία απομακρυσμένη ακτή. Σε αυτές τις απομακρυσμένες ακτές, μπορεί να συνοδεύονται από ύλη στη μορφή άλλων κατηγοριών τάξεων, αλλά αυτές οι άλλες μορφές στερούνται ψυχής, και θα κυριευτούν, ακριβώς όπως το φυσικό περιβάλλον θα κυριευτεί από οποιοδήποτε σώμα με ψυχή.

Ο θρίαμβος της νοοτροπίας του Hartz επί της υλικότητας, μπορεί εύλογα να απορριφθεί¹⁴. Ακόμη και αν γίνει αποδεκτός, η αντιπροσώπευση της Αυστραλίας ως ένα αποκομμένο άκρο, ή ένα τμήμα («ατελές κομμάτι») της ιδέας-πληθυσμού της μητρικής κουλτούρας, μπορεί επίσης να απορριφθεί. Η Αυστραλία, τουλάχιστον μέχρι το τέλος του δέκατου ένατου αιώνα, δεν ήταν το αποκομμένο άκρο μερικών κατοίκων από τον Ευρωπαϊκό ολισμό, αλλά ένα κύτταρο της παγκόσμιας πολιτιστικής οντότητας· όχι ένα τμήμα, αλλά μία επιτομή. Τουλάχιστον, μέχρι το τέλος του δέκατου ένατου αιώνα, η Αυστραλία παρέμενε μία αφομοιωμένη, εάν υφίστατο ως ατελώς μετέχουσα, επαρχία του Βρετανικού πολιτιστικού κόσμου. Στο πεδίο των κλασικών σπουδών, μία εμμένουσα αφομοίωση, υποστηρίζεται από τους Samuel Alexander, V. Gordon Childe, και Gilbert Murray, όλοι προσκείμενοι στη Βρετανία, χωρίς διατήρηση επιφυλάξεων ή τουλάχιστον μία ένδειξη για να δείξουν την τάση τους προς τον αντίποδα· ή, προχωρώντας στην αντίπαλη κατεύθυνση, η άμεση αφομοίωση των ποικίλων ανθύλλων της Βρετανικής μάθησης από την Αυστραλιανή πολιτική ζωή (Charles Pearson, Francis Adams, B.R. Wise). Στο τέλος του αιώνα, η Αυστραλία φαινόταν απόλυτα ανοικτή στο *fin de siècle*. Η διαμόρφωση της στάσης του Hartz για την Αυστραλία, ισοδυναμεί με μία άρνηση του συσχετισμού με τα γεγονότα στην

¹⁴ Σε αντίθεση με έναν θρίαμβο του ιδεατού επί του υλικού, τα 'κομμάτια' μοιάζουν πρωτεϊκά στην επακόλουθη ανάπτυξή τους : το Όλστερ, οι Δυτικές Ινδίες, και η Βόρεια Αμερική έλαβαν περίπου ίσα μερίδια Βρετανικής μετανάστευσης στα είκοσι χρόνια πριν από το 1642 (Bolton 1973).

Αυστραλία, οποιωνδήποτε ρευμάτων (που προέρχονταν) από την Ευρώπη εκδηλώθηκαν αργότερα από, ας πούμε, το 1860, ασχέτως της ορατότητας την οποία μπορεί να είχαν. Έτσι, εξαιτίας της ασυνήθιστης επικράτησης των Βρετανών μεταναστών στην ίδρυση του Εργατικού Κόμματος τη δεκαετία του 1890, δεν έκαναν τη διαφορά· ή, εξαιτίας όλων των προστατευτικών ιδεών που οι ίδιοι οι Βρετανοί μετανάστες της ενότητας έφεραν μαζί τους, αυτές δεν έκαναν τη διαφορά. Παρά το ότι ο Hartz, μπορεί να είχε λανθασμένη άποψη σε αυτού του είδους την απόρριψη, είχε τουλάχιστον ένα όραμα που τους παραχωρούσε σχετική προτεραιότητα: όπως ακριβώς τα σώματα χωρίς ψυχή δεν ασκούν επίδραση, έτσι είναι και οι ψυχές χωρίς τα σώματα. Οι διανοητικές κοινωνίες, που διαμορφώνουν υλικά γεγονότα αποτελούνται από έναν πληθυσμό σωμάτων με ψυχή, και αυτός ο πληθυσμός είχε εγκαθιδρυθεί από τον Hartz, από το 1860. Όμως, η επιλογή της ημερομηνίας λήξης δεν είναι σημαντική. Για τον Hartz, η θεμελίωση της Αυστραλίας ολοκληρώθηκε μέχρι ενός σημείου, και η υπερβολική αντίληψη του κοινωνικού περιεχομένου της εν λόγω ολοκλήρωσης, απέκλειε κάθε πνευματική έξαρση, αφήνοντας μια σταθερή ιδεολογική υπεροχή¹⁵. Μία αδρανής, αλλά ταυτόχρονα ανώτερη (υπεροχή).

3.3. Αυτονομία και ο W.K. Hancock

Η κοινή υπόθεση των Ward και Hartz για την υπερτροφία της αδελφοσύνης, ως το αντιπροσωπευτικό χαρακτηριστικό της ζωής στην Αυστραλία, τέθηκε υπό αμφισβήτηση από την *Αυστραλία* του Hancock, το 1930. Πού στην Αυστραλία, ρώτησε ο Hancock, βρίσκονταν τα σημάδια της «αστικής κοινωνίας», τα οποία θα ήταν σίγουρα ένας καρπός μίας τέτοιας αίσθησης δεσμού και ταυτότητας; Το μοναδικό παράδειγμα που μπορούσε να βρει, ήταν ο Σύλλογος Αυστραλών Ιθαγενών, μία Φαμπιανογενής ομάδα για κρατική δράση, και μετά βίας μία έκφραση μίας αυτόνομης κοινοτικής δράσης. Για να ενισχύσει τη θέση του, θα μπορούσε να υπογραμμίσει ότι οι τότε καινούργιοι Σύλλογοι Γονέων και Πολιτών, είχαν δημιουργηθεί «από πάνω προς τα κάτω», κατ' εντολή των σχολικών επιθεωρητών, οι οποίοι, δυστυχώς, αντιπαρέθεσαν την αδιαφορία των Αυστραλών γονέων με την ενεργό δράση των σχολικών συλλόγων

¹⁵ 'Η Αυστραλία δεν έχει κάποια ανησυχία' (Horne 1964, σ. 16). Βλέπε την ίδια άποψη στον Grattan (1940, σ. 7), Edwards (1970, σ. 43), MacKenzie (1961, σελ. 146-9). 'Η πενία των θεωρητικών απόψεων είναι απίστευτη' (Métin [1901] 1977, σ. 180).

των ΗΠΑ¹⁶. Και μπορεί να είχε παρατηρήσει ότι το μοναδικό τμήμα της αστικής κοινωνίας, το οποίο υπήρχε στην Αυστραλιανή εκπαίδευση –το Αυστραλιανό Συμβούλιο της Εκπαιδευτικής Έρευνας, ιδρυθέν το 1925, ιδρύθηκε από το Ίδρυμα Κάρνεγκι. Στο ίδιο πνεύμα, θα μπορούσε να είχε επισημάνει, ότι όλα τα Αυστραλιανά πανεπιστήμια ήταν κρατικά ιδρύματα: βασικά πανεπιστήμια «δημόσιας χρήσης»¹⁷. Ή ότι οι εμπορικές ενώσεις προέλευσης του εικοστού αιώνα, ως διαφορετικές από εκείνες του δέκατου ένατου αιώνα, ήταν η σκόπιμη εξέλιξη του νομοθετικού θερμοκηπίου¹⁸. Τελικά, ο Hancock, πιθανόν να είχε προσθέσει ότι η τοπική κυβέρνηση- σίγουρα μία ένδειξη της δύναμης της τάσης σχηματισμού συλλόγων- είναι ασύμαντη στην Αυστραλία. Πρώτα, εγκαθιδρυμένη το 1842, από αυτοκρατορικό διάταγμα στο πρόσωπο μίας επιφυλακτικής αποικίας, μόλις το 1906, η τοπική κυβέρνηση επεκτάθηκε για να διαπεράσει τον μεγάλο όγκο της Νέας Νότιας Ουλίας, και μόνο επί της τότε ισχυρής αντίθεσης των τοπικών κατοίκων¹⁹.

Στην ανάλυση του Hancock, η κατάσταση στην Αυστραλία δεν διαγιγνώσκεται ως υπερτροφία της αδελφοσύνης, αλλά ως μία διαστρέβλωση της πολύ διαφορετικής «σφαίρας»: εκείνη η αρένα της ζωής, στην οποία η αυτοπεποίθηση, καθοδηγούμενη από την ιδιωτική λογική και αναγκασμένη να «προχωρεί ευθεία μπροστά και να μην έχει κανέναν ανάγκη» (1 Θεσσαλονικείς 4:12), καταλήγει σε πλούτο. Αυτό, πιθανόν να αναφερθεί ως «η οικονομία», αλλά μπορεί επίσης να ταυτιστεί με την «μοντέρνα ελευθερία» που παρατήρησε ο Benjamin Constant. Θα καλείται, στο παρόν, «η σφαίρα της αυτονομίας», και αυτό ήταν το κλειδί για τον Hancock. Σύμφωνα με τον Hancock, η ίδρυση της Αυστραλίας, ήταν ισοδύναμη με μία έκρηξη αυτοπεποίθησης στην αυγή της έκλειψης του κοινωνικής υποταγής. Η Αυστραλία, ξεκίνησε με μία «εισβολή ορδών» «ατομικιστικών», «με αυτοπεποίθηση», «εγωκεντρικών εισβολέων» που «κρατιούνταν μαζί από το τίποτα» και, καθοδηγούμενοι από τη «λαχτάρα», «επέβαλαν τους εαυτούς τους» στη γη για να προσελκύσουν τον πλούτο της, «αναγκάζοντας» «παλεύοντας» «πιέζοντας» «νότια...βόρεια» (Hancock 1930, σελίδες 32-3). Τότε, πώς

¹⁶ Η σχετική σπανιότητα των συνεργασιών στην Αυστραλία μπορεί επίσης να θεωρηθεί ως αδυναμία στην αστική κοινωνία. Ο Dilke (1890, τόμος 2, σ. 296) σημειώνει την 'απογοητευτική' κατάστασή τους. 'Υπάρχει πολύ μικρό πνεύμα συνεργασίας στην Αυστραλία' (Eggleston 1953a, σ. 54).

¹⁷ 'Η έννοια του σχολείου σαν να αποτελεί ένα είδος κοινωνίας...δεν ήταν πολύ εμφανής στην Αυστραλία' (Partidge, 1973, σ. 82). Ο Partidge υπαινίσσεται ότι ο σκοπός του κυβερνητικού εκπαιδευτικού συστήματος στην Αυστραλία είναι να απονέμει ένα 'βασικό μισθό' εκπαίδευσης.

¹⁸ 'Ένας ιστορικός μίας από τις μεγαλύτερες ενώσεις της Αυστραλίας έχει κρίνει ότι 'αναμφίβολα, η διαιτησία...ήταν σε μεγάλο βαθμό υπεύθυνη για την εξέλιξη της ένωσης' (Merritt 1986, σ. 363).

¹⁹ Όπως στη Νέα Νότια Ουαλία, η τοπική κυβέρνηση στη Βόρεια Αυστραλία και τη Βικτώρια ήταν κατά πολύ δημιούργημα και εξαρτημένη από τις κρατικές κυβερνήσεις (βλέπε Hirst 1973, σ. 147).

θα μπορούσε μία τέτοια οργισμένη πηγή να ολοκληρώσει τον πειραματικό κύκλο της οικονομικής επιχειρηματικής δραστηριότητας, την οποία ερεύνησε τρεις γενιές αργότερα, το 1930; Όταν οι επισκέπτες ερμήνευαν μία «άτονη αυτοπεποίθηση» (Fraser 1910, σ. 9), ως μία τάση «μοναδική απουσίας» της «εμπορικής φιλοδοξίας» και «κινήτρου» (Moffat σε Edwards 1979, σ. 49)· μία προφανή απροθυμία ή ανικανότητα να «επιβάλουν» τους εαυτούς τους σε νέες διαθέσιμες εκτάσεις γης, στις οποίες οι Ιταλοί μετανάστες κατάφεραν να ευημερούν (Hagan και Turner 2007); μία επιμήκης υπομονή με έναν ταχέως επεκτεινόμενο ιστό οικονομικών ελέγχων, αφενός επίσημων και αφετέρου ανεπίσημων.

Για τον Hancock, το κλειδί της εξήγησης της εν λόγω μετάβασης στην ιστορία της Αυστραλίας, βασίστηκε στη διαμόρφωση ότι η σφαίρα της αυτονομίας είχε καταλήξει να κάνει εικασίες στο πρόσωπο των μη φυσιολογικών συνθηκών της Αυστραλίας. Οι Αυστραλοί, ήταν οικονομικά ατομικιστές: έξι εκατομμύρια μικροί «σιλό». Όμως, είχαν διδαχτεί, από την εμπειρία των συνθηκών της χώρας τους, ότι κάθε σιλό θα μπορούσε να συμπληρωθεί από εκτεταμένη συλλογική δράση. Έτσι, ο κολεκτιβισμός της Αυστραλίας, δεν ήταν ένα ήθος (τύπου Ward και Hartz) αλλά μία στρατηγική· ήταν ένας κολεκτιβισμός δράσεων και μέσων, παρά ένας κολεκτιβισμός σκοπών και αξιών. Η «φιλία» δεν ήταν μία ηθική κοινωνικότητα, αλλά μία τεχνική πλήρους γεμίματος του σακιού κάθε φίλου. («Μία δίκαιη δράση συνήθως σημαίνει χρήματα»: Horne 1964, σ. 24). Έτσι, οι ατομικιστικοί σκοποί, έπρεπε να αναζητηθούν με κοινωνικά μέσα-και οι οποίοι ήταν, όπως τονίζει ο Hancock, το αντικείμενο ενός εξειδικευμένου μένους στην Αυστραλία.

Ο Hancock, μοιάζει να προσυπογράφει τη λογική του «κολεκτιβισμού των μέσων» της Αυστραλίας, καθώς συχνά επαναλαμβάνει ότι η Αυστραλία δε θα μπορούσε να είχε αναπτυχθεί χωρίς εκτεταμένη κυβερνητική δράση και έλεγχο. Πόθεν, επομένως, ο μορφασμός της απέχθειας και της απογοήτευσης με την Αυστραλία που διαποτίζει το βιβλίο του; Εν μέρει, προκύπτει από την εκ μέρους της Αυστραλίας κατάχρηση της δυνατότητας για συλλογική δράση: καθώς το μέγεθος της «κυβερνητικής αποτυχίας» μέσω της υπερπαροχής υποδομών, ήταν τουλάχιστον συγκρίσιμο με την υποπαροχή που θα λάμβανε χώρα στα πλαίσια μίας ελεύθερης αγοράς. Αλλά, γιατί η συλλογική δράση χρησιμοποιήθηκε καταχρηστικά παρά να αξιοποιηθεί; Ο Hancock, θα μπορούσε να είχε δώσει απάντηση, παρατηρώντας ότι η

αυτοπεποίθηση στο περιεχόμενο της συλλογικής παροχής θα εκδηλωνόταν στο να αποδέχεται οφέλη και να αρνείται κόστη. Αλλά παρά να βασιστεί απλώς στην αυτοπεποίθηση, σε ένα τέτοιο πεδίο, ο Hancock φθάνει σε μεγαλύτερο βάθος κατά τη σπουδαιότητα της αδελφοσύνης, με τη διαβεβαίωση του ότι ένα είδος αρνητικής κοινωνικότητας αλλοίωσε την κοινωνία της Αυστραλίας. Στο μυαλό του Hancock, η Αυστραλιανή ζήλεια για τον έναν αδελφό, ήταν ένα ισχυρότερο συναίσθημα από οποιοδήποτε ενδιαφέρον για τη νοσηρή τύχη τους. Η «συλλογιστική στρατηγική» της Αυστραλίας δεν ήταν σε τόσο μεγάλο βαθμό, ένας εγωμονιστικός ατομικισμός, όσο το ίδιο το ζήτημα ενός πικραμένου νοικοκυριού: ένας «αντικοινωνικός σοσιαλισμός». Αυτό, ανέρχεται σε μία ηθική ότι οι τοποθετήσεις στον αγώνα της ζωής δε θα πρέπει να μεταβάλλονται ποτέ, ασχέτως το πώς η πορεία της ζωής μπορεί να εξελιχθεί (Hancock 1930, σ. 183): ένας «σοσιαλιστικός συντηρητισμός»²⁰. Εντοπίστηκε σε τέτοιο βαθμό, ότι ο Martineau είχε, πολύ πριν, με πίκρα παρατηρήσει, ότι οι Αυστραλοί πότες ρουμιού επέμεναν στο να λαμβάνουν επίσης οποιαδήποτε μείωση στον φόρο που έπαιρναν οι πότες κρασιού (Martineau 1869, σ. 141). Όμως, το επερχόμενο παράδειγμα του «σοσιαλιστικού συντηρητισμού» είναι η τεράστια νομοθεσία για «κενά ημερομισθίων λόγω δεξιοτήτων» σε όλη την έκταση του Αυστραλιανού εργατικού δυναμικού. Επανερχόμαστε στο παράδοξο της αδελφότητας: δεν μπορούμε να είμαστε όλοι εσωτερικά μέλη μίας ομάδας.

Ο Hancock, επιτυχώς, έθεσε επί τάπητος ένα παράδοξο: ότι η Αυστραλία μοιάζει να είναι ταυτόχρονα απορροφημένη και απορροφώσα, από την οικονομία²¹. Είναι απορροφημένη από την οικονομία ως μονάδα, αλλά και την απορροφά ως έναν συνολικό στόχο²².

²⁰ Η 'Αυστραλιανή' λειτουργία κοινωνικής πρόνοιας με 'σοσιαλιστικό συντηρητισμό' θα έπρεπε να διαχωρίζεται από τη Ρωσική λειτουργία κοινωνικής πρόνοιας. Οι 'Αυστραλιανοί' δηλώνουν,

$$SW = \min(y_i, y_i^*)$$

Όπου y_i^* είναι το βασικό εισόδημα της μεσαίας τάξης. Έτσι, σε αντίθεση με τον Rawls, η πολιτική η οποία αυξάνει το μέγεθος του χαμηλότερου εισοδήματος αλλά αυξάνει το μέγεθος του υψηλότερου, δεν είναι βελτίωση.

²¹ Η Αυστραλία είναι μια ευήμερη χώρα στην οποία καπιταλιστές έρχονται να αυξήσουν την περιουσία τους κι εργάτες έρχονται να βρουν υψηλότερους μισθούς' (Métin [1901] 1977, σ. 10).

²² Η μεγιστοποίηση της συνολικής κοινής ωφέλειας:

$$U = U(y_1) + u(y_2) + \dots + u(y_N) \quad u' > 0, u'' < 0$$

Υπό την προϋπόθεση ότι υπάρχει το 'πιθανό όριο εισοδήματος', $f(y_1, y_2, \dots) = 0$, θα είναι εύλογα δαπανηρό στο μέγεθος του συνολικού εισοδήματος, $y_1 + y_2 + y_3 + \dots$. Αλλά η μεγιστοποίηση της ζηλόφθονης συνάρτησης ωφέλειας υπό την προϋπόθεση ότι $f(y_1, y_2, \dots) = 0$ και $EY \equiv [y_1 + y_2 + \dots]/N$, θα είναι σίγουρα πολύ πιο δαπανηρό.

3.4. Η Κοινωνική Τεχνολογία και ο A.F. Davies

Το σημείο αφετηρίας του Hancock, ήταν ότι τα τόσο ξεχωριστά γραφειοκρατημένα συστήματα της Αυστραλίας –οι μαζικές κρατικές υπηρεσίες κοινής ωφέλειας στις μεταφορές, τις επικοινωνίες και την ύδρευση- ήταν ουσιαστικής σημασίας, στην οικονομική της ανάπτυξη. Όμως, πριν από μερικές σελίδες, υποστήριζε ότι δεν ήταν ουσιαστικής σημασίας στην οικονομία, αλλά αποτελούσαν εμπόδιο σ' αυτήν. Ίσως αυτά τα γραφειοκρατημένα συστήματα, δεν είναι ουσιαστικής σημασίας για την οικονομία, ή οτιδήποτε άλλο, αλλά μόνο για τους εαυτούς τους. Οδηγούμαστε στο αποδεκτό του Alan Fraser Davies ότι «το χαρακτηριστικό ταλέντο των Αυστραλών δεν υφίσταται εξαιτίας του αυτοσχεδιασμού, αλλά εξαιτίας της γραφειοκρατίας» και «το χάρισμα αυτό εξασκείται σε μία μαζική κλίμακα» (Davies 1958, σ. 3). Αυτό το χαρακτηριστικό ταλέντο, είναι η επιτομή αυτού του πεδίου της ανθρώπινης ύπαρξης, που γεννήθηκε από μία παρόρμηση να διατάζει και να οργανώνει, κατευθυνόμενο από σκέψεις σχετικά με το αντικειμενικό και το μετρήσιμο, και αναγκασμένο να αντιδρά στις ανωμαλίες, και το οποίο τελικά, επισπεύδεται σαν διαδικασία και καθεστώς, που μπορεί να έχει ή μπορεί και να μην έχει, κοινωνική αξία. Τα συγκεκριμένα παραδείγματα αυτής της «κοινωνικής τεχνολογίας» ποικίλως περιλαμβάνουν: συστήματα ονοματολογίας· ονόματα οδών· αθλητικούς κανόνες· ζώνες ώρας· οδικές συνθήκες· εκλογικά συστήματα· τη διανομή των αγαθών και την κατανομή των μεταναστών· στρατολόγηση· καταχώρηση στο κτηματολόγιο· όλους τους κώδικες συμπεριφοράς και τους κανονισμούς· και τη γραφειοκρατία.

Η κοινωνική τεχνολογία καταλήγει σε καλο-σφυρηλατημένα μηχανήματα, ανθρώπινα μηχανήματα, στα οποία, σε αντίθεση με τα συνήθη μηχανήματα, η ύλη («χαρτούρα») είναι σχετικά ασήμαντη, και όμως περιβόητη. Για όλα τα ανθρώπινα στοιχεία τους, αυτά τα ανθρώπινα μηχανήματα συμπληρώνονται σε μεγάλη έκταση από την υλική τεχνολογία. Η κοινωνική τεχνολογία και η υλική τεχνολογία συνήθως συμβαδίζουν και συναντώνται στη «δημόσια υγεία» και την «προληπτική ιατρική», οι οποίες, πιθανότατα να αποτελούν χαρακτηριστικά παραδείγματα της κοινωνικής τεχνολογίας. Η, ακόμη, η αρχή της «ασφάλειας», της οποίας η Αυστραλία ήταν μία εκ των «νέο-υιοθετούντων» (Jessop 2009).²³

²³ Η πρώτη δικαιοδοσία της Βικτώρια στον κόσμο ήταν να καθιερώσει την υποχρεωτική χρήση κράνους, ζώνης ασφαλείας και τυχαιούς δειγματοληπτικούς ελέγχους της εκπνοής.

Η κοινωνική τεχνολογία, είναι περισσότερο φυσικά μεσήλικη παρά έφηβη, περισσότερο προαστική παρά αγροτική. Είναι εμφανώς Σκανδιναβική (Daun 1996) και, με έχοντας τα δύο ρολόγια του σιδηροδρομικού σταθμού του Ballyhough κατά νου, όχι προφανώς Ιρλανδή. Οι κοινωνική τεχνολογία, μοιάζει να είναι ο αναπόφευκτος αντίπαλος της σφαίρας αυτονομίας· ήταν τεράστια σημαντική στο σοσιαλισμό του εικοστού αιώνα ως ένα μέσο υποβολής μίας ακυρότητας, που δημιουργήθηκε από την περιχαράκωση εκείνης της σφαίρας. Όμως, στην Αυστραλία, είχε μερικές φορές ανεχτεί «την αγορά» ως μία συσκευή κοινωνικής τεχνολογίας.

Η κοινωνική τεχνολογία, αναπτύσσεται σε μεγάλο βαθμό στην Αυστραλία. Γίνεται ορατή παντού, στην κυριολεξία, ακόμα και στις ασήμαντες πινακίδες στους δρόμους. Γίνεται ορατή σε ορισμένες και αγαπημένες δημιουργίες του κράτους, όπως στην Κοινοπολιτειακή Οργάνωση Επιστημονικής και Βιομηχανικής Έρευνας. Πιθανώς, γίνεται αντιληπτή στις υπερβολικά φιλόδοξες ελπίδες για πληροφορική τεχνολογία από τις Αυστραλιανές κυβερνήσεις, και τις επαναλαμβανόμενες καταστροφικές συνέπειες εκείνης της χαμένης πίστης.²⁴ Γίνεται ορατή στη γλώσσα· έχει υποστηριχθεί ότι ο όρος «δημόσιοι υπάλληλοι» προέρχεται από την Αυστραλία (Richards 2015). Πάνω απ' όλα, είναι ορατή, στη γραφειοκρατία· στην αντιμετώπιση του πολίτη από την πολιτεία, η οποία έχει τρελάνει τους επισκέπτες, τόσο του πρόσφατου όσο και του μακρινού παρελθόντος (Martineau 1869· Brûlé 2015).²⁵ στη στρέβλωση της πολιτείας, έτσι ώστε η «Ομοσπονδία» να μεταβάλλεται σε μία γραφειοκρατία σε τρία στρώματα· και στους σχηματισμούς εκτός της πολιτείας. Οι Ενώσεις, με τον «αυστηρό έλεγχο» στη ζωή στην Αυστραλία (Davies 1958) είναι, φυσικά, σύνθετες γραφειοκρατείες, και ήταν έτσι από το ξεκίνημά τους. Το πιο σημαντικό τους προϊόν είναι οι πολιτικές· πολιτικές, που στην καλύτερη περίπτωση υπηρετούν, μόνο έμμεσα, την ισότητα και την αδελφότητα, αλλά ικανοποιούν την αναζήτηση ελέγχου, όπως η υποχρεωτική στρατιωτική θητεία εν καιρώ ειρήνης. Πηγάζοντας από τη Ρωσία, εισήχθη για πρώτη φορά στη Βρετανική Αυτοκρατορία από την Αυστραλία, όπως τα *Commonwealth Year Books*, υπερήφανα κατέγραφαν για χρόνια.

²⁴ Βλέπε (Chesterman, 2013) πως μία σύμβαση στον τομέα της πληροφορικής των 6 εκατομμυρίων κοστίζει 1.2 δισεκατομμύρια.

²⁵ Η καινοτομία στα θέματα γραφειοκρατίας μερικές φορές έκανε εντύπωση στους επισκέπτες: “Θα ήταν δύσκολο να βρεί κανείς ανώτερο είδος δημοσίου υπαλλήλου σε οποιοδήποτε άλλο μέρος του κόσμου (Nelson T. Johnson σύμφωνα με τους Edwards 1973, σ. 85).

Γιατί άραγε, αυτός ο τομέας, είναι τόσο υπερτροφικός; Ένα πιθανό ιστορικό-πολιτιστικό θεμέλιο για την υπερτροφία της κοινωνικής τεχνολογίας, θα μπορούσε να αναζητηθεί στον «εγκόσμιο Πρεσβυτεριανισμό» –τον εκκοσμικευμένο, ορθολογιστικό πουριτανισμό- ο οποίος, απογοήτευσε τον Francis Adam για την Αυστραλία (Adams 1893, σ. 28). Ένα εναλλακτικό περιβαλλοντικό-οικονομικό θεμέλιο για το «ταλέντο» της Αυστραλίας για την κοινωνική τεχνολογία, θα μπορούσε να αναζητηθεί στα οφέλη μίας ανθρώπινης μηχανής, καθόσον (η Αυστραλία) είναι το «πρώτο και πιο προαστιοποιημένο έθνος» (Clarke 1965, σ. 63),²⁶ και στα χαμηλά κόστη των ανθρώπινων μηχανημάτων στην Αυστραλία, λόγω της ομοιογένειας της χώρας σε γλωσσικά και πολιτισμικά στοιχεία. Το κόστος των ανθρώπινων μηχανημάτων, μειώνεται αδιαμφισβήτητα ακόμα περισσότερο, από την χώρα που κατέχει «τη μικρότερη διαφοροποίηση εδάφους από οποιαδήποτε από τις ηπείρους» (Tayloe 1945, σ. 316) και το είδος των καλά καθορισμένων και εξόχων φυσικών συνόρων, που διευκολύνουν τη στενή οργάνωση της κοινωνίας. Προκειμένου να αποτυπώσει αυτήν τη σκέψη, η Αυστραλία, διαθέτει ένα πάθος για μία αυστηρή καραντίνα (βιβλία, αρρώστους, ξένες φυλές, εξωτικά παράσιτα, αιτούντες άσυλο, σκύλους των κινηματογραφικών σταρς) επειδή μπορεί να διαθέτει ένα πάθος, τέτοιου είδους.

Υπάρχουν και άλλες υποψήφιες αιτίες με ευρύτερες ιστορικές ρίζες.

3.4.1 Αποικίες Προέλευσης

Η τάση της Αυστραλίας προς τη γραφειοκρατία, μπορεί να εντοπιστεί στο γεγονός ότι η Αυστραλία ήταν μία αποικία:

Ενδεχομένως, το πιο διαρκές χαρακτηριστικό οποιουδήποτε αποικιακού καθεστώτος, ένας από τους πρώτους να εμφανίζονται και ο τελευταίος να φεύγει, είναι ο διαχειριστής, ο αποικιακός γραφειοκράτης, ψηλός, μεσαίος και χαμηλός. (Stein και Stein 1970, σελ. 68)

Το υψηλότερο στρώμα της αυθεντικής γραφειοκρατικής διοίκησης της Αυστραλίας, ήταν μια εναλλακτική γραφειοκρατία, το Αποικιακό Γραφείο, που προήδρευσε στα σπουδαιότερα χρόνια 1825-45 υπό τον James Stephen, έναν «αυστηρό

²⁶ Ο Dilke εκφράζει πως η δημοκρατία των πόλεων της Αυστραλίας συνδέεται με την δημοκρατία του κράτους, καθώς οι μικρές αγροτικές κατοικίες των ΗΠΑ απωθούνται από αυτό (Dilke 1890, τόμος 2, σ. 265).

νομικιστή» με «πάθος για σύστημα και ομοιομορφία» (Pike 1957, σ 35). Το επόμενο στρώμα, αποτελούταν από τους κυβερνήτες, οι οποίοι ήταν επίσης δημόσιοι υπάλληλοι, καθώς ήταν υπόλογοι στον γραμματέα του Αποικισμού. Το παράδειγμα ανυψωμένων και ευσυνείδητων αποικιακών διοικητών - Macquarie, Bourke, King («εκρήγνυται με σχέδια και πολιτικές»: Roe 1963, σελ. 7) - μπορεί να παράσχει αρχέτυπα για τη συνοδεία εργατικών, ευφών και υπερβολικών δημόσιων υπαλλήλων, που έχουν καταστεί εμφανείς στην ιστορία της Αυστραλίας. Το τρίτο στρώμα, ήταν το τοπικό προσωπικό, και η αριστεία και ο πλούτος στην Αυστραλία, αυτού του χρήσιμου κυβερνητικού εργαλείου - κυβερνητικών στατιστικολόγων, ή «κρατιστών» - μπορεί τελικά να ανιχνευθεί στο επαναλαμβανόμενο προσποιητό ενδιαφέρον αγοραπωλησίας, από τη Μεγάλη Βρετανία, για την αμφίβολης αποικιακή της περιουσία.²⁷

3.4.2 Αυταρχισμός

Ίσως ο *αυταρχισμός* με τον οποίον η κοινωνική τεχνολογία είναι σιωπηρά επιβαρυνμένη, ενσταλάχτηκε από τον παρεπόμενο χαρακτήρα του αρχικού ευρωπαϊκού αποικισμού. Δεδομένης της φτώχειας των επικοινωνιών, για τα πρώτα τριάντα πέντε χρόνια, οι κυβερνήτες της Νέας Νότιας Ουαλίας, σε αντίθεση με τους κυβερνήτες της Βόρειας Αμερικής, κυβερνούσαν ως απόλυτοι μονάρχες και με μια μερκαντιλιστική συσκευή. Έτσι, ο Edward Shann - σίγουρα ο πιο εύγλωττος κριτής της Αυστραλιανής εξαίρεσης - έγραψε ότι περισσότερο η Αυστραλία, παρά οι ανέντιμοι δρόμοι του Σίδνεϊ, μπορούν να ανιχνευθούν στη στρατιωτική κατάσταση της περιόδου.

Το όραμα της κοινωνίας διοίκησης του Shann, σχετικά με την πρώτη γενιά ευρωπαϊκού αποικισμού, αμφισβητήθηκε. Η Νέα Νότια Ουαλία, έχει ειπωθεί, ότι ήταν μια «αποικία καταδίκων» και όχι μια ποινική αποικία (Hirst 2009b): μια η οποία μετά βίας είχε τέτοια φυλακή, για τα πρώτα τριάντα πέντε χρόνια της, και στην οποία βασιζόταν το κράτος δικαίου, και όχι η κυριαρχία του ανθρώπου. Ωστόσο, η χροιά της ήταν εξαιρετικά αυταρχική, καθώς ο κανόνας δικαίου καθιέρωνε τη δημιουργία κανονισμών από έναν άνθρωπο. Ο κυβερνήτης Macquarie, θα μπορούσε να προχωρήσει σε τριάντα ένα μαστιγώματα για οποιονδήποτε ελεύθερο ναυτικό (Quinlan 1998).

²⁷ «Η Βικτώρια έχει σχεδόν από τη γέννησή της καταστεί επικεφαλής όλων των στατιστικών χωρών και το βιβλίο του έτους της κυβέρνησης και άλλες παραγωγές του γραφείου του είναι σχεδόν τέλειες, όσο τέλεια μπορούν να καταστούν τέτοιου είδους έργα» (Dilke 1890, τόμος. 1, σελ. 187).

Επιπλέον, «Το κράτος δεν είχε καμιά ενοχή στο διαχωρισμό μητέρας και παιδιού» (Belcher 1999, σελ. 17), και οι «μικροσκοπικές λεπτομέρειες της πολιτικής ζωής» ελέγχονταν από το κράτος (Hartwell 1955, σελ. 51). Η Νέα Νότια Ουαλία, εξέθεσε την εμφάνιση ενός στρατιωτικού σταθμού αρκετά πέρα από τους πραγματικούς στρατώνες: μέχρι το 1825, κάθε ελεύθερος άνθρωπος έπρεπε να παρουσιαστεί σε έναν καθορισμένο τόπο και χρόνο για έκαστη «συγκέντρωση πληθυσμού».

Αλλά το άγχος του Shann στην πρώιμη κοινωνία διοίκησης της Αυστραλίας θα μπορούσε επίσης να προσβληθεί, με το επιχείρημα ότι ο εν λόγω αυταρχισμός, προώθησε πραγματικά τον φιλελευθερισμό, προκαλώντας μια αντίδραση: ήταν το παλιό καθεστώς της Παλιάς Πόλης του Σίδνεϊ που παρείχε μία μετάβαση σε έναν εκκολαπτόμενο φιλελευθερισμό. «Ένας κυβερνητικός υπάλληλος στα μάτια σας», παραπονέθηκε στον W. C. Wentworth, «είναι ένα εργαλείο εξουσίας, οι अपαραμίλλοι απόγονοι της τυραννικής κυριαρχίας» (Roe 1965, σελ. 78). Αντιθέτως, για τους πολυάσχολους μεγαλοαστούς των αποικιών, που δεν είχαν κατάδικους στο νότο, ένας κυβερνητικός αξιωματούχος ήταν, από νωρίς, κάτι εξ ολοκλήρου διαφορετικό. Το κράτος είμαστε εμείς.²⁸

Ένας εντελώς διαφορετικός αντίλογος, για τον εντοπισμό της κατάχρησης της Αυστραλίας από τον κοινωνικό μηχανισμό, στην πρώιμη κοινωνία διοίκησης, θα ασκήσει πιέσεις, από τις οποίες η πρώιμη κοινωνία διοίκησης έληξε μετά από δύο γενιές. Η Αυστραλία, σε αυτή την αντίφαση, ουσιαστικά επαναπροσδιορίστηκε, με το μαλλί και το χρυσό, στην εικόνα του φιλελευθερισμού και του καπιταλισμού της Βρετανικής Βιομηχανικής Επανάστασης, ως μία ιδιαίτερα ατομικιστική και συνειδητή κοινωνία. Αυτές οι δυνάμεις, επαναδημιούργησαν την Αυστραλία διαλύοντας την παλαιότερη στρατιωτική πολιτεία αυτής.

3.4.3 Νομικός Κονστρουκτιβισμός

Εναλλακτικά, η δύναμη του κοινωνικού μηχανισμού, μπορεί να είναι ανιχνεύσιμη στην ίδια τη νομιμότητα που χαρακτήριζε αφενός την αρχική στρατιωτική κοινωνία και αφετέρου τη φιλελεύθερη κοινωνία των πολιτών, που την διαδέχθηκε.

²⁸ Έτσι, ο Grant (1975) σημείωσε την αντίθεση ανάμεσα στη διανοητικότητα της Βικτώριας του 19ου αιώνα και του αντιπολιτευτικού ρόλου, που συνήθως αποδίδεται σε τέτοιους σχηματισμούς. Η νοημοσύνη της Βικτώριας δεν αντιστέκεται στην «κοινωνία», αλλά τη διαμόρφωσε.

Στην αρχή, ήταν ο νόμος: Η Αυστραλία ξεκίνησε με μία πράξη του κοινοβουλίου: Νόμος περί μεταφορών 24 Geo 3 c56 1784. Μέσα σε έξι μήνες από την ίδρυση του Σίδνεϊ, «Δεν υπήρχε. . . ούτε μια γέφυρα πάνω από το Tank Stream (ποταμός), αλλά υπήρχε ήδη ένα ακμάζον νομικό σύστημα» (Kercher 1996, σελ. xix). Σε μια νέα κοινωνία όπως αυτή, οι δικηγόροι, όπως υπογράμμισε ο Tocqueville, θα αποτελέσουν τη μοναδική αριστοκρατία.²⁹ Καμία τάξη αριστοκρατίας, δεν καθίσταται γνωστή για την ταπεινοφροσύνη της και το δικαστήριο στην Αυστραλία είναι έτοιμο να καταστείλει τη νομοθεσία βάσει διαφόρων αρχών δικαστικού ελέγχου, με «καταστροφικό αποτέλεσμα». . . σχετικά με την ισορροπία του συντάγματος» (Hancock 1930, σελ. 118).³⁰ με κάποιες περιπτώσεις να διεκδικούν ουσιαστικά, το δικαίωμα επιλογής του Προέδρου Ανώτατου Δικαστηρίου, να υποβάλλουν ολόκληρη τη διάσταση της οικονομικής ζωής στη δικαστική νομοθεσία, και αρκετές φορές να ερμηνεύουν την απλή κριτική μιας δικαστικής απόφασης, ως ασέβεια προς το δικαστήριο, ενώ ταυτόχρονα να δείχνουν «περιφρόνηση για την κρίση του κοινοβουλίου και της εκτελεστικής εξουσίας» (Sawer 1952, σ. 240). Ένας Πρόεδρος Ανώτατου Δικαστηρίου δήλωσε, στις αρχές της δεκαετίας του 1970, ότι πιο σημαντικές αποφάσεις λαμβάνονταν στο Δικαστήριο, παρά στο Κοινοβούλιο (Hirst 2009a, σελ. 8): Σύντομα έγινε γενικός κυβερνήτης και ερμηνεύει τη θέση με απόλυτα νομισματικούς όρους, φέροντας ατυχείς απόρροιες για το κοινοβούλιο και την εκτελεστική εξουσία.

Η Αυστραλία, λοιπόν, υπήρξε ένας πλούσιος τομέας για την «αυτοκρατορία του νόμου» - την καλλιέργεια προνομίων, βελτιώσεων, επεκτάσεων και επιπτώσεων του νόμου. Όμως, ο εν λόγω οριζόμενος «νομικισμός», δεν καθορίζει μια κοινωνική φιλοσοφία. Μπορούμε να φανταστούμε μια νομιμότητα της σύμβασης, της περιουσίας και των αδικοπραξιών, μία νομιμοποίηση του ατομικισμού: το νομιμοποιητικό χαρακτηριστικό των ΗΠΑ, το οποίο αποτελεί αδιαμφισβήτητα μια νομικιστική

²⁹ Σύμφωνα με τον νόμο, η Αυστραλία έχει δημιουργήσει νόμιμες δυναστείες με δύναμη και κύρος άγνωστα στην πολιτική, στις τέχνες ή στις επιχειρηματικές δραστηριότητες (Fox 2015). Μία δυναστεία, οι Stephens, παρείχε δικαστές παρείχε δικαστές του Ανώτατου Δικαστηρίου της Νέας Νότιας Ουαλίας για τέσσερις διαδοχικές γενιές. Ο πρώτος της δυναστείας ήταν ένας από τους αδελφούς του James Stephen ο 'αδιάλλακτος νομικιστής' Υφυπουργός του γραφείου αποικιοκρατίας.

³⁰ Για ένα μεγάλο διάστημα του εικοστού αιώνα, το Ανώτατο Δικαστήριο ήταν ένα από τα ελάχιστα αυθεντικά δικαστήρια συνταγματικής αναθεώρησης του κόσμου. Μεταξύ του 1900 και 1950, πενήντα νόμοι στις ΗΠΑ κηρύχθηκαν αντισυνταγματικοί, ενώ εξήντα επτά νόμοι κηρύχθηκαν αντισυνταγματικοί στην Αυστραλία (Davis 1958, σ. 75). Όμως, σε αντίθεση με την στάση των Αμερικανών απέναντι στο Ανώτατο Δικαστήριο των ΗΠΑ 'στην Αυστραλία εξακολουθεί να θεωρείται σε μεγάλο βαθμό ως "αγένεια" η επίκριση της δικαστικής στάσης και των πραγματικών αποφάσεών της' (Sawer 1952, σ. 238).

κοινωνία, αλλά επί στο οποίο, ο νομικισμός εξυπηρετεί ατομικές αξίες. Στην Αυστραλία, ο νομικισμός έχει λήξει.

Είναι ο νομικός κονστρουκτιβισμός, αυτός που συλλαμβάνει καλύτερα τον σημαντικό «νομικισμό» της Αυστραλίας: το τεκμήριο, ότι ο νόμος είναι το καλύτερο εργαλείο, για να αποκτήσει ο κόσμος μια καλύτερη θέση. Έτσι, ενώ οι θετικιστές θα μπορούσαν να δώσουν τις ελπίδες τους στην επιστήμη, για να καταστήσουν τον κόσμο ένα καλύτερο μέρος, και οι ηθικοί στην ηθική, και οι φιλελεύθεροι στην ελευθερία, οι κονστρουκτιβιστές, (το κάνουν) αντιμετωπίζοντας οποιοδήποτε νομικό πρόβλημα με ένα νέο νόμο. Μία χαμηλή προσέλευση ψηφοφόρων δημιουργεί πρόβλημα; Η λύση δίνεται με ένα νόμο, που καθιστά υποχρεωτική την ψήφιση. Οι απεργίες δημιουργούν πρόβλημα; Καθίστανται παράνομες.³¹ Η αυθαίρετη απόρριψη είναι ανεπιθύμητη· είναι ξεκάθαρο πως εκείνη η δράση πρέπει να απαγορευθεί. Η ανικανότητα της αυστραλιανής επιχείρησης είναι δαπανηρή για την εθνική πρόνοια: η νομιμοποίησή της είναι η λύση.

Αυτός ο νομικός κονστρουκτιβισμός, είναι ουσιαστικά ο «μπενθαμισμός», η φιλοσοφία της κοινωνικής τεχνολογίας σε νομικά θεμέλια. Έτσι, η προοπτική που προκύπτει είναι ότι η Αυστραλιανή εξαίρεση καθίσταται το ζήτημα μιας από τις πιο διάσημες και καταδικασμένες κοινωνικές φιλοσοφίες (βλ., Για παράδειγμα, Collins 1985): μια ακμάζουσα στην Ευρώπη, στην εποχή του ευρωπαϊκού αποικισμού της Αυστραλίας, αν και ήταν άγνωστη την εποχή εκείνη – ας χαρακτηριστεί έτσι - στις ΗΠΑ. Ο Trollope (1873, σελ. 239) παρατήρησε «οι άποικοί μας από την Αυστραλασία είναι. . . τόσο ανυπόμονοι για το δόγμα των φυσικών δικαιωμάτων όσο και ο συντάκτης της τριμηνιαίας επισκόπησης». Θα έπρεπε να είχε προσθέσει, «ή ο Bentham».

3.5 Δυσαρμονία στις σφαίρες

³¹ Ιστορικά, η Αυστραλία ήταν χώρα πολλών απεργιών και πολλών νόμων που απαγόρευσαν απεργίες. Τα καταστατικά των κρατών είναι τα πιο κραυγαλέα: Οι βιομηχανικές απεργίες της Νέας Νότιας Ουαλίας του 1908 είναι ένα παράδειγμα. Στο νόμο της Κοινοπολιτείας από την αρχή του 'Συμβιβασμού και της Διαιτησίας' το 1904, οι απεργίες έχουν, σε γενικές γραμμές, καταστεί παράνομες για τα κόμματα που καλύπτονται από μία τρέχουσα χορήγηση (δηλαδή σχεδόν όλοι σε μια «βιομηχανία»). Η επιθεώρηση βιομηχανίας κτιρίων δίκαιης εργασίας αναγγέλλει επί του παρόντος στην ιστοσελίδα της ότι «οι απεργίες είναι νόμιμες μόνο αν η προστατευόμενη βιομηχανική δράση για μια προτεινόμενη βιομηχανική συμφωνία έχει εγκριθεί από την επιτροπή δίκαιης εργασίας».

Καμία από τις διάφορες «εκφάνσεις της ζωής» που ήταν οι μονάδες ανάλυσης των προηγούμενων τμημάτων, δεν είναι υποψήφια για την εξήγηση της Αυστραλιανής εξαίρεσης, στην απόκλιση των άλλων. Όλοι μπορούν να είναι λειτουργικοί. Ενδεχομένως να αλληλοσυμπληρώνονται. Έτσι, το εργατικό κίνημα, αντλεί δύναμη τόσο από τις «ανθρώπινες μηχανές» όσο και από την αδελφοσύνη (ή, τουλάχιστον, τον μύθο της): εδώ ενισχύονται οι σφαίρες της αδελφοσύνης και της κοινωνικής τεχνολογίας. Ωστόσο, η ένταση μεταξύ αδελφοσύνης και κοινωνικής τεχνολογίας μπορεί να είναι ακόμα πιο σημαντική. Εύκολα δημιουργούν μια σειρά αντιθέσεων: αποτελεσματικότητα έναντι ισότητας, αυταρχισμός έναντι αντι-αυταρχισμού, μεγαλοψυχία εναντίον ευρείας σκέψης, απουσία χιούμορ και παρουσία χιούμορ, δογματισμός έναντι στασιασμού, παραγωγικότητα έναντι ευχαρίστησης, το Albert Jacka VC σε αντίθεση με το Sir John Monash GCMG, KCB, VD. ο αδυσώπητος ορθολογισμός και η ψυχρή μαρτυρία ενός δικαστή Higgins του της υπόθεσης Χάρβεστ σε αντίθεση με τους παίκτες του ράγκμπι που συναντήθηκαν στο ξενοδοχείο του Μπέιτμαν τον ίδιο χρόνο για να ιδρύσουν μια Ένωση για καλύτερη ανταμοιβή τους. Οι αντιφάσεις των δύο σφαιρών παράγουν τις αντιφάσεις της αυστραλιανής κοινωνίας.

Αυτή η αντίθεση έχει μερικές φορές να οδηγήσει σε άμεση αντιπαράθεση, με τη νίκη να στρεβλώνει μερικές φορές τον έναν ή τον άλλο τρόπο: τους βραχυπρόθεσμης ισχύος νόμους που τελικά υποχωρούσαν, αλλά την κινέζικη παροιμία του Δαρβίνου που τελικά κατέρρευσε (Christie 1995).

Αυτή η αντίθεση δημιουργούσε μερικές φορές μια ζωντανή αντίφαση, ίσως πιο έντονη στην Αυστραλία πριν από τη δεκαετία του 1960: μια ξηρή Καμπέρα έναντι ενός υγρού Κουινμπ έγιαν, μια γελοία λογοτεχνική λογοκρισία, η οποία εφαρμόστηκε ελλειψοδικαίως, μία δαρβινική «ελεύθερη και απλοποιημένη πόλη, όπου όλοι αναμιγνύονται με όλους» και «όπου οι κοινωνικές τάξεις και οι φυλετικές κοινότητες ήταν αυστηρά διαχωρισμένες» (Christie 1995), μια αυστηρή πολιτική της Λευκής Αυστραλίας που ήταν ακόμα κατά κάποιον τρόπο μια «νομική ουτοπία» (Baker 1966)³² · μια Αυστραλία που, για όλες τις απαγορεύσεις της, ήταν «ανεκτική» με έναν «πανούργο» τρόπο.

³² Συνολικά 17.000 Κινέζοι έγιναν δεκτοί στην Αυστραλία κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1920. Ένας μεγαλύτερος αριθμός, ωστόσο, την εγκατέλειψε.

Μερικές φορές οι δύο (σφαίρες) συνυπάρχουν παράλληλα, σχεδόν συμπληρώνουν η μία την άλλη: αφθονία σε ληστές των δασών, αλλά απουσία όχλων λυντσαρίσματος³³, ένας ανταγωνισμός έναντι της αστυνομίας, αλλά ένας «εκπληκτικός βαθμός υποταγής προς τους ανθρώπους με εξουσία, από τους υφισταμένους τους» (MacKenzie 1961)³⁴ αλλά, κανονικά, με ορισμένες εξαιρέσεις (Walker 1986).

Οι αντιφάσεις της Αυστραλίας του εικοστού αιώνα, θα μπορούσαν να θεωρηθούν ως η μανία της ταυτόχρονης δύναμης της κοινωνικής τεχνολογίας και της αδελφοσύνης. Ωστόσο, στον εικοστό πρώτο αιώνα η κοινωνική τεχνολογία φαίνεται να εκλείπει την αδελφοσύνη. Τα μέλη της Ένωσης μαίνονται ενώ η γραφειοκρατία τους, ανθίζει και εξαντλείται: τα πολιτικά κόμματα υποκύπτουν σε υπηρεσίες προσλήψεων για πολιτικούς καριερίστες, η αίσθηση του συνδικαλισμού συρρικνώνεται στο χώρο εργασίας ενώ η «διοίκηση» είναι ανεξέλεγκτη. Το δημοφιλές και γραφικό έμβλημα της αυστραλιανής αδελφότητας έχει εδώ και πολύ καιρό βαλτώσει («πίνοντας μπύρα»): το 2013, καταναλισκόταν, κατά το ήμισυ και κατά κεφαλήν, περισσότερη μπύρα, συγκριτικά με σαράντα χρόνια πριν.

3.6 Οι Υποκείμενες Αιτίες

Η υποχώρηση ή η πρόοδος των πτυχών της ζωής προκαλεί το θεμελιώδες ερώτημα: Ποια είναι η πηγή της αφύσικης, μεγάλης ή μικρής τους, προέλευσης;

Οι περισσότεροι υπολογισμοί σχετικά με τη συρρίκνωση ή την υπερβολική ανάπτυξη τους έχουν βασιστεί σε δύο μόνο τύπους εξήγησης: «πολιτιστική-ιστορική» ή «οικονομική-περιβαλλοντική».

Οι πολιτιστικο-ιστορικές εξηγήσεις, επικαλούνται τον πολιτισμό ως τον άμεσο καθοριστικό παράγοντα, με αυτόν, να εξηγείται με τη σειρά του κάνοντας αναφορά σε κάποια «ιδρυτική» ιστορία. Η ιδιοσυγκρασιακή θεσμική προέλευση της Αυστραλίας, προσκαλεί προφανώς διάφορες πολιτισμικο-ιστορικές εξηγήσεις περί εξαίρεσης και το

³³ Το «δικαστήριο του καγκουρό» δεν έχει αυστραλιανή προέλευση, αλλά προέρχεται από το Τέξας (Richards 2015).

³⁴ Το Χρηματιστήριο της Ευρυκιάς: Ένας μελλοντικός συντηρητικός πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας ήταν οπαδός της «υποταγής» και οδηγήθηκε μερικές φορές σε «χρυσωρυχεία» (Gascoyne-Cecil 1935, σελ. 19). «Ο θρύλος του ανεξάρτητου, ελεύθερου-σκέψης, αυστραλιανού μυαλού, έχει μπερδευτεί εδώ και πολύ καιρό. . . παρατηρητές, παρατήρησαν από κάθε πλευρά, αποδείξεις ασφυξίας χωρίς ουσιαστική στήριξη εν όψει της εξουσίας» (Penton 1943, σ. 11). Δείτε το ίδιο στο Crawford (1952, σελ. 46) και Robinson (1985, σελ. 16).

παράδειγμα του Hartz είναι χαρακτηριστικό. Μια άλλη παραλλαγή αυτού του είδους της εξήγησης θα επικαλούταν την εθνοτική σύνθεση της ιδρυτικής μετανάστευσης και η αυστραλιανή απεικόνιση θα ήταν η επαναλαμβανόμενη, αν όχι και καθολική, ώθηση την οποία η έντονη ιρλανδική μετανάστευση διαμόρφωσε την αυστραλιανή ιδιαιτερότητα.³⁵ Μια άλλη χρήση των πολιτισμικο-ιστορικών εξηγήσεων, αποτελείται από την επίκληση στις εμπειρίες, που μια κοινωνία είχε στερηθεί. Στην Αυστραλία, δε συνέβη ούτε πόλεμος ανεξαρτησίας, ούτε κατοχή: κανένας πόλεμος δε διενεργήθηκε ξεκάθαρα για λογαριασμό της Αυστραλίας, και δε γειτνιάζει ούτε με τις Ηνωμένες Πολιτείες, ούτε με τη Βραζιλία.

Αντίθετα, οι οικονομικο-περιβαλλοντικές εξηγήσεις, υποθέτουν ότι τα οικονομικά κίνητρα, όταν συνδυάζονται με υλικούς περιορισμούς, είναι καθοριστικά. Η κυρίαρχη απεικόνιση της «οικονομικο-περιβαλλοντικής» εξήγησης της Αυστραλιανής ιδιαιτερότητας είναι «η άγρια φύση», η ενδοχώρα, η μέση του πουθενά· αυτή η τεράστια έκταση επίπεδης και επικίνδυνης γης, γεμάτη από (μια κρίσιμη λεπτομέρεια) εκτάσεις γης, που έγιναν πολύτιμες από τα ορυκτά τους. Είναι αυτή η «ενδοχώρα» της ξηρασίας, της πλημμύρας και της φωτιάς που δημιουργεί τη χώρα της Αυστραλίας και όχι της Νέας Ζηλανδίας: είναι η «ενδοχώρα» που υπάρχει για (να τονίσει) τον αυστραλιανό γίνεσθαι.

Η μεγάλη έκτασης χωμάτινη γη, είναι το έδαφος (που περιέγραψε) ο Russel Ward, αλλά και η «κατάσταση κοινής ωφέλειας» του Hancock, όπου μεγάλες αποστάσεις καθιστούν τη συλλογική δράση περισσότερο επικερδή - ίσως ακόμη και λογική, ιδίως στα φυσικά μονοπώλια (του κλάδου) των μεταφορών και της επικοινωνίας. Αλλά, επιπρόσθετα επιχειρήματα θα μπορούσαν να εκλείπουν από το φυσικό κληροδότημα της Αυστραλίας. Απόσταση σημαίνει περιοχή, και η γη της Αυστραλίας είναι γενναιόδωρη σε σχέση με το μικρό πληθυσμό της: περισσότερη «αρόσιμη γη» ή «γεωργική έκταση» κατά κεφαλήν από ό,τι οι προφανείς συγκρινόμενες χώρες.³⁶ Η μεγάλη ποσότητα γης, προφανώς, θα καταστήσει χαμηλά τα

³⁵ Ο Ward έδωσε έμφαση στην Ιρλανδοκότητα και εξήγησε την ατομικότητα της Νότιας Αυστραλίας από τη σχετική έλλειψη Ιρλανδών. Ο Hirst, αντιθέτως, υποστηρίζει τη βασική Αγγλικότητα της Αυστραλίας (2014, σελ. 128). Η ασυνήθιστα μεγάλη παρουσία των Ιρλανδών είναι ένα γεγονός (MacDonagh 1986), αλλά η κατανόηση των συνεπειών αυτού του γεγονότος προκαλεί σύγχυση από τα κατάγματα στην «Ιρλανδικότητα» και την απόκλιση της πραγματικότητας της Ιρλανδικότητας από τα στερεότυπα της (βλ. Eggleston 1953b, σ. 7). Μια αντανάκλαστική εξέταση του ζητήματος φαίνεται να αποφεύγει την εξαγωγή συμπεράσματος (O'Farrell 1986).

³⁶ Εκτιμάται ότι υπάρχουν 23.222 τμ «αρόσιμης γης» κατά κεφαλήν στην Αυστραλία έναντι 5220 τμ στις ΗΠΑ, 8.700 τμ στην Αργεντινή και 1.168 τμ NZ (CIA World Fact Book). Οι εκτιμήσεις της Παγκόσμιας

ενοίκια ανά στρέμμα, αλλά μπορεί επίσης να καταστήσει το κατά κεφαλήν ενοίκιο.³⁷ Και αυτά τα υψηλά ενοίκια ανά κάτοικο θα έχουν την εμφάνιση ενός οικοσπύλου πλούτου, που μπορεί να κατανεμηθεί όπως είναι επιθυμητό, χωρίς ανεπιθύμητη μείωση του μεγέθους του.³⁸ Μια οικονομία καμπυλών κάθετης προσφοράς, είναι αποδεκτή σε ένα κολεκτιβιστικό οικονομικό όραμα, που είναι συγγενές στη σφαίρα της αδελφοσύνης. Αυτό το όραμα, ζωντανεύει συγκρινόμενο με την ορυκτή γενναιοδωρία της Αυστραλίας. Μια απεικόνιση: μέσα σε οκτώ χρόνια από τον ευρωπαϊκό αποικισμό, βρέθηκε άνθρακας «να ρυπαίνει την παραλία» (Perry 1963, σελ. 58). Κατά καιρούς από τότε, η Αυστραλία ήταν ο κορυφαίος παραγωγός κασσίτερου και χρυσού στον κόσμο: είναι, σήμερα, ο μεγαλύτερος παραγωγός οξειδίου του αλουμινίου και βωξίτη, κατέχει τη δεύτερη θέση στο σιδηρομέταλλευμα, το χρυσό και το μόλυβδο, την τρίτη (θέση) για το μαγγάνιο, το ουράνιο και τον ψευδάργυρο, και επικρατέστερη για την τρίτη θέση στον άνθρακα και το νικέλιο.³⁹

Ένα άλλο σημαντικό χαρακτηριστικό της Αυστραλίας είναι ο πληθυσμός της ή η έλλειψη αυτού. Η Αυστραλία είναι μια κοινωνία μικρής κλίμακας. Είναι αρκετά μεγάλη, για να είναι επιρρεπής στην «ψευδαίσθηση της πληρότητας» (Davies 1985, σελ. 243) και σε μια «αυταπάτη της ανταγωνιστικότητας» (Clement Freud που αναφέρεται στο Boyd 1972, σελ. 24), αλλά αρκετά μικρή για να υποφέρει από τον αποδημιτισμό, τον ερασιτεχνισμό, το κουτσομπολιό και την επίθεση των μικρών (κρατών) (MacKenzie 1961, σελ. 146). Το πιο σημαντικό από όλα, (είναι ότι) υπάρχει σχετική κοινωνική θεωρία, για να υποστηρίξει ότι οι μικρές κοινωνίες διευκολύνουν τη συμπαιγνία: οικονομικά, πολιτικά και κοινωνικά (Olson 1965). Η Αυστραλία, φαίνεται να είναι μια πειστική ψευδαίσθηση. Δεν είναι η Αυστραλία μία κοινωνία απόλυτα τακτοποιημένη, είτε κομματικά, είτε ως εμπορικό κέντρο, είτε στο Εμπορικό

Τράπεζας για την ευρύτερη κατηγορία «γεωργικής έκτασης» φαίνονται γενναιοδωρες, αλλά στην ονομαστική τους αξία συνεπάγονται 172.400 τμ γεωργικής έκτασης κατά κεφαλήν στην Αυστραλία, 12.900 τμ στις ΗΠΑ, 2.480 τμ στη Νέα Ζηλανδία και 34.600 τμ στην Αργεντινή.

³⁷ Εάν η ζήτηση γης είναι ελαστική τότε μια μεγαλύτερη παροχή γης θα αυξήσει τα ενοίκια ανά κάτοικο.
³⁸ «Οι πράξεις επιλογής ήταν μπροστά του μια συνταγή για την εξάπλωση του πλούτου και η λειτουργία τους συγκρίθηκε με μια έντονη βιασύνη. Μια εναλλακτική κατασκευή των πράξεων επιλογής ήταν ότι ήταν μια προσπάθεια να αντισταθμιστεί από τη νομοθεσία για μια τεχνητή σπανιότητα που είχε προωθηθεί σκόπιμα από το Στέμμα, στην πρώτη θέση. Η κρατική γη ήταν φημισμένη: η τιμή της «άκρως υψηλής» (Therry 1863, σελ. 2523) αξίας του £ 1 ανά στρέμμα ήταν το σημείο αναφοράς στην Αυστραλία, σε σύγκριση με \$ 1.25 ανά στρέμμα του Αμερικανικού Land Act του 1820 (περίπου 5s).

³⁹ «Τον Δεκέμβριο του 2012, η Αυστραλία είχε τους μεγαλύτερους οικονομικούς πόρους του κόσμου από χρυσό, σιδηρομέταλλευμα, μόλυβδο, ρουτίλιο, ζιρκόνιο, νικέλιο, ουράνιο και ψευδάργυρο». GeoScience Australia, <<http://www.ga.gov.au> / επιστημονικά θέματα / μέταλλα / ορυκτοί πόροι / στόχοι>. Η ίδια γενναιοδωρία δεν επεκτείνεται στο πετρέλαιο, αλλά παραμένει το γεγονός ότι η Ρωσία και η Νορβηγία είναι οι μόνες ανεπτυγμένες χώρες με μεγαλύτερα «συμβατικά» πετρελαϊκά αποθέματα ανά κάτοικο, από την Αυστραλία.

Επιμελητήριο, στο Πανεπιστημιακό Συμβούλιο ή στο Συμβούλιο των Κυβερνήσεων; Δεν είναι μια κοινωνία στην οποία κυριαρχεί ο εσωτερικός δακτύλιος; Στη ροή του λόγου, ένα δημοφιλές πρόγραμμα του ABC (τηλεοπτικό κανάλι) για τις τρέχουσες υποθέσεις ονομάζεται «Insiders». Η πιο δημοφιλής έκδοση μιας εθνικής εφημερίδας είναι το ετήσιο «Power Issue», που αναγνωρίζει για τους αναγνώστες του τους «πιο ισχυρούς ανθρώπους στη χώρα». Οι επισκέπτες του παρελθόντος και του παρόντος «χτυπήθηκαν» από τον κανόνα των χρυσών κύκλων. Το «Exclusive and clique ridden» άσκησε κριτική σε έναν Βρετανό παρατηρητή την εποχή της Ομοσπονδίας (Rowland 1903, σελ. 122). Ακόμη και 110 χρόνια αργότερα, ένας Αμερικανός πολιτικός επιστήμονας δήλωσε: «Το μόνο πράγμα που με συγκλόνισε για την Αυστραλία και την πολιτική της είναι το πόσο άνετα είναι όλα. Παρά την τεράστια έκτασή της, οι πολιτικές ελίτ της χώρας φαίνονται αξιοσημείωτα έμφυτες. Οι κομματικές κλίκες καθορίζουν την επιλογή υποψηφίων με μυστηριώδεις τρόπους, θυμίζοντας έντονα την αμερικανική «πολιτική μηχανών» του 19ου αιώνα (Loomis 2013, σελ. 39). Η Αυστραλία, είναι μια αταξική κοινωνία με άρχουσα τάξη. Είναι μια χώρα, όπου η ελίτ επιλέγει τους δικούς της διαδόχους, αλλά τους αντλεί από όλη την κοινωνία.

3.7 Η κοινωνία αδράνειας

Είναι εύκολο να δούμε ότι οι περιβαλλοντο-οικονομικές και πολιτισμικο-ιστορικές εξηγήσεις της Αυστραλιανής εξαίρεσης προσδίδουν διαφορετικό βάρος στις αντιφάσεις της ιστορίας της. Στις περισσότερες περιβαλλοντικές και οικονομικές εξηγήσεις, ο μακροπρόθεσμος προορισμός δεν μεταβάλλεται από κλονισμούς (που παρεμβάλλονται) κατά τη διάρκεια του ταξιδιού (στη μηχανή του χρόνου). Ναι, οι κλονισμοί έχουν συνέπειες, αλλά οι συνέπειές τους παρέρχονται, και όσο πιο πολύ απέχει χρονικά το σοκ, τόσο μικρότερο καθίσταται. Το σύστημα, με άλλα λόγια, είναι «σταθερό». Οι απλούστερες πολιτισμικές και ιστορικές εξηγήσεις, αντίθετα, υποστηρίζουν σιωπηρά, μια κοσμολογία ενός ασταθούς συστήματος· όπου το πιο μακρινό σοκ είναι, το πιο σημαντικό και είναι, μαζί με το αρχικό σοκ, φαινομενικά, το πιο σημαντικό από όλα. Έτσι, ο πολιτιστικο-ιστορικός θεωρητικός, μπαίνει στον πειρασμό να ανιχνεύσει όλα τα δρώμενα πίσω σε ένα έτος μηδέν, στην έντονη βρεφική ηλικία της ευρωπαϊκής κοινωνίας στην Αυστραλία. Η διαφθορά στην αστυνομική δύναμη της Νέας Νότιας Ουαλίας; υπενθυμίζουμε στον αναγνώστη ότι οι πρώτοι

αστυνομικοί ήταν κατάδικοι; και η διαφθορά στα δημόσια γραφεία - μιλάμε για το στρατιωτικό Σώμα Ρουμιού. Βιομηχανική διαμάχη; Να φέρουμε τα νου την «στάση εργασίας» που εφαρμόζουν οι πεζοναύτες στην υπηρεσία του κυβερνήτη Phillip. Αλλά τέτοιες εκτεταμένες γραμμές καταβίβασης είναι αναπόφευκτα αμφισβητήσιμες.⁴⁰ Και, σε κάθε περίπτωση, δεν είναι απαραίτητες για μία πολιτισμική εξουσία. Ο πολιτιστικο–ιστορικός θεωρητικός, έχει το δικαίωμα να επικαλεστεί ένα «σταθερό» σύστημα δύο (ή περισσότερων) πιθανών μακροπρόθεσμων προορισμών, με την έννοια ότι ένα αρκετά μεγάλο σοκ μπορεί να αλλάξει την κατεύθυνση προς την οποία οδεύει. Το αποτέλεσμα ενός τέτοιου συστήματος πολλαπλών ισορροπιών είναι ότι οι μεγαλύτερες κρίσεις - οι οποίες, επειδή είναι μεγαλύτερες, είναι πιο σπάνιες και πιθανότατα μεγαλύτερες - καθορίζουν τον τρόπο, κάτι το οποίο δεν κάνουν οι πρόσφατες κρίσεις. Και όμως, το έτος μηδέν-το ιστορικό έτος υποτίθεται ότι εκφορτώνει το βάρος του στις επόμενες γενιές- δεν χρειάζεται να είναι κυριολεκτικά το πρώτο έτος στα χρονικά της κοινωνίας. Η τροχιά της κοινωνίας θα μπορούσε να μεταβληθεί αργότερα στη «δοκιμασία» μιας κρίσης. Ένας πολιτιστικο–ιστορικός θεωρητικός θα μπορούσε, για παράδειγμα, να συγκρατήσει τα τραύματα της δεκαετίας του 1890, ως τον κλίβανο που τήρησε τα κληρονομικά πρότυπα της φιλελεύθερης Βρετανίας και τα σφυρήλαξε σε ένα νέο καλούπι. Ήταν το 1889, που ολοκληρώθηκε στη Μελβούρνη το κτίριο APA («το κτίριο της Αυστραλίας») και ίσως για μερικούς μήνες ήταν το ψηλότερο κτίριο στον κόσμο. Αλλά τα τέσσερα επόμενα χρόνια, το πραγματικό Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν της Βικτώριας (ΑΕΠ) θα μειωνόταν κατά 16 τοις εκατό.⁴¹ Η επόμενη δεκαετία χαρακτηρίστηκε από τη γέννηση του Αυστραλιανού Εργατικού Κόμματος (ALP), το μοναδικό σύστημα εργασιακών σχέσεων της Αυστραλίας και, πάνω από όλα, την Ομοσπονδία της Κοινοπολιτείας της Αυστραλίας.

Το «σταθερό» και το «ασταθές» δεν εξαντλούν τις κοσμολογίες της εξήγησης: υπάρχει μια τρίτη κοσμολογία. Αυτό δεν υποστηρίζει ότι οι παλαιότερες κρίσεις είναι πιο σημαντικές από τις πρόσφατες; ή ότι οι πρόσφατες είναι πιο σημαντικές από τις παλαιές. Η τρίτη πιθανότητα υποστηρίζει ότι όλες οι κρίσεις, πρόσφατες και παλαιές,

⁴⁰ Στην πραγματικότητα, η αστυνομική δύναμη της NSW αποκαταστάθηκε πλήρως το 1862.

⁴¹ Οι αυτοκτονίες των αρρένων στην Αυστραλία ήταν κατά μέσο όρο 15,3 ανά 100.000 ετησίως το 1881-85. Οι μέσοι όροι ήταν 20,2 ανά 100.000 ετησίως το 1901-05.

έχουν εξίσου πιθανή σημασία.⁴² Το αποτέλεσμα αυτής της τρίτης κοσμολογίας, είναι ότι δεν υπάρχει μόνο ένας μακρύς προορισμός, αλλά πολλοί.

Για να δώσουμε μια απλή απεικόνιση αυτής της τρίτης πιθανότητας: ας υποθέσουμε ότι θα ήταν καλύτερο (δηλαδή λιγότερο δαπανηρό) να έχει δημιουργηθεί αρχικός ευρωπαϊκός αποικισμός στο Νιουκάστλ (Αυστραλία) και όχι στο Σίδνεϊ. Παρ'όλα αυτά, όταν το Σίδνεϊ είχε καθιερωθεί, ίσως να εξακολουθεί να είναι λογικό να είναι το Σίδνεϊ, το κέντρο. Το Σίδνεϊ έγινε ένα «ορθολογικό έθιμο» λόγω της καθιέρωσής του. Ωστόσο, αν κάποια κρίση είχε μετακινήσει το μητροπολιτικό κέντρο στο Νιουκάστλ (ή τον κόλπος του Τζέρβις, κ.λπ.), αυτό το νέο γεγονός στο επίκεντρο θα ήταν το (νέο) λογικό έθιμο. Ένα πολύ παρόμοιο, αν και λιγότερο υποθετικό παράδειγμα, αφορά την Καμπέρα. Πολύπλοκη, απομακρυσμένη και δαπανηρή η επιλογή της τοποθεσίας ως εθνικής πρωτεύουσας μπορεί να ήταν χειρότερη από μια περιοχή που ήταν απλή, εύκολα προσβάσιμη και φθηνή. Όμως, από τη στιγμή που καθιερώθηκε, ήταν ορθολογικό να τηρηθεί.⁴³

Η διαδικασία, λειτουργεί με βάση το συνηθισμένο, ότι, αν ληφθεί μία λάθος απόφαση στην πορεία, από τη στιγμή που αυτό γίνει μία φορά, θα μπορούσε να είναι λογικό να επιταχυνθεί περαιτέρω κατά μήκος της εν λόγω πορείας, αντί να ακολουθήσει αυτήν-καθ' αυτήν την πορεία. Οι αποφάσεις καθίστανται «πλήρεις». Η επιλογή των πολιτικών συνόρων, για παράδειγμα, είναι τετελεσμένες και ορθολογικές. Τα σύνορα Βικτώρια- Νέας Νότιας Ουαλίας κατά μήκος του (ποταμού) Μάρρεϋ μπορεί να ήταν μια νοσηρή επιλογή. Αλλά κατόπιν της προσαρμογής, δεν άξιζε τον κόπο να διενεργηθεί κάποια αλλαγή. Αλλά, αν άλλαζε, ίσως δεν άξιζε να επανέλθει στην προηγούμενη κατάσταση. Η απόφαση για την αποσύνδεση της Βόρειας Επικράτειας από τη Νότια Αυστραλία, μπορεί να επιφέρει την ίδια περιουσία ή την απόκτηση αυτοδιοίκησης από την Αυστραλιανή Πρωτεύουσα. Αυτό το μοντέλο της «ορθολογικής αναδιοργάνωσης» είναι προφανώς ένα από τα έξοδα που «χάνονται» και δεν μπορούν να ανακτηθούν. Έτσι, το καύσιμο που καταναλώνεται, για να πραγματοποιήσει μία «διακλάδωση» στο δρόμο κάποια απόσταση είναι τετελεσμένο και δεν μπορεί να ανακτηθεί. Αλλά τα εφάπαξ εξόδων δεν είναι η μόνη πηγή της

⁴² Η ιστορία ως τυχαία κατεύθυνση: εάν $Y_{t+1} = Y_t + ut$ τότε $Y_{t+1} = ut + ut + 1 + \dots$

Αντίθετα, αν $Y_{t+1} = aY_t + ut$ και $a > 1$ τότε όσο πιο μακριά είναι το σοκ, τόσο πιο σημαντικό θα είναι. Αν $Y_{t+1} = aY_t + ut$ και $a < 1$, τότε όσο πιο μακριά είναι το σοκ, τόσο λιγότερο σημαντικό είναι.

⁴³ Προφανέστατα, θα ήταν καλύτερο για την Νέα Νότια Ουαλία να υιοθετήσει μία σιδηροδρομική διάμετρο 5,3 πόδια το 1853. Αλλά μόλις χτίστηκε ένα συγκεκριμένο μήκος της γραμμής, ήταν λογικό να παραμείνει με την επέκταση της διαμέτρου.

«ορθολογικής αναδιοργάνωσης». Ορθολογικές απογοητεύσεις για την αναθεώρηση κάποιας παλαιότερης απόφασης, προκύπτουν επίσης όταν, για να ακολουθηθεί η αναλογία των ταξιδιών, η ίδια η πράξη της αντιστροφής της πορείας είναι δαπανηρή για τα καύσιμα.

Αυτά τα «έξοδα αναθεώρησης» περιλαμβάνουν προφανώς τους πόρους που καταναλώνονται κατά τη λήψη απόφασης για αναθεώρηση μίας προηγούμενης απόφασης. Και το κόστος αναθεώρησης, εκτείνεται πέραν της «κοστολόγησης διεργασιών» για την αναθεώρηση μιας προηγούμενης απόφασης, για να συμπεριλάβει τυχόν κόστος ευκαιρίας για να αποφασιστεί η εν λόγω αναθεώρηση (για να αποφασιστεί η αναθεώρηση του X μπορεί να συνεπάγεται ότι δεν αποφασίζεται η αναθεώρηση του Y).

Το κοινό συμπέρασμα για τα εφάπαξ εξόδων και τη κοστολόγηση διεργασιών είναι ότι μπορεί να είναι λογικό να επιλέξουμε την συνήθη δράση / περίπτωση / τοποθεσία.⁴⁴ Αυτή η έννοια της «ορθολογικής αναδιοργάνωσης» πιέζει τη σημασία της ιστορίας, χωρίς να επικαλείται την «κουλτούρα» των πολιτιστικο-ιστορικών. Ανεγκύει τη «μοίρα» χωρίς να υπονοεί «το πεπρωμένο». Προτείνει την «πορεία εξάρτησης» χωρίς να συνεπάγεται αυστηρά η «μνήμη». Το «αδρανές» είναι κατά πάσα πιθανότητα ο καλύτερος όρος για την καταγραφή του φαινομένου που διακυβεύεται, ειδικά όταν η αδράνεια ορίζεται σωστά ως αντίσταση στην αλλαγή της κατάστασης κίνησης και όχι ως κατάσταση ηρεμίας· η ορθολογική απάντηση στην λανθασμένη επιλογή μίας «διακλάδωσης» στο δρόμο, μπορεί να είναι η επιλογή μίας άλλης διαδρομής.

Μπορεί η Αυστραλία να είναι επιρρεπής στο να διαμορφωθεί μέσω της «ορθολογικής αναδιοργάνωσης»; Η Αυστραλία διαθέτει «παχιά» συγκρότηση: Ανώτερους Οίκους, δικαστική αναθεώρηση, κυβερνητικά επίπεδα, όλα, ιδανικά για εφάπαξ εξόδων και κοστολόγηση διεργασιών. Πάνω απ' όλα, η Αυστραλιανή Ομοσπονδία - το «τελευταίο λάκτισμα της παλιάς ριζοσπαστικής αποικιακής πολιτικής» (Waterson 1970, σελ. 41) - δημιουργήθηκε για λήψη τετελεσμένων

⁴⁴ Μπορεί να είναι λογικό να επιλεγεί το συνηθισμένο, αλλά δεν χρειάζεται να είναι έτσι: μπορεί τελικά να αποδειχθεί λογικό να μην επιλέγεται πλέον. Έτσι, για να ακολουθήσει την αναλογία του τόπου της πρωτεύουσας· αν, κατά τα επόμενα διακόσια χρόνια, η θέση του πληθυσμού μετατοπίζεται προς τα βόρεια, το κόστος χρήσης της Καμπέρρα ως πρωτεύουσας, μπορεί να γίνει τόσο μεγάλο ώστε να καταστεί λογικό να αλλάξει. Υπάρχει λανθάνουσα κατάσταση.

αποφάσεων που έδωσαν «τεράστια. . . αδράνεια (Parker 1969, σελ. 62), όπου οι αποφάσεις «συνεχίζονται πολύ καιρό μετά την εξαφάνιση του αρχικού σκοπού». . . μάλλον σαν μια μελωδία με επωδόν» (Sawer 1966, σελ. 106). Μια απλή απεικόνιση, είναι η ομοσπονδιακή χρηματοδότηση: η μοίρα των οικονομικών των κρατών περιγράφηκε με ρήτρες στο Σύνταγμα του 1901, που απαγορεύουν τους κρατικούς φόρους, παρά την φανερή εμπιστοσύνη στις απάτες της συγκεκριμένης μοίρας του Συντάγματος.⁴⁵ Η μόνη διαφυγή θα ήταν μια επιπλέον - νόμιμη απόσυρση από την Ομοσπονδία, αλλά με απαγορευτικά υψηλό κόστος. Μια άλλη απεικόνιση, μπορεί να είναι οι σχέσεις στο χώρο εργασίας: είναι δελεαστικό να πιστεύουμε ότι η απόφαση να επιτραπεί στην Κοινοπολιτεία να νομοθετεί για υποχρεωτική διαιτησία - που έγινε δεκτή στο σχέδιο συντάγματος για την τρίτη προσπάθεια, με την απλή διαβούλευση του HB Higgins και με περιθώριο είκοσι - δύο έως δεκαεννέα ακολουθώντας την αδικαιολόγητη απομάκρυνση της Δυτικής Αυστραλίας - ήταν βαθύτατα μοιραία.⁴⁶ Προοριζόμενοι για πλανόδιους κουρείς ζωντανών ζώων και ναυτικούς οι οποίοι, λόγω της φύσης του εμπορίου τους, διέσχισαν τα κράτη, το τμήμα 51 (xxv) εξεργάγη συνεπώς, στηριζόμενο από τη δύναμη προηγούμενων συνταγματικών αποφάσεων, που εξανάγκασαν την εν λόγω πορεία του. Η απόσυρσή της σπάνια φαινόταν να αξίζει το κόστος,⁴⁷ και οι προσπάθειες διόρθωσής της φαίνονται μόνο ως ενισχυτικοί της παράγοντες.

Στο βαθμό που ένας ρόλος αποδίδεται μία ορθολογική αναδιοργάνωση, ένα διαφορετικό φως λάμπει στη σημασία της Αυστραλιανής εξαίρεσης. Οι οικονομικο-περιβαλλοντικές εξηγήσεις, δίνοντας έμφαση στην προσαρμογή στις διαρκείς φυσικές περιουσίες, τείνουν να είναι αισιόδοξες. Αντιθέτως, οι πολιτιστικο-ιστορικές εξηγήσεις - επικαλούμενες τη μη ορθολογική προέλευση - τείνουν να είναι

⁴⁵ «Όταν ελήφθη η απόφαση για ένα ενιαίο δασμολόγιο και ένα διακρατικό ελεύθερο εμπόριο, η ανεξαρτησία των κρατών ήταν καταδικασμένη» (Giblin 1949, σ. 90). Η Giblin θα έπρεπε να έχει προσθέσει το γεγονός ότι η απόφαση να τεθεί «αποκλειστικά στην ομοσπονδιακή κυβέρνηση» αποκλεισμός των κρατών από την φορολόγηση της κατανάλωσης. Μπορεί να απορριφθεί ότι το αμερικανικό σύνταγμα έχει μια παρόμοια διάταξη, αλλά σε όλα τα τέσσερα αμερικανικά κράτη, οι πωλήσεις φορολογούνται. Επανελήφθησαν οι αποφάσεις του Ανώτατο Δικαστήριο, οι οποίες έχουν ορίσει «ειδικούς φόρους κατανάλωσης», ώστε να εξαλειφθεί η κατανάλωση αρκετά μακριά από τη φορολογία των κρατών.

⁴⁶ Η καταφατική έκπληξη της Δυτικής Αυστραλίας ώθησε αργότερα τον La Nauze (1972, σελ. 208) να δείξει ότι αυτή η διάταξη ήταν «σημαντική για την κοινωνική και πολιτική ζωή της Αυστραλίας». . . και εισήχθη από την ομάδα που ασχολήθηκε λιγότερο με τα προβλήματα και τις εντάσεις της βιομηχανικής κοινωνίας».

⁴⁷ Αν όχι αδύνατο. Πώς θα μπορούσε να συμβεί να αλλάξει το ιερό νόημα της υπόθεσης των μηχανικών; Μόνο μέσω του απίθανου διορισμού δικαστών πλειοψηφίας, οι οποίοι θα είναι τόσο αδιάφοροι για τα προηγούμενα όπως ήταν ο Isaac Isaacs σχετικά με το δικαστήριο του Γκρίφιν.

απαισιόδοξες. Η ορθολογική αναδιοργάνωση, αναγνωρίζοντας τις «καμένες γέφυρες» της ανθρώπινης ύπαρξης, τείνει σε μια συγκατάθεση χωρίς έγκριση και περιμένει την περιστροφή της τύχης.

3.8 Ο Νόμος και ο Λόγος

Η έννοια της ορθολογικής αναδιοργάνωσης παρέχει μια ορθολογική, αν και ζοφερή εξήγηση της τάσης της Αυστραλίας να υπομείνει με το «τα ίδια και τα ίδια». Αλλά μπορεί να αναπτυχθεί και ένα τελείως αντιδιαμετρικό θεμέλιο της εν λόγω κατάστασης.

Οι διάφοροι τρόποι, με τους οποίους οι άνθρωποι, ανταποκρίνονται στο άλλοκοσμικό, μπορούν να οργανωθούν γύρω από την αντίθεση μεταξύ του νομικισμού και του αντινομισμού. Αυτή η διάκριση, έγκειται ουσιαστικά, μεταξύ υπακοής και ανυπακοής και συλλαμβάνεται σε πολλές γνωστές αντιθέσεις: η φαρισαϊκή και η προφητική. «Δεισδαιμονία» έναντι «ενθουσιασμού», μυστήριο έναντι χαρίσματος· του Νόμου και του Λόγου.

Η Αυστραλία λαμβάνει πάρα πολύ σοβαρά υπόψη τη θρησκεία. Έχει ποτέ προέλθει από τις ερήμους της, κανένας προφήτης; Η κουλτούρα της, καταπνίγει θετικά την αντινομιστική ώθηση. Έτσι, επήλθε η καταρράκωση του Μεθοδισμού του 19ου αιώνα εν μέσω της «συνδεδετικής αρχής». Έτσι, (στηρίζεται) το γεγονός ότι δεν έχει παρατηρηθεί ποτέ καμία θρησκεία, που να έχει δημιουργηθεί στην Αυστραλία: η πιθανότητα φαίνεται να μαραίνεται στο σημείο της βλάστησής της. Ο Alfred Deakin, σε υποχώρηση μετά από απώλειες του γραφείου του, το 1904, άρχισε να ασχολείται με το Ισλάμ (Gabay 1992). Ο αγαπημένος του γαμπρός του ζήτησε να αποχωρήσει από την πολιτική και να διευθύνει μια νέα εκκλησία. Ο Deakin κυριάρχησε. Και επέστρεψε στην πολιτική για να περάσει το νόμο περί ειδικών φόρων κατανάλωσης.⁴⁸

Η Αυστραλία εμφανίζει μια προφανή αντίθεση με τις ΗΠΑ, όπου ο αντινομισμός είχε μια πιο σθεναρή ζωή - η τελευταία, μια χώρα που γεννήθηκε στην αποτυχία της μυστικιστικής της μοναρχίας: μια χώρα των επαναστάσεων, των πολέμων, των αναζωογόνησης και των τρελών. Χαρακτηριστικά, από τη δυτική ακτή των ΗΠΑ

⁴⁸ Οι έρευνες έδειξαν ότι οι Αυστραλοί συνήθως ορίζουν τον Ned Kelly ως τον εθνικό τους ήρωα, μια αναμφισβήτητα χαρισματική φιγούρα (McIntyre 1992). Αλλά η επιλογή του Kelly δείχνει τη δύναμη του χαρισματικού στην αυστραλιανή ζωή ή τον εκφυλισμό του;

έφτασε στην Αυστραλία ο επαναστατικός και (κυριολεκτικά) εμπρηστικός σοσιαλισμός, με τη μορφή «ασταθούς προφητισμού» (Winters 1985, σ. 126), για να αντιμετωπίσει τις γραφειοκρατίες των συνδικάτων και του Εργατικού Κόμματος. Από αυτά τα παραδείγματα, είναι προφανές ότι ο νομικισμός και ο αντινομισμός είναι κάτι περισσότερο από απλές απαντήσεις στον υπόλοιπο κόσμο και μπορεί να έχουν σχέση με τα ερωτήματα αυτού του βιβλίου. Η συνάφεια θα ήταν ότι οι αντινομιστές να κινούνται και οδηγούνται από ιδέες: ιδέες ισχυρές και ενδεχομένως ευγενείς, ιδέες αναγκαστικά ακατέργαστες, ασαφείς και εξωπραγματικές. Οι νομικιστικές, αντίθετα, χλωροφορμικές ιδέες, τοποθετούνται κάτω από την επιφάνεια. Μία συνέπεια για την Αυστραλιανή εξαίρεση της δύναμης του νομικισμού και της αδυναμίας του αντινομισμού, είναι η αδυναμία των αδέσμευτων ιδανικών στην Αυστραλία και η δύναμη των λεγόμενων *idéés fixe*. 1£ το στρέμμα, 7 σελίνια ο ημερήσιος μισθός, η 2½ ίντσες σε πλάτος χτένα για μαλλί, είναι οι τέσσερις πυλώνες του τραπεζικού συστήματος· παρατηρώντας τέτοιες φόρμουλες, διαπιστώνεται ότι έχει δαπανηθεί πολλή ενέργεια από την αυστραλιανή κοινωνία.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ύστερα από αρκετό ψάξιμο, για την εκπόνηση της πτυχιακή μου εργασίας επέλεξα να μεταφράσω το 3^ο κεφάλαιο του βιβλίου *Only in Australia* του W.O. Coleman με τίτλο “Australian Exceptionalism” και μετέπειτα να προβώ σε μελέτη ορολογίας. Διάλεξα το συγκεκριμένο κείμενο, το οποίο φέρει ορολογία κυρίως νομική και οικονομική συνδυάζοντας πολιτισμικά στοιχεία της Αυστραλίας, εξαιτίας της Αυστραλιανής μου καταγωγής και παράλληλα για λόγους εξοικειώσής μου με τη νομική και οικονομική μετάφραση. Θεώρησα πως γι’ αυτούς τους λόγους, με μεγαλύτερη ευκολία, θα μπορέσω να κατανοήσω το κείμενο-πηγή και στη συνέχεια να φτάσω σε ένα πετυχημένο μετάφρασμα.

Παρά το γεγονός όμως πως εκ πρώτης όψεως, η μετάφραση μπορεί να φαίνεται μία σχετικά απλή και εύκολη διαδικασία, στην πραγματικότητα συμβαίνει και ισχύει το ακριβώς αντίθετο. Αρχικά, η άποψη ότι η μετάφραση είναι κάτι βατό πηγάζει από την πεποίθηση πως για να μπορέσει να ολοκληρωθεί η μεταφραστική διαδικασία, το μοναδικό εφόδιο που χρειάζεται να έχει κάποιος είναι η πολύ καλή γνώση της ξένης γλώσσας, δηλαδή της γλώσσας-πηγής και τίποτα περισσότερο. Ως δίγλωσση μπορώ να πω πως η άριστη γνώση και της γλώσσας-πηγής αλλά και της γλώσσας-στόχου είναι απλώς ένα από τα πολλά εργαλεία τα οποία οφείλει να έχει στην φαρέτρα του ένας μεταφραστής.

Το συγκεκριμένο απόσπασμα, το οποίο πρόκειται για ένα εξειδικευμένο κείμενο κι όχι για ένα κείμενο γενικού χαρακτήρα, φέρει έντονη χρήση ορολογίας από διάφορα επιστημονικά πεδία το οποίο κατέστησε τη διαδικασία της μετάφρασης μία πρόκληση για εμένα διότι σε καμία περίπτωση δεν αρκούσε μόνον η γνώση της αγγλικής ειδικά από τη στιγμή που μιλάμε για εξειδικευμένη μετάφραση και για ορολογία όπου γίνεται χρήση εξειδικευμένων εννοιών. Η διαρκής μόρφωση του μεταφραστή σχετικά με την ορολογία του πεδίου στο οποίο κι εξειδικεύεται, θεωρώ, πως αποτελεί το κλειδί ως προς την επίτευξη μιας πετυχημένης μετάφρασης. Οπότε, ιδιαίτερη σημαντικότητα έδωσα

από μεριάς μου στις ονομασίες, τις τοποθεσίες και στους όρους των οποίων ο ρόλος ήταν πρωταγωνιστικός, με κύριο στόχο να είναι κατανοητό το αποτέλεσμα δίχως να αλλοιώνεται ο χαρακτήρας του και ταυτόχρονα διατηρώντας τη αυθεντικότητά του.

Ένα πολύ σημαντικό κομμάτι όσον αφορά την μετάφραση διαδραματίζει ο πολιτισμός και οι γνώσεις του μεταφραστή όχι μόνο σε ό, τι αφορά τις γλώσσες αλλά και σε ό,τι αφορά τον πολιτισμό και την ιστορία των γλωσσών που επρόκειτο να χρησιμοποιηθούν. Έτσι κι εγώ, για να μπορέσω να καλύψω τα κενά τα πολιτισμικά με τα οποία ήρθα αντιμέτωπη συμβουλευτήκα πρώτα την μητέρα μου η οποία είναι Αυστραλιανής καταγωγής κι εν συνεχεία άρθρα κυρίως σε ό, τι αφορά πεδία της αγροτικής οικονομίας διότι εκεί ήταν που δεν είχα γνώσεις σχετικά με τον κλάδο αυτόν κι εκεί που εν τέλη χρειάστηκε να κάνω την έρευνά μου και να αποδώσω περιφραστικά την αντιστοιχία κάποιων όρων. Οπότε, στην περίπτωση που ένας μεταφραστής δεν έχει κατανοήσει πλήρως το κείμενο-πηγή του, εξαιτίας πολιτισμικών κενών, θεωρώ ανέφικτο το ορθό μετάφρασμα ως αποτέλεσμα διότι η πιστή μετάφραση δεν αρκεί.

Η άριστη γνώση της γλώσσας-στόχου και πηγής μπορεί και να επιτρέψει στον μεταφραστή να κατανοήσει το πολιτισμικό υπόβαθρο του κειμένου για να μην πέσει μέσα στις παγίδες της πίστης μετάφρασης, αλλά σε κάθε περίπτωση, πέραν του άριστου χειρισμού της γλώσσας και της κατανόησης του πολιτισμικού υποβάθρου, πάντα η κριτική σκέψη μέσω της στρατηγικής μπορεί να βοηθήσει όσον αφορά τον σωστό χειρισμό του υποστηρικτικού υλικού. Γνωρίζοντας αυτά λοιπόν, και θεωρητικά αλλά και βιωματικά πιά, η μεγαλύτερη όλων των προκλήσεων ήταν να προσέξω να συνδυάσω σωστά το κάθε εργαλείο που είχα στη διάθεσή μου, λεξικά, εγκυκλοπαίδειες καθώς και άρθρα, μέσω της κριτικής μου σκέψης, με σκοπό να διατηρήσω την ισοδυναμία την μεταφραστική την οποία σε μεγάλο ποσοστό θεωρώ πως μπόρεσα να πετύχω όχι μόνον σε θέμα περιεχομένου αλλά και σε θέμα ύφους.

Τέλος το μεγαλύτερο συμπέρασμα όλων θαρρώ ό, τι είναι πως η μετάφραση σε μεγάλο βαθμό είναι μια μορφή τέχνης οπού ναι μεν ο μεταφραστής οφείλει να διαθέτει όλες τις γνώσεις κι όλα τα εργαλεία αλλά μονάχος του είναι που τα συνδυάζει για να φτάσει στα σωστά αποτελέσματα. Επομένως, βάση αυτού, δεν υπάρχει ένα και μοναδικό σωστό αποτέλεσμα για κάθε μετάφραση κι έτσι δεν μπορούμε να μιλήσουμε καθαρά για μία επιστήμη οπού οδηγούμαστε σε ένα αποτέλεσμα με μαθηματική ακρίβεια αλλά

περισσότερο για μια μορφή τέχνης η οποία είναι ανοιχτή στις διάφορες, ορθές πάντα, οπτικές.

ΓΛΩΣΣΑΡΙΟ

Στο γλωσσάριο έχουν προστεθεί οι εξειδικευμένοι αγγλικοί όροι που παρατηρήθηκαν στο κεφάλαιο που μεταφράστηκε όπως επίσης και η ελληνική τους μετάφραση. Οι όροι θα βρεθούν τοποθετημένοι με αλφαβητική σειρά στην αγγλική γλώσσα.

A	
Act of parliament	Πράξη του κοινοβουλίου
Agricultural land	Γεωργική έκταση
Alien	Ξένος
Amateurism	Ερασιτεχνισμός
Anglo-Irish	Αγγλο-Ιρλανδικός
Antinomian	Αντινομιστής
Antinomian impulse	Αντινομιστική ώθηση
Anti-authoritarian	Αντι-αυταρχικός
Arable land	Αρόσιμη γη
Arbitration	Διαιτησία
Asylum claimants	Αιτούντες άσυλο
Australian Exceptionalism	Αυστραλιανή Αποστασιοποίηση
Australianness	Αυστραλιακότητα
Austrawlsian	Αυστραλσιανή
Authoritarianism	Αυταρχισμός
Autonomy	Αυτονομία
B	
Back of Beyond	Μέση του Πουθενά
Basic wage	Βασικός μισθός
Benthamism	Μπενθαμισμός

Blank card	Κενή κάρτα
Bourgeois	Αστός
Bureaucracy	Γραφειοκρατία
Bureaucratic management	Γραφειοκρατική διοίκηση
Burr cutters	Κουρείς που ξεδιαγκρίζουν
Bush	Άγρια φύση
Bush ballad	Μπαλάντα της άγριας φύσης
Bush life	Ζωή της άγριας φύσης
Bush proletarian	Προλετάριος της άγριας φύσης
Bushrangers	Ληστές των δασών
Bushman	Βουσμάνος
C	
Canvas camps	Κατασκηνωτές
Capitalism	Καπιταλισμός
Capitalists	Καπιταλιστές
Catholic	Καθολικοί
Church of England	Εκκλησία της Αγγλίας
Civil service	Δημόσια διοίκηση
Civil society	Αστική κοινωνία
Class	Τάξη
Class relations	Ταξικές σχέσεις
Collective action	Συλλογική δράση
Collectivism	Κολεκτιβισμός
Collectivist	Κολεκτιβιστικός
Colonial bureaucrat	Αποικιακός γραφειοκράτης
Commonwealth	Κοινοπολιτεία
Communist Group	Κομμουνιστική Ομάδα
Computing technology	Πληροφορική τεχνολογία
Conciliation	Συμβιβασμός
Connexional principle	Συνδετική αρχή
Conscription	Στρατολόγηση

Conservatism	Συντηρητισμός
Contempt of court	Ασέβεια προς το δικαστήριο
Conventional oil	Συμβατικό πετρέλαιο
Convict colony	Αποικία καταδίκων
Cosmology	Κοσμολογία
Crown	Στέμμα
Cultural legacy	Πολιτιστική κληρονομιά
Cultural–historical	Πολιτιστικο–ιστορική
Culture	Πολιτισμός
D	
Delusion of competence	Παραίσθηση ικανότητας
Democracy	Δημοκρατία
E	
Economic calculation	Οικονομικός υπολογισμός
Economic conflict	Οικονομική διαμάχη
Economic disparity	Οικονομική ανισότητα
Economic egalitarianism	Οικονομικός εξισωτισμός
Economic individualists	Οικονομικοί ατομικιστές
Economic resources	Οικονομικοί πόροι
Economic–environmental	Οικονομικο-περιβαλλοντικός
Economy	Οικονομία
Egalitarianism	Ισότητα
Englishness	Αγγλικότητα
Equalizing policies	Πολιτικές εξισορρόπησης
European settlement	Ευρωπαϊκό αποικισμό
Exceptionalism	Αποστασιοποίηση
Excise Tariff Act	Ειδικοί φόροι κατανάλωσης
Expatriatism	Αποδημιτισμός
F	
Federal finance	Ομοσπονδιακή χρηματοδότηση
Fakelore	Ψευδολαογραφία

Feudal structures	Φεουδαρχικές δομές
Film stars	Κινηματογραφικοί στάρ
Fraternity	Αδελφосύνη
Free market	Ελεύθερη αγορά
Free trade	Ελεύθερο εμπόριο
Functionalism	Λειτουργισμός
G	
Gentlemanly status	Ευγενούς κοινωνικής θέσης
Georgist creed	Δόγμα του Γεωργισμού
Georgist principles	Αρχές Γεωργισμού
Golden circles	Χρυσοί κύκλοι
Government statisticians	Κυβερνητικοί στατιστικολόγοι
Gross domestic product (GRP)	Ακαθάριστο εγχώριο προϊόν (ΑΕΠ)
H	
High treason	Εσχάτη προδοσία
Highway man	Ληστής
Horizontal bonds	Οριζόντιοι δεσμοί
Human machines	Ανθρώπινα μηχανήματα
I	
Illusion of completeness	Ψευδαίσθηση πληρότητας
Income possibility frontier	Πιθανό όριο εισοδήματος
Income taxation	Φορολογία εισοδήματος
Individualism	Ατομικισμός
Inertia	Αδράνεια
Irish	Ιρλανδός
Irishness	Ιρλανδικότητα
IT contract	Σύμβαση στον τομέα της πληροφορικής
J	
Judicial legislation	Δικαστική νομοθεσία
Judicial review	Δικαστικός έλεγχος
Jurisdiction	Δικαιοδοσία

L	
Labour Force	Εργατικό δυναμικό
Land registration	Καταχώρηση στο κτηματολόγιο
Law	Δίκαιο
Lawlessness	Ανομία
Legal constructivism	Νομικός κονστρουκτιβισμός
Legalism	Νομικισμός
Liberalism	Φιλελευθερισμός
Lowest income	Χαμηλότερο εισόδημα
Lynch mobs	Όχλος λυντσαρίσματος
M	
Machine politics	Πολιτική μηχανών
Management	Διοίκηση
Marxian-like class	Όμοιες με αυτές του Μαρξικού ταξισμού
Materialism	Υλισμός
Mateship	Φιλία
Mercantilist	Μερκαντιλιστικός
Military rule	Στρατιωτική κυριαρχία
Military service	Στρατιωτική θητεία
N	
Natural monopolies	Φυσικά μονοπώλια
New World	Νέος Κόσμος
Nomad collectivism	Κολεκτιβισμός νομάδων
Nomenclature	Ονοματολογία
Nomistic	Νομικισμός
O	
Old World	Παλαιός Κόσμος
Outback	Ενδοχώρα
P	
Paperwork	Χαρτούρα
Parent society	Γονεϊκή κοινωνία

Partisanship	Κομματισμός
Pastoral agriculture	Ποιμενική γεωργία
Pastoral outback	Ποιμενική ενδοχώρα
Path dependency	Πορεία εξάρτησης
Penal colony	Ποινική αποικία
Per capita	Κατά κεφαλήν
Policy regime	Πολιτικό καθεστώς
Political careerists	Πολιτικοί καριερίστες
Population muster	Συγκέντρωση πληθυσμού
Pre-war Marxism	Προπολεμικός Μαρξισμός
Preventative medicine	Προληπτική ιατρική
Process costs	Κοστολόγηση διεργασιών
Proletarian	Προλετάριος
Public Health	Δημόσια Υγεία
Public servants	Δημόσιοι Υπάλληλοι
Public utility state	Κατάσταση κοινής ωφέλειας
R	
Radicalism	Ριζοσπαστισμός
Rational custom	Ορθολογικό έθιμο
Rationalistic puritanism	Ορθολογιστικός πουριτανισμός
Ruling elite	Κυβερνώσα ελίτ
Rum Corps	Στρατιωτικό Σώμα Ρουμιού
Rural unions	Αγροτικές Ενώσεις
S	
Seaman	Ναυτικός
Sectarianism	Σεχταρισμός
Selection Acts	Πράξεις επιλογής
Shearer	Κουρέας ζωντανών ζώων
Shed hands	Εργάτες
Shock	Κλονισμός
Small-scale society	Κοινωνία μικρής κλίμακας

Social classes	Κοινωνικές τάξεις
Social disarticulation	Κοινωνική αποδιάρθρωση
Social egalitarianism	Κοινωνικός εξισωτισμός
Social gradation	Κοινωνική διαβάθμιση
Social machinery	Κοινωνικός μηχανισμός
Social mobility	Κοινωνική κινητικότητα
Social standing	Κοινωνική υπόληψη
Social structure	Κοινωνική δομή
Social welfare function	Λειτουργία κοινωνικής πρόνοιας
Socialism	Σοσιαλισμός
Socialist conservatism	Σοσιαλιστικός συντηρητισμός
Societal technology	Κοινωνική τεχνολογία
Social value	Κοινωνική αξία
Squatters	Καταπατητές
Squattocracy	Επικράτηση των καταπατητών
State of motion	Κατάσταση κίνησης
State of rest	Κατάσταση ανάπαυσης
Statists	Κρατιστών
Status	Κοινωνική θέση
Status structure	Δομή της κοινωνικής θέσης
Sundowners	Περιπλανώμενοι ανειδίκευτοι εργάτες
Sunk costs	Εφάπαξ έξοδα
T	
Taxation	Φορολόγηση
Tentacular grip	Αυστηρός έλεγχος
Ticket of leave	Αναστολή
Trade	Εμπόριο
Trade unions	Εμπορικές ενώσεις
U	
Uniform customs tariff	Ενιαίο δασμολόγιο
Unions	Ενώσεις

Upper classes	Ανώτερες τάξεις
Upper House	Ανω Βουλή
Utility functions	Συνάρτηση ωφελιμότητας
V	
Vertical gradations	Κάθετες διαβαθμίσεις
Vertical relations	Κάθετες σχέσεις
Vertical supply curves	Καμπύλες κάθετης προσφοράς
Vertical ties	Κάθετων δεσμών
W	
Work ban	Στάση εργασίας
Worldly Presbyterianism	Εγκόσμιος Πρεσβυτεριανισμός
Y	
Year zero	Έτος μηδέν

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Πρωτότυπο Κείμενο

Coleman, W. O. (2016) *Only in Australia, The History, Politics, and Economics of Australian Exceptionalism*. New York: Oxford University Press.

Ελληνόγλωσση Βιβλιογραφία

Αναστασιάδη-Συμεωνίδη, Α., (1994). *Νεολογικός Δανεισμός της Νεοελληνικής. Άμεσα Δάνεια απο τη Γαλλική και την Αγγλοαμερικανική Μορφοφωνολογική Ανάλυση*. Θεσσαλονίκη: Ιδιωτική Εκδοση.

Βαλεοντής, Κ., (1988). *Ανάλυση των Τεχνικών Αρχών της Τεχνικής Ορολογίας*. Αθήνα. Από: http://www.eleto.gr/download/BooksAndArticles/1988_AnalysiTwnVasikwnArxwnTisTechnikisOrologias_KValeontis.pdf, προσπελάστηκε στις 28/2/2021.

Βαλεοντής, Κ., (2017). Στην Ορολογία δεν ορίζονται οι όροι, αλλά οι έννοιες, 11ο Συνέδριο ΕΛΕΤΟ «Ελληνική Γλώσσα και Ορολογία», Αθήνα. Από: http://www.eleto.gr/download/Conferences/11th%20Conference/Papers-and-speakers/11th_05-29-26_ValeontisKostas_Paper_V14.pdf, προσπελάστηκε στις 14/2/2021.

Βαλεοντής, Κ., Ζερίτη, Κ. & Νικολάκη, Α., (1999). *Ο Ελληνικός Σύμπλοκλος Όρος και η Χρήση της Γενικής ως Προσδιοριστικού Συνθετικού*, Αθήνα. Από: http://www.eleto.gr/download/BooksAndArticles/TheGreekComplexTerm_Valeontis_Zeriti_Nikolaki_GR.pdf, προσπελάστηκε στις 18/2/2021.

Βαλεοντής, Κ. & Μάντζαρη, Έ., (2006). Η Γλωσσική Διάσταση της Ορολογίας: Αρχές και Μέθοδοι Σχηματισμού των Όρων, 1ο Συνέδριο «International Conference on Translation and Interpretation Translation: Between Art and Social Science», Αθήνα. Από: http://www.eleto.gr/download/BooksAndArticles/HAU-Conference2006-ValeontisMantzari_GR.pdf, προσπελάστηκε στις 5/3/2021.

Βλαχόπουλος, Σ., (2010). *Μετάφραση και δημιουργικότητα*. Αθήνα: Κλειδάριθμος.

- Βλαχόπουλος, Σ., (2015). *Η Μετάφραση Οικονομικών Κειμένων ως Διαπολιτισμική Επικοινωνία Γνώσεων. Η μετάφραση Οικονομικών Κειμένων από τα Γερμανικά στα Ελληνικά*. Αθήνα : Σύνδεσμος Ελληνικών Ακαδημαϊκών Βιβλιοθηκών. Από: https://repository.kallipos.gr/pdfviewer/web/viewer.html?file=/bitstream/11419/208/2/master%20document_15149.pdf, προσπελάστηκε στις 17/1/2021.
- Γαβριηλίδου, Μ. & Λαμπροπούλου, Π., (1997). Μέθοδος Ημι-αυτόματης Εξαγωγής Όρων, 1ο Συνέδριο ΕΛΕΤΟ «Ελληνική Γλώσσα και Ορολογία», Αθήνα. Από: 1st_21_249-258_GavriilidouMaria-LabropoulouPenny.pdf (eleto.gr), προσπελάστηκε στις 28/2/2021.
- Γραμμενίδης, Σ. Π. και συν., (2015). *Διεπιστημονικές Προσεγγίσεις της Μετάφρασης*. Αθήνα: ΣΕΑΒ. Από: https://www.researchgate.net/profile/Georgios_Floros3/publication/309488411_Diepistemonikes_prosengiseis_tes_Metaphrases_Interdisciplinary_Approaches_to_Translation/links/58132d0008aeffb6bb47a3/Diepistemonikes-prosengiseis-tes-Metaphrases-Interdisciplinary-Approaches-to-Translation.pdf, προσπελάστηκε στις 9/12/2020.
- Δημητρούλια, Ξ. & Κεντρωτής, Γ., (2015). *Πολιτισμός, λογοτεχνία, μετάφραση: ιεραρχίες, πολυσυστήματα, νόρμες*. Από: https://repository.kallipos.gr/bitstream/11419/5251/1/02_chapter_01.pdf, προσπελάστηκε στις 19/3/2021.
- Δογορίτη, Ε. & Βυζάς, Θ., (2015). *Ειδικές Γλώσσες και Μετάφραση για Επαγγελματικούς Σκοπούς, Αξιοποίηση ψηφιακών εργαλίων και γλωσσικών πόρων στη διδασκαλία της γλώσσας ειδικότητας και της εξειδικευμένης μετάφρασης*. 1η Έκδοση. Αθήνα: Διόνικος.
- Κεχαγιά , Κ. & Ανασιάδου, Σ., (2001). Πολυλεκτικοί Όροι και Αποκλίσεις στην Αυτόματη Εξαγωγή των Όρων, 3ο Συνέδριο ΕΛΕΤΟ «Ελληνική Γλώσσα και Ορολογία», Αθήνα. Από: http://www.eleto.gr/download/Conferences/3rd%20Conference/3rd_19-Kehagia-Paper_V02.pdf, προσπελάστηκε στις 21/2/2021.
- Αλίπα, Ρ., (2011). Θεωρητικές απόψεις μελέτης των όρων, 8ο Συνέδριο ΕΛΕΤΟ «Ελληνική Γλώσσα και Ορολογία», Αθήνα. Από: http://www.eleto.gr/download/Conferences/8th%20Conference/Papers/8th_04-11_AlipaRuslana_Paper_V02.pdf, προσπελάστηκε στις 20/2/2021.

Ξενόγλωσση Βιβλιογραφία

- Bassnett, S., (2007). *A Companion to Translation Studies*. Clevedon: Multilingual Matters Ltd. Από: <https://books.google.gr/books?id=MHQgy4ZDwmIC&lpg=PP1&hl=el&pg=PT25#v=onepage&q&f=false>, προσπελάστηκε στις 20/3/2021.

- Bassnett, S., (2013). *Translation studies*. 4η Έκδοση ed. New York: Routledge. Από: <https://books.google.gr/books?id=UfzeAQAAQBAJ&lpg=PP1&ots=wnFut3xgan&dq=translation%20studies%20in%201980&lr&hl=el&pg=PP1#v=onepage&q=translation%20studies%20in%201980&f=false>, προσπελάστηκε στις 27/3/2021.
- Bassnett, S., (2014). *Translation*. New York: Routledge. Από: <https://books.google.gr/books?id=QRAiAQAAQBAJ&lpg=PP1&ots=L5xNkp9W60&dq=what%20is%20translation&lr&hl=el&pg=PP1#v=onepage&q=what%20is%20translation&f=false>, προσπελάστηκε στις 19/3/2021.
- Bell, R. T., (1991). *Translation and Translating: Theory and Practice*. New York: Longman Inc. Από: http://www.academia.edu/download/58524148/Translation_and_Translating-Theory_and_Practice.pdf, προσπελάστηκε στις 8/12/2020.
- Cabré, M. T., (1999). *Terminology, Theory, Methods and applications*. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins Publishing Company. Από: [https://books.google.gr/books?id=GAqGD9Xtu0IC&lpg=PR11&ots=cszjrdItXT&dq=Cabr%C3%A9%2C%20M.%20T.%2C%20\(1999\).%20Terminology%2C%20Theory%2C%20Methods%20and%20applications.%20Amsterdam%2F%20Philadelphia%3A%20John%20Benjamins%20Publishing%20Company.&lr&hl=el&pg=PA14#v=onepage&q&f=false](https://books.google.gr/books?id=GAqGD9Xtu0IC&lpg=PR11&ots=cszjrdItXT&dq=Cabr%C3%A9%2C%20M.%20T.%2C%20(1999).%20Terminology%2C%20Theory%2C%20Methods%20and%20applications.%20Amsterdam%2F%20Philadelphia%3A%20John%20Benjamins%20Publishing%20Company.&lr&hl=el&pg=PA14#v=onepage&q&f=false), προσπελάστηκε στις 25/11/2020.
- Catford, J. C., (1965). *A Linguistic Theory of Translation*. 5η Έκδοση επιμ. London: Oxford University Press. Από: https://d1wqtxts1xzle7.cloudfront.net/53272946/j._c._catford-a_linguistic_theory_of_translation-oxford_univ._press_1965.pdf?1495711799=&response-content-disposition=inline%3B+filename%3DJ_c_catford_a_linguistic_theory_of_trans.pdf&Expires=1616248963&Signature=atYeVK1yMGJYV3o8yGPXEyLrMbFEnGWlCQSaskGnidd00AN2yp2Pu2q9QabnkW537jq8HM0IxDZ7Sgc4KGF-aBO5eWHWkUEBaBWpiTBDkSTaRn1Z74CFxfjjk5hDDM1dv2yXSHrpAFa8jk6P~-H2WnDxXEUIcmMD6qCdjn49oDyKsGpSKibBwc4spy6vLvMF374Ouc2p0nH8gexQlZepFJJKINiWLFcKBHlHYQcMIUn9LtZmHtcUih4GdPfQSsRHA4YVDWMROmiVGil2TmiQu0JLY-e7M4~~hsgP2WujYXg2V-Q-g2v7xdA74yQdoVPX8j64FmDkWftr43J2-waTg_&Key-Pair-Id=APKAJLOHF5GGSLRBV4ZA, προσπελάστηκε στις 20/3/2021.
- Durkin, P., (2014). *Borrowed words: A history of loanwords in English*. 1η Έκδοση ed. Oxford: Oxford University Press. Από: https://books.google.gr/books?id=del0AgAAQBAJ&lpg=PP1&ots=RaPW_pblCB&dq=loanwords&lr&hl=el&pg=PA3#v=onepage&q=loanwords&f=false, προσπελάστηκε στις 21/3/2021.
- Faber, P. & Gómez-Moreno, J. M. U., (2012). *A Cognitive Linguistics View of Terminology and Specialized Language*. De Gruyter Mouton. Από:

- <https://books.google.gr/books?id=U2Gu15sLIKwC&lpg=PA73&ots=gRs9BLld1K&dq=characteristics%20specialized%20texts&lr&hl=el&pg=PA75#v=onepage&q=characteristics%20specialized%20texts&f=false>,
προσπελάστηκε στις 23/3/2021.
- Malmkjaer, K., (2010). *Handbook of translation studies*. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins Publishing. Από: https://books.google.gr/books?id=BTwzAAAAQBAJ&lpg=PR1&ots=bhsabFplu_&dq=handbook%20of%20translation%20studies&lr&hl=el&pg=PR4#v=onepage&q=handbook%20of%20translation%20studies&f=false,
προσπελάστηκε στις 27/3/2021.
- Gouadec, D., 2007. *Translation as a Profession*. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins Publishing. Από: https://books.google.gr/books?id=n_VDAumPr7sC&lpg=PP1&hl=el&pg=PR3#v=onepage&q&f=false,
προσπελάστηκε στις 28/3/2021.
- Justeson, J. S. & Katz, S. M., (1995). Technical Terminology: Some Linguistic Properties and an Algorithm for Identification in Text. *Natural Language Engineering 1.*, March. Από: <https://brenocon.com/JustesonKatz1995.pdf>,
προσπελάστηκε στις 6/3/2021.
- Kageura, K., (2002). *The Dynamics of Terminology, A descriptive theory of term formation and terminological growth*. Amsterdam/ Philadelphia: John Benjamins Publishing Company. Από: <https://books.google.gr/books?id=SUE6AAAAQBAJ&lpg=PP1&hl=el&pg=PR3#v=onepage&q&f=false>,
προσπελάστηκε στις 12/2/2021.
- Munday, J., (2008). *Introducing Translation Studies: Theories and Applications*. 2nd ed. New York: Routledge. Από: <https://books.google.gr/books?id=STiMAGAAQBAJ&lpg=PP1&dq=munday%20introducing%20translation%20studies%202008&hl=el&pg=PP1#v=onepage&q=munday%20introducing%20translation%20studies%202008&f=false>,
προσπελάστηκε στις 11/12/2020.
- Nida, E. A., (2006). *Theories of Translation, Pliegos de Yuste*, 4 (I), 12-14. Από: <http://www.pliegosdeyuste.eu/n4pliegos/eugeneanida.pdf>,
προσπελάστηκε στις 13/1/2021.
- Nida, E. A., (2001). *An Encyclopaedia of Translation: Chinese-English, English-Chinese*. The Chinese University Press. Από: <https://books.google.gr/books?id=4fWf1WICStcC&lpg=PA223&ots=3cTx1UFpJ4&dq=nida%201964%20types%20of%20equivalence&lr&hl=el&pg=PA224#v=onepage&q=nida%201964%20types%20of%20equivalence&f=false>,
προσπελάστηκε στις 20/3/2021.
- Rabadan, R., (2008). *Translation: Theory and Practice, Tension and Interdependence*. Amsterdam/ Philadelphia: John Benjamins Publishing Company. Από: <https://books.google.gr/books?id=dbxHAAAAQBAJ&lpg=PP2&ots=VFhZikEf6o&dq=Theory%20and%20Practice%2C%20Tension%20and%20Interdependence&lr&hl=el&pg=PP2#v=onepage&q=Theory%20and%20Practice.%20Tension%20and%20Interdependence&f=false>,

προσπελάστηκε στις 8/1/2021.

- Ren, Q., (2014). *On the Translation Techniques of Chinese Political Essays from the Perspective of Nida's Functional Equivalence Theory Taking the Report to the 18th National Congress of the CPC as Corpus*, China: Atlantis Press. Από: <https://www.atlantis-press.com/proceedings/icelaic-14/12534>, προσπελάστηκε στις 20/3/2021.
- Rey, A. (1995). *Essays on terminology* (Vol. 9). John Benjamins Publishing. Από: https://books.google.gr/books?id=dAZh-F3LLdgC&lpg=PR1&ots=PnwN_OBGqt&dq=what%20is%20terminology%20&lr&hl=el&pg=PA16#v=onepage&q=what%20is%20terminology&f=false, προσπελάστηκε στις 21/3/2021.
- Rogers, M., (2015). *Specialised Translation Today: Shedding the 'Non-Literary' Tag*. New York : Palgrave Macmillan. Από: https://books.google.gr/books?id=gfu_CQAAQBAJ&lpg=PP1&hl=el&pg=PP1#v=onepage&q&f=false, προσπελάστηκε στις 27/3/2021.
- Sager, J. C., (1990). *Practical course in terminology processing*. John Benjamins Publishing. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins Publishing. Από: <https://books.google.gr/books?id=Be4nBVIj0wC&lpg=PR1&ots=uIgfWBHRO&dq=what%20is%20terminology%20&lr&hl=el&pg=PR7#v=onepage&q=what%20is%20terminology&f=false>, προσπελάστηκε στις 21/3/2021.
- Schäffner, C. & Adab, B., (2000). *Developing Translation Competence*. Amsterdam: John Benjamins Publishing Company. Από: <https://books.google.gr/books?id=5dw5AAAAQBAJ&lpg=PR1&ots=2tsNdrvfGk&lr&hl=el&pg=PP1#v=onepage&q&f=false>, προσπελάστηκε στις 29/12/2020.
- Smith, B., (2006). Colloquium Approaches to Terminology Theories. A Contrastive Study of the State-of-the-art: In association with the 15th European Symposium on Languages for Special Purposes: University of Bergamo, Bergamo (Italy), 29–30 August 2005. *Terminology. International Journal of Theoretical and Applied Issues in Specialized Communication*, 12(1), 173-179. Από: <https://philarchive.org/archive/SMINDF>, προσπελάστηκε στις 21/3/2021.
- Snell-Hornby, M., (1988). *Translation studies: An integrated approach*. Amsterdam: John Benjamins Publishing. Από: <https://books.google.gr/books?id=KTNuIzvsxcgC&lpg=PR1&ots=cHqIL0jlUB&dq=definitioning%20equivalence%20translation&lr&hl=el&pg=PA15#v=onepage&q=definitioning%20equivalence%20translation&f=false>, προσπελάστηκε στις 20/3/2021.
- Shouyi, F., (2008). *Translation: Theory and Practice, Tension and Interdependence*. Amsterdam/ Philadelphia: John Benjamins Publishing Company. Από: <https://books.google.gr/books?id=dbxHAAAAQBAJ&lpg=PP2&ots=VFhZikEf6o&dq=Theory%20and%20Practice%2C%20Tension%20and%20Interdependence&lr&hl=el&pg=PP2#v=onepage&q=Theory%20and%20Practice,%20Tension%20and%20Interdependence&f=false>, προσπελάστηκε στις 8/1/2021.

Λεξικά

Έντυπα

Ομάδα Συγγραφέων, (2005). *Ελληνικό Λεξικό*. 17th ed. Αθήνα: Τεγόπουλος - Φυτράκης.

Χρυσοβιτσιώτη, Ι. & Σταυρακοπούλου, Ι., (2011). *Λεξικό Αγγλοελληνικό και Ελληνοαγγλικό Εμπορικών - Τραπεζικών και Χρηματο-οικονομικών Όρων*. 7η Έκδοση επιμ. Αθήνα: Εκδόσεις Παπαζήση.

Stavropoulos, D. N. & Hornby, A. S., (1998). *Oxford English-Greek Learner's Dictionary*. 2η Έκδοση. New York: Oxford University Press.

Sykes, J. B., (1982). *The Concise Oxford Dictionary of Current English*. 7th ed. New York: Oxford University Press.

Τσιέπας, Σ., (2007). *Τρίγλωσσο Λεξικό Ευρωπαϊκής Νομικής και Διπλωματικής Ορολογίας*. Αθήνα: Νομική Βιβλιοθήκη.

Ηλεκτρονικά

Λεξικό της Κοινής Νεοελληνικής (Τριανταφυλλίδης), https://www.greeklanguage.gr/greekLang/modern_greek/tools/lexica/triantafyllides/.

Glosbe, <https://el.glosbe.com/>.

Google Translate, <https://translate.google.com/>.

IATE, <https://iate.europa.eu/home>.

Linguee, <https://www.linguee.com/>.

Merriam-Webster, <https://www.merriam-webster.com/>.

Oxford Learner's Dictionary, <https://www.oxfordlearnersdictionaries.com/>.

Wordreference, <https://www.wordreference.com/engr/>.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

3

Theories of Australian Exceptionalism

William O. Coleman

How to explain the distinguishing, the singular, and the exceptional of Australian society? To ask this question is to bring to mind Australia's physical environment—the ultimately remote, dry and level landscape; or, even more quickly, to conjure up Australia's Hogarthian historical origins. But these flights of thought reach too deeply, too quickly. The investigator's first task is to diagnose, and only then to pathologize. The first task of this enquiry is to identify the condition that underlies Australian exceptionalism, and then to explain how that condition came about.

There are several contrary diagnoses of the condition that lies beneath Australian exceptionalism. The most popular turn on the alleged slightness of vertical relations ('egalitarianism') and the supposed thickness of horizontal ones ('mateship'). But other investigations have repudiated these analyses, and have located the source of exceptionalism in quite different provinces of life; in bureaucracy, or even in the strength of economic calculation operating in an abnormal context.

The rival theories of Australian exceptionalism may be usefully organized by taking each to amount to a claim over the location in the social organism of the condition that produces exceptionalism. It is argued in this chapter that the key theorists of exceptionalism—Russel Ward, Louis Hartz, W. K. Hancock, and A. F.

Davies—were identifying one province of life as yielding exceptionalism on account of its supposed atrophy, or hypertrophy, relative to ‘normal’ conditions. These include ‘status’, ‘fraternity’, ‘autonomy’, ‘societal technology’. Why these social arenas were atrophied or hypertrophied was typically then traced by these authors to one of two possibilities: either an enduring physical reality, or some cultural legacy of Australia’s historical origins.

It might be said the advocates of these alternative analyses both too much agreed, and too much disagreed. There is too much disagreement in that the enlargement of one province clearly need not exclude the enlargement of another. Taking up that truth, this chapter suggests it is the hypertrophy of two arenas—fraternity and societal technology—that captures the incongruities that characterize much of Australian life. At the same time, there is also too much agreement in that, whatever their differences, the diagnosticians of Australian exceptionalism concur that Australia has now been shaped, for good or ill, and its cast is rigid. History for the Australian exception is, indeed, over. This belief implicitly infers a latent strength from its manifest rigidity. The chapter ends by imputing instead a potential brittleness to the hardened figure of the Australian exception. This possibility is entertained on account of a third potential shaping force; neither rational adaptation to a physical reality, nor the non-rational impress of culture, but the good sense in obeying the reverberating edicts of past events until new events countermand.

3.1 Status and Station

A former highway man is the personal physician of the governor; the owner of the colony’s sole copy of Blackstone’s *Commentaries* has been convicted of stealing calico from Sir Robert Peel; and the Chief Constable of Bathurst has been previously found guilty of high treason.¹ And then, in the space of ten years, Botany Bay becomes, to use the Chinese lexicon, the New Gold Mountain, and is flooded by emigrants—disproportionately young, Irish, and Scottish²—welcoming, in Anthony Trollope’s judgement—the ‘overthrow’ of the state of the world.

¹ D’Arcy Wentworth, Simeon Lord, and John Strange.

² In 1891, the population of Ireland and Scotland amounted to 30 per cent of the population of England and Wales. In New South Wales (NSW) in 1891 the number the Irish and Scots born amounted to 72 per cent of its English and Welsh born.

Australia's particular origins evidently played mayhem with the customary vertical gradations of society, and the manifestations of that were copiously noted by British visitors: how traditional relations were unsettled between women and men (Adams 1892, p. 49), children and adults (Fraser 1910, p. 123), and sons and fathers (Twopeny [1883] 1973, p. 102), and how the subordination of the Dissenter and Catholic to the effectively disestablished Church of England was broken.³ Most conspicuously, class relations were dislocated, as the reliance on birth and refinement would jar too badly with imperatives of pioneer existence. In this aspect Australia was 'English, with a thick slice cut off the top, and a thin slice at the bottom' (Martineau 1869, p. 56); Great Britain with the 'upper classes left out' (Dilke 1890, vol. 2, p. 236).

So much for the fact: what did it spell for the bent of policy regime? Perhaps the decomposition of social structure meant less of a protective mantle was cast over wealth. The pangs of economic disparity were now less benumbed by a congruence of that disparity with distinctions in social standing. These pangs would now be more palpable as social ambitions and gratifications receded. Economic conflict became more blatant,⁴ and equalizing policies were the upshot: 'selection' intended to share land; later, the first taxation on Georgist principles, designed to break up large estates;⁵ and, in 1915, income taxation devicefully contrived to be progressive.⁶ Social egalitarianism, in brief, was the basis of economic egalitarianism.

Any explanation of economic egalitarianism by social egalitarianism is sapped by the fact there was, inevitably, an accepted gradation of status in Australia. The presence of social mobility is obviously not the same thing as the absence of social gradation. And the fact that the social structure of the parent society was not transferred *holus bolus* hardly implies its absence in the child. One immigrant complained, 'There is no place in the known world where the different grades of society are so strictly

³ The Church of England itself could not, in Australia, reproduce in its own governance the vertical structures of its metropolitan.

⁴ One British visitor at the beginning of the twentieth century saw 'a bitterness, a vindictiveness, almost a savagery between class and class' (Fraser 1910, p. 213). Another may have put their finger on the root of this estrangement: 'the [middle and upper] "classes" cannot exact deference from the masses, but neither can the masses exact social recognition from the [middle and upper] "classes"' (Rowland 1903, p. 21).

⁵ The Georgist creed has been popular in Australia, and it is one of the very few countries that taxes unimproved land values. New Zealand enacted the first such taxation. Queensland followed in 1879.

⁶ In 1915 the Commonwealth Statistician contrived an elaborate system of constantly rising marginal rates of income tax, which was duly instituted and lasted in revised form until 1974.

marked as here' (Neil Black quoted in Kiddle 1961, p. 100).

The suggestion that social egalitarianism is the basis of economic egalitarianism is even more embarrassed by the observation that the society that had still more social egalitarianism than Australia had much less economic egalitarianism: the USA. And this is not surprising: prestige, birth, refinement, and culture are obviously no necessary ally of the pursuit of wealth, and in many instances are hostile to it. Which is doubtless why the USA was socially egalitarian: the pursuit of wealth was strong enough to secure a prestige system that was squarely congruent with it, and was, in the minds of critics, simply a stencil of wealth. This never happened in Australia: squatters' economic success did not win for them esteem, but hatred.⁷ Why the difference? Perhaps because social disarticulation went deeper in the USA. Australia inherited a considerable part of traditional status system; a pocket facsimile of feudal structures;⁸ the object of wealth as a means to secure or cement a gentlemanly status; and the prejudices against 'trade' so characteristic of the professions—law, medicine, civil service, and engineering—which predominated among the 'massive' immigration of midnineteenth-century bourgeois to Australia.⁹ In 1911 not one manufacturer held a place in Victoria's Upper House (Serle 1967), and, remarkably, there was just one in the lower chamber between 1856 and 1881 (Parnaby 1967, p. 89). Could Australia's inheritance of traditional status structure in a truncated form have been less congruent with wealth than the traditional structure in its complete form? The matter is speculative.

The relative scrappiness of social structure may be a case where an absence is not explanatory, and social structure might be best treated a blank card in the explanation of Australian exceptionalism. The inscrutability—or vacuity—of Australia's social structure may be why, despite massive effort (Encel 1970), the

⁷ 'In Australia there is little respect for wealth as such' (Eggleston 1953b, p. 11).

⁸ In a telling contrast of the 'great America on the other side of the sphere, Australia' (Melville [1851] 1972, p. 206) with the real America, Section 9:8 of the US constitution proscribes the receipt by American citizens of any 'Title, of any kind whatever, from any King'.

⁹ In 1891 three of the six colonies' Chief Justices were Anglo-Irish. See O'Farrell (1993) for the leading role of the 'Anglo-Irish professional classes' in Melbourne in the nineteenth century. One biographer of H. B. Higgins notes 'Anglo-Irish of Dublin of those days despised commerce as a career' (Palmer 1931, p. 23).

country still awaits its scientific divination or, indeed, its novelist or playwright.¹⁰

3.2 Fraternity

If the awry angles of Australia's vertical gradations are of arguable significance in explaining her exceptional aspects, perhaps the strength of horizontal bonds is more useful. In taking this hypothesis we turn from a striving for status to another province of human existence, 'fraternity'; a province born of an impulse for comradeship, fostered by shared if perhaps distinctive experience, directed by the common sense of the average mind, constrained to spurn the renegade, and precipitated by collective actions that amount to rituals of oneness (meals, ceremonies, marches, strikes). The province has a particular valency with youth; it is congruent with an uninhibited, extrovert disposition. It in no essentials conflicts with the quest for status. But as vertical relations can be confounding of horizontal ones, the repudiation of vertical relations can mean fewer potential obstructions to live out fraternity. Thus, while the province of fraternity is not specific to the working class, it lives more easily there. The repudiation of vertical ties that accommodate the province also obviously correlates with an 'anti-authoritarian' (i. e. anti- authority) posture, and the province of fraternity tends to leniency of group lawlessness and corruption. Clearly, this department of life is in fundamental antagonism with the sphere of autonomy as expressed in the market. On account of that antagonism, this department of life forebears to be ambitious of the material prizes of that sphere, without unnecessarily sacrificing any corporeal satisfactions. As it has no truck with that sphere's justifying premise of self-determination, it is consequently acquiescent to the rule of 'time and chance'.

Not surprisingly, political expressions of fraternity have appeared under the banner of 'socialism'. But, for all the company it keeps with philosophers of brotherhood, the province in no way amounts to some ethic of indefinitely diffuse sociality; to be everyone's ally is to be no one's ally; and fraternity to some ends in enmity to others—and, as sociologists repeatedly stress, fans the flames of partisanship, sectarianism, and racism. 'Community' becomes tribe; cooperation is collusion; the seemingly social ends in the truly anti-social.

¹⁰ American social pundits seem to conjure easily with issues of status (for example, Brooks 2001). By contrast, the most memorable Australian critic of the subject is a comedian, Barry Humphries.

For ‘fraternity’ may be read ‘mateship’, and this realm looms so large in the definition of Australianness it might seem to explain all of the Australian difference. It can certainly explain the permeation of life by the state: a sense of solidarity goes some distance to solving the ‘collective action problem’ of any group (Olson 1965), and such a solution will spawn in its wake the creations of law to advance that group. Whether it issues in an extensive ethos of equality—let alone equalizing policies—is not so clear: every fraternity has boundaries, and dispenses disregard, contempt, and even oppression towards those beyond them. Yet the fact that a fraternity will have boundaries doesn’t reduce its strength within these boundaries.

The fact and import of fraternity seems so obvious that the brilliant theorists of fraternity, Russel Ward (1914–1995) and Louis Hartz (1919–1986), took its significance for granted, and instead devoted their energies to explaining its strength.

3.2.1 *Russel Ward*

In the *Australian Legend* Ward (1958) unhesitatingly traced one source of the strength of fraternity to Australia’s convict population. They constituted a ready-made ‘compulsory fraternity’, which, in Ward’s telling, grew old educating, by example and instruction, the freeborn out of any bourgeois notions.¹¹ But this contention is dubious. Convicts under ‘tickets of leave’ (or parole) were notoriously shunning of the free (Harris [1847] 1953, p. 87; Smith 2010). And on the expiration of their sentence they appear not have formed the propertyless throng of Ward’s perception. The telling fact is that most convicts accepted land grants (Martin 1973). Or, as one voice of 1825 stated, ‘when they become free they generally begin business’ (Dyster 2007, p. 13).

But to Ward a deeper foundation of fraternity lay in the material circumstances of the new country. To Ward, the strength of fraternity sprang not from ‘socialist or collectivist theories’ but from ‘conditions of Australian geography and history’ (Ward 1967, p. 13). Australia’s harsh frontiers had taught the ‘virtue of cooperation’. If all frontiers are harsh, including that of the USA, then, in

¹¹ A common conservative complaint: Martineau (1869, p. 67).

Ward's contention, the arable agriculture of the USA produced a 'peasant' individualism of log cabins and sodbusters, while the pastoral agriculture of Australia produced a 'nomad' collectivism of canvas camps and bushmen. In Australia the especially abundant land 'diminished individualistic tendencies by diminishing competition for land', and constituted 'sundering distances' that taught men 'to help one another' (Ward 1965, p. 9). Following Frederick Jackson Turner, it was the frontier—the most idiosyncratic and most extreme environment in any New World society—and not the globalized cities that was the forcing ground of the characteristic national type. To Ward, the epitome of the Australian frontier was the landless shearer of the pastoral outback.

Ward's account may appear to be wholly apiece of the one-dimensional materialism of the pre-war Marxism that he would have absorbed at the Hunters Hill Communist Group; the only creative features of human existence are technology and geography (Ward 1954).

But in Ward's telling the material also fermented an intangible but active agent, culture, that ensorcelled the broader public. To Ward, the palpable Australian reality was not as important as the Australian Legend. The bush proletarian—the shearer of the nineteenth-century reappearing in the world wars in the form of the Australian Digger—came to constitute an almost Jungian archetype for Australians, city bred and rural alike, serving as an object, not so much for literal emulation, but for admiration (Ward 1976). The key vehicle disseminating this image was, in his opinion, the nineteenth-century 'bush ballad', which he championed in *The Australian Legend*.

It is troubling for Ward's purpose that bush ballads have an 'inauthenticity' in origin. The best-known bush ballad—*The Wild Colonial Boy*—seems not to have originated in Australia, and was probably introduced to it by a global music industry (Anderson 2002). And whatever the ballads' origins, their hold on the imagination of the populace was feeble. The denizens of Australia's cities in the last decade of the nineteenth century crowded to hear Mendelssohn's *Elijah*—or the Georgia Minstrels—not bush balladeers.¹² And, despite his partly rural upbringing, Ward

¹² In 1967 a historian closely questioned seventy-five octogenarians and nonagenarians about their youth in 1890s Brisbane: not one could recall singing an Australian song (Lawson 1980).

himself only became acquainted with the existence of these ballads thanks to some Scottish neighbours of his in Sydney (Hirst 1996). There is an uncomfortable sensation that the mid-twentieth-century vogue of these ballads was not much more than an exercise in revivalism and fakelore (Davison 2012).

If the current of Ward's cultural electricity is weak, the pat functionalism of his material account of the foundation of collectivism is wholly inadequate. Ward assumes that a certain practice will spring into existence if it is useful to the group. But as long as Old Adam prevails, no decision is taken simply because it is advantageous to the group that it advantages. It is taken because it is advantageous to the decision-maker who makes it; and decisions with such advantages may, notoriously, be costly to the group. Old Adam may have expired on the frontier. But Ward gives no argument as to why individual motivations would so shift on the frontier, and no evidence that Old Adam did not prevail in point of fact. The undisputed social aspects of bush life—such as mutual assistance in bush fires—have equivalents in coastal environments. The anti-social dimension in bush life, from cattle doffing to bush ranging, is notorious. The rural unions of the workers Ward lionized were constantly dogged by the calculus of the individual.

Ward's use of the shearer as both the epitomization and the proof of bush mateship has been undercut by the work of historians who have demythologized the legend of shearer unity (Merritt 2008, O'Malley 2013). Shearing was ridden with division and rivalry,¹³ reflecting an 'urge to compete with one another' on the 'highly competitive environment' of the shed floor (Merritt 2008, pp. 64, 83). Most damaging to Ward is the value set that underlay these behaviours. 'Many rural workers [adopted an] "ideology of self-help"' (Merritt 2008, p. 57) and 'hoped to become the equal of their employers, or their masters, not the equal of shed hands, burr cutters and sundowners' (Merritt 2008, p. 63). Such ambitions may have drawn on the ambiguity of the impact of those 'sundering distances' that Ward invokes. The author of 'Waltzing Matilda' was also the author of 'The Man from Snowy River'. Ward's account of the bushman as independent and self-reliant easily lends itself to the individualist 'pioneer legend', and in several accounts to *individualism* (for example, Spate 1968, p. 47; Pike 1962).

¹³ 'While the work that shearers did ... left them with much in common, the bonds so created did not produce a fraternity that held together across districts or even within sheds' (Merritt 2008, p. 64).

3.2.2 *Louis Hartz*

If Ward invoked the aesthetic to rivet the supremacy of fraternity, Louis Harz, in *The Foundation of New Societies*, used the ‘realm of meaning’ to secure the primacy of the same. Contrasts between the two men can be pursued further. To Ward, the material/economic was primary, and the historical/cultural supplementary; Hartz supposed the reverse; Ward (like F. J. Turner) deemed exceptionalism was functional; Hartz saw it as dysfunctional. More personally, Ward’s path in life took him from a coastal city to the provincial interior; Hartz journeyed from the interior to the metropolitan coast, and thence to ‘traversing random international roads in a quest for the meaning of world history’ (Barber 1986, p. 355). Ward took the nation to be *sui generis*, while Harz adopted a comparative method. Ward was fixated on Australia; Harz cultivated a general theory of New World exceptionalism.

Hartz conceived New World societies, such as Australia, to be amputee Old World societies (Hartz 1964). To Hartz the limbs of the Old World are Marxian-like class categories: feudal, bourgeois, proletariat, and so on. But in the creation of New World societies only one of these limbs is transferred. Thus, what is important in the New World is not the new environment confronted, but what travels to confront it; and what was left behind was as important as what actually made the journey. In this passage—and this was his key point—the dynamic of European culture was lost; the thesis had left its antithesis behind in the Old World, and in the New World history ceases the moment it begins, with the transplanted fragment in solitary and sterile possession: ‘French Canada becomes more feudal than France ever was’ (McCarty 1973, p. 155).

In the specific case of Australia, R. N. Rosecrance, Hartz’s collaborator, contended, ‘Australia’s uniqueness is a result of settlement by a particular fraction of British society’ (Rosecrance 1964, p. 276). A ‘fragment’ of Great Reform Bill England, Chartism, ‘lodged in Australia’ (Rosecrance 1964, p. 280), and ‘in isolation from social and political movements elsewhere, it congealed’, and ruled through its ‘philosophy of the alehouse bench’. Australia, then, was ‘born radical’ and must remain so.

General theories invite general criticism. Might not an amputee social organism reconstruct itself, as a fish regenerates fins and tail? Hartz’s thesis denies

the possibility. And his denial might be correct—the squattocracy did not succeed in establishing itself as a ruling elite—but nothing in Hartz explains why. Rosecrance proposed the explanation lay in the bourgeois mentality of the squatters. This conjecture brings us to Hartz’s basic presumption: ideas make the world go round. His three ‘estates’ are at bottom ideologies—conservatism, liberalism, and radicalism—with classes simply the incidental material bodies of ideological soul. Ideas, then, are the inhabitants of the world. These inhabitants contend, breed, and sometimes are stranded solitary upon a far shore. On these far shores they may be accompanied by matter in the form of other class categories, but these other forms lack soul, and will be dominated, just as the physical environment will be dominated by any body with a soul.

Hartz’s triumph of mentality over materiality may be plausibly denied.¹⁴ Even if it is accepted, the representation of Australia as a sundered limb, or a fragment (‘incomplete part’) of the idea-population of the parent culture can also be refused. Australia, at least until the end of the nineteenth century, was not the sundered limb of some denizen of the European pantheon, but a cell of global cultural entity; not a fragment, but an epitome. At least until the end of the nineteenth century Australia remained an integrated, if incompletely participating, province of the British cultural world. In the humanities, a persisting integration is indicated by Samuel Alexander, V. Gordon Childe, and Gilbert Murray, all alighting in Britain without a feather ruffled, or a sign to show their Antipodean origin; or, going in the other direction, the instant assimilation by Australian political life of various florets of British learning (Charles Pearson, Francis Adams, B. R. Wise). Australia at the end of the century seemed utterly open to the *fin de siècle*. Hartz’s formulation of his thesis for Australia amounts to a denial of the relevance for Australian events of any currents from Europe felt later than, say, 1860, whatever visibility they may have had. Thus, for all the unusual prominence of British immigrants in the creation of the Labor Party in the 1890s, they didn’t make a difference; or, for all the protectionist ideas that the same British unionists brought with them, these didn’t make a difference. However wrong Hartz may have been in these denials, he at least had a vision that yielded them: just as bodies without soul are without an influence,

¹⁴ Contrary to a triumph of the ideal over the material, ‘fragments’ appear protean in their subsequent development: Ulster, the West Indies, and North America took roughly equal shares of British immigration in the twenty years before 1642 (Bolton 1973).

so are souls without bodies. The intellectual societies that shape material events consist of a population of bodies with soul, and this population had been established, according to Hartz, by 1860. Yet the choice of cut-off date is not important. To Hartz the foundation of Australia was concluded at some point, and an oversimplicity in the social contents of that foundation precluded any intellectual combustion, leaving a stable ideological ascendancy. An inert one,¹⁵ but an ascendancy all the same.

3.3 Autonomy and W. K. Hancock

Ward and Hartz's common presumption of the hypertrophy of fraternity as the characterizing feature of Australian life was challenged by Hancock's *Australia* of 1930. Where in Australia, asked Hancock, were the manifestations of 'civil society' that would surely be one fruit of such a sense of bond and identity? The only example he could find was the Australian Natives Association, a Fabian-like pressure group for state action, and hardly an expression of self-contained community activity. To add to his case, he could have pointed out that the then newly established Parents and Citizens Associations had been created 'top down', at the behest of school inspectors, who sadly contrasted the indifference of Australian parents with the vitality of US school associations.¹⁶ And he may have observed that the one fragment of civil society in Australian education that did exist—the Australian Council of Education Research, founded in 1925, was established by the Carnegie Foundation. In the same vein, he could have noted that all Australian universities were state foundations; instrumental 'public utility' universities.¹⁷ Or that trade unions of twentieth-century origin, as distinct from those of the nineteenth century, were the deliberate growths of the legislative hothouse.¹⁸ Finally, Hancock might have added that local government—surely an indication of the strength of tendency to form associations—is feeble in Australia. First instituted in 1842 by

¹⁵ 'Australia has not got a mind' (Horne 1964, p. 16). See the same sentiment in Grattan (1940, p. 7), Edwards (1979, p. 43), MacKenzie (1961, pp. 146–9). 'The poverty of theoretical notions is astonishing' (Métin[1901]1977, p. 180).

¹⁶ The relative rarity of cooperatives in Australia may also betoken a weakness in civil society. Dilke (1890, vol. 2, p. 296) notes their 'disappointing' state. 'There is very little co-operative enterprise in Australia' (Eggleston 1953a, p. 54).

¹⁷ 'The notion of the school as being a kind of society ... has not been very conspicuous in Australia' (Partridge 1973, p. 82). Partridge suggests the goal of the government school system in Australia is to dispense a 'basic wage' of education.

¹⁸ A historian of one of Australia's largest unions has judged 'undoubtedly, arbitration ... was largely responsible for the union's growth' (Merritt 1986, p. 363).

imperial edict in the face of a wary colony, only in 1906 was local government expanded to encompass the great bulk of New South Wales, and then only over the strenuous opposition of local residents.¹⁹

In Hancock's analysis, the Australian condition is diagnosed not as hypertrophy of fraternity but a distortion of the very different 'sphere': that arena of life in which self-assertion, guided by private reason and constrained to 'walk reputedly towards those without, and have need of no one' (1 Thessalonians 4:12), results in wealth. This might be referred to as 'the economy', but may just as well be identified with the 'modern liberty' discerned by Benjamin Constant. It will be called here 'the sphere of autonomy', and it was the key to Hancock. According to Hancock, Australia's foundation amounted to an eruption of individual self-assertion in the wake of the eclipse of social deference. Australia began with an 'enrush of a horde' of 'individualistic', 'self-assertive', 'egotistical' 'invaders' who were 'held together by nothing' and, driven by 'greed', 'imposed themselves' on the continent to draw its wealth, 'forcing', 'fighting' 'pushing' 'south ... north' (Hancock 1930, pp. 32–3). How, then, could such a raging wellspring conclude in the tame runnel of economic enterprise that he surveyed three generations later in 1930? When visitors could note 'no noisy self-assertiveness' (Fraser 1910, p. 9), an inclination to only 'grumble', a 'singular absence' of 'commercial ambition' and 'initiative' (Moffat in Edwards 1979, p. 49); an evident unwillingness or inability to 'impose' themselves on newly available lands, which Italian immigrants were managing to prosper on (Hagan and Turner 2007); a lengthy patience with a rapidly expanding web of economic controls, both formal and informal.

To Hancock the key to explaining this transition of Australian history lay in the configuration that the sphere of autonomy had come to assume in the face of Australia's abnormal circumstances. Australians were economic individualists: six million little 'silos'. But they had been taught, by experience of their country's circumstances, that each silo could be best filled by extensive collective action. Australia's collectivism, then, was not an ethos (*à la* Ward and Hartz) but a strategy; it was a collectivism of actions and means, rather than one of ends and values. 'Mateship' was not an ethic of sociality, but a technique for filling the swag

¹⁹ As in NSW, local government in South Australia and Victoria was very much the creature and dependent of state governments (see Hirst 1973, p. 147).

of each mate to the full. ('A fair go usually means money': Horne 1964, p. 24). Thus, individualist ends were to be sought by social means; the reverse of the outlook of Australia's economists of Hancock's day—who sought the public interest (a 'social' end) through individualist means—and who were, as Hancock stresses, the object of a special ire in Australia.

Hancock appears to subscribe to the rationality of Australia's 'collectivism of means', as he frequently repeats that Australia could not have developed without extensive government action and control. Whence, then, the grimace of distaste and disappointment with Australia that pervades his book? It partly arises from Australia's abuse of the potential for collective action: as the size of 'government failure' through the overprovision of infrastructure was at least comparable with the underprovision that would have taken place under a free market. But why was collective action abused rather than used? Hancock could have answered by observing that self-assertion in the context of collective provision will manifest itself in accepting benefits but refusing costs. But rather than simply relying on self-assertion in such a context, Hancock cuts deeper against the significance of fraternity, by asserting that a kind negative sociality was tainting Australian society. In Hancock's mind, Australian jealousy at one's brother's favour was a stronger feeling than any concern for their ill fortune. Australia's 'collectivist strategy' was not so much a solipsist individualism as the issue of a resentful ménage: an anti-social socialism. This amounts to an ethic that the placings in life's race should never alter, no matter how the course might evolve (Hancock 1930, p. 183); a 'socialist conservatism'.²⁰ It was in such a vein that Martineau had, long before, sourly observed that Australian rum drinkers insisted on also receiving any reduction in duty that wine drinkers received (Martineau 1869, p. 141). But the looming illustration of 'socialist conservatism' is the intense legislation for 'wage margins for skill' across the Australian labour force. We come back to paradox of fraternity: we cannot all be members of the 'in' group.

Hancock successfully addressed a paradox: that Australia appears to be

²⁰ The 'Australasian' social welfare function of 'socialist conservatism' should be distinguished from the Rawlsian social welfare function. The 'Australasian' states,

$$SW = \frac{1}{4} \min \delta y_i - y_i^m \quad \text{for } i \in \mathbb{P}$$

where y_i^* is the normal income of the i th person. Thus, contrary to Rawls, a policy which increases the size of the lowest income, but does not increase the size of the highest, is not an improvement.

simultaneously preoccupied by the economic and flouting of the economic.²¹ It is preoccupied with the economic as an individual end, but flouts it as an aggregate goal.²²

3.4 Societal Technology and A. F. Davies

Hancock's starting point was that the bureaucratized systems so distinctive of Australia—the massive state-owned utilities in transport, communication, and water—were instrumental to her economic development. Yet, before many pages, he was allowing they were not instrumental to the economy but burdensome to it. Perhaps these bureaucratized systems are not instrumental to the economy, or anything else, but only to themselves. We are drawn to Alan Fraser Davies's *aperçu* that 'the characteristic talent of Australians is not for improvisation, it is for bureaucracy' and 'the gift is exercised on a massive scale' (Davies 1958, p. 3). This characteristic talent is the epitomization of that province of human existence born of an impulse to order and organize, steered by the considerations of the objective and quantifiable, and constrained to bristle at the anomalous, which ultimately precipitates in procedure and regimen that may or may not have a social value. The concrete illustrations of this 'societal technology' variously include: systems of nomenclature; street numbers; sporting rules; time zones; road conventions; electoral systems; the rationing of goods and immigrants; conscription; land registration; all manner of codes and regulation; and bureaucracy.

Societal technology culminates in well-wrought machines, *human machines*, in which, unlike ordinary machines, the material ('paperwork') is relatively trivial, however notorious. For all their human elements, these human machines are greatly complemented by material technology. Societal technology and material technology often run together, and meet in 'public health' and 'preventative medicine', which

²¹ 'Australia is a thriving country to which capitalists come to increase their wealth and workers come to find higher wages' (Métin[1901]1977,p.10).

²² The maximization of the aggregate of utility:

$$U = \sum_{i=1}^N u^i(y_i) \quad u^i > 0; u^{i'} < 0$$
subject to an 'income possibility frontier', $f(y_1, y_2, \dots) = 0$, will plausibly be costly to the size of aggregate income, $y_1 + y_2 + y_3 + \dots$ But the maximization of the aggregate of *envious* utility functions:

$$U = \sum_{i=1}^N u^i(y_i - EY) \quad u^i > 0; u^{i'} < 0$$
subject to $f(y_1, y_2, \dots) = 0$ and $EY = [y_1 + y_2 + \dots] / N$, will surely be still more costly.

might be the paradigmatic of societal technology. Or, even more, the ‘safety’ ethic, of which Australia has been such a vigorous ‘early adopter’ (Jessop 2009).²³

Societal technology is more naturally midlife rather than adolescent, more suburban rather than rural. It is palpably Scandinavian (Daun 1996) and, with the two clocks of railway Ballyhough station in mind, not obviously Irish. Societal technology appears to be the inevitable adversary of the sphere autonomy; it was hugely important to twentieth-century socialism as a means of filling a void created by the retrenchment of that sphere. Yet in Australia it has sometimes tolerated ‘the market’ as a device of societal technology.

Societal technology waxes fat in Australia. It is seen everywhere, literally, in the pointless road signs that festoon roadways. It is seen in specific and favoured creations of state, such as the Commonwealth Scientific and Industrial Research Organisation (CSIRO). It is seen, perhaps, in the overambitious hopes for computing technology by Australian governments, and the recurrent catastrophic consequences of that misplaced faith.²⁴ It is seen in the language; it has been claimed the term ‘public servants’ originates in Australia (Richards 2015). It is seen, above all, in the bureaucratic; in the treatment of the civilian by the state that has maddened visitors, both recent and long past (Martineau 1869; Brûlé 2015);²⁵ in the warping of the state so that ‘Federation’ becomes a bureaucracy in three layers; and in formations outside the state. Unions, with their ‘tentacular grip’ on Australian life (Davies 1958) are, of course, elaborate bureaucracies, and have been so from their origin. Their most important product is policies; policies that at best only obliquely serve equality and fraternity but gratify the quest for control, such as compulsory peacetime military service. Originating in Prussia, it was first introduced in the British Empire by Australia, as the *Commonwealth Year Books* for years proudly recorded.

Why is this province so overgrown? A possible historical–cultural base of the hypertrophy of societal technology might be sought in the ‘worldly

²³ Victoria was the first jurisdiction in the world to introduce the compulsory wearing of motorcycle helmets and seat belts, and random breath tests. ‘Safety’ can, of course, be dangerous (Peltzman 1975). For safety, read ‘regimen’.

²⁴ See Chesterman (2013) on how a \$6 million IT contract became a \$1.2 billion cost.

²⁵ The talent for bureaucracy sometimes impressed visitors: ‘It would be difficult to find a higher type of public servant anywhere in the world’ (Nelson T. Johnson quoted in Edwards 1973, p. 85).

Presbyterianism’—the secularized, rationalistic puritanism—that so dismayed Francis Adams about Australia (Adams 1893, p. 28). An alternative environmental–economic foundation for Australia’s ‘talent’ for societal technology might be sought in the benefits of a human machinery, in that it is the ‘world’s first and most suburbanised nation’ (Clarke 1965, p. 63);²⁶ and in the low costs of human machinery in Australia on account of the country’s homogeneity in language and culture. The cost of human machinery is doubtless reduced still further by the country possessing ‘the least diversity of surface of any of the continents’ (Taylor 1945, p. 316) and the sort of well-defined and formidable natural borders that facilitate the close organization of a society. To illustrate that thought, Australia has had a penchant for rigorous quarantine (books, the sick, alien races, exotic pests, asylum claimants, film stars’ dogs) because it can have such a penchant.

There are several other candidate causes with broader historical roots.

3.4.1 Colonial Origins

Australia’s penchant for bureaucracy might be traced to the fact that Australia was a colony:

Possibly the most enduring feature of any colonial regime, one of the first to appear and the last to leave, is the administrator, the colonial bureaucrat, high, middle and low. (Stein and Stein 1970, p. 68)

The highest stratum of the original bureaucratic management of Australia was another bureaucracy, the Colonial Office, presided over in the key years 1825–45 by James Stephen, a ‘strict legalist’ with a ‘passion for system and uniformity’ (Pike 1957, p. 35). The next stratum consisted of the governors, who, too, were public servants, in as much that they were accountable to the Colonial Secretary. The example of elevated and conscientious colonial governors—Macquarie, Bourke, King (‘bursting with plans and policies’: Roe 1963, p. 7)—may have provided archetypes for the procession of industrious, intelligent, and overweening public

²⁶ Dilke opines that Australian town democracy is attracted to state socialism, while the small agricultural proprietors of the USA are repelled by it (Dilke 1890, vol. 2, p. 265).

servants that have been conspicuous in Australian history. The third stratum was the local staff, and the excellence and profusion in Australian of that useful tool of government—government statisticians, or ‘statists’—may be ultimately traceable to the recurrent tyre-kicking by Great Britain of her doubtful colonial asset.²⁷

3.4.2 *Authoritarianism*

Perhaps the *authoritarianism* with which societal technology is implicitly laden was instilled by the parade-ground character of original European settlement. Given the poverty of communications, for its first thirty-five years the governors of NSW, unlike North American governors, ruled as might an absolute monarch, and with a mercantilist apparatus. Thus, Edward Shann—surely the most eloquent critic of Australian exceptionalism—wrote that more of Australia than the crooked streets of Sydney can be traced to the period’s military rule.

Shann’s command society vision of the first generation of European settlement has been challenged. NSW, it has been said, was a ‘convict colony’ rather than a penal colony (Hirst 2009b); one which barely had a prison as such for its first thirty five years, and in which there reigned the rule of law, not the rule of man. Yet its texture was highly authoritarian, as the rule of law sanctioned one man to make the rules. Governor Macquarie could ordain thirty-one lashes for any deserting (free) seaman (Quinlan 1998). Furthermore, ‘The state had no compunction in separating mother and child’ (Belcher 1999, p. 17), and ‘the minutest details of civil life’ were controlled by the state (Hartwell 1955, p. 51). NSW exhibited the aspect of a military station quite beyond literal barrack walls; until 1825, every free person was required to present themselves at an appointed place and time for each ‘population muster’.

But Shann’s stress on Australia’s early command society might also be faulted on the grounds that this authoritarianism actually fostered liberalism, by way of provoking a reaction: it was the *ancien régime* of Old Sydney Town that provided a foil to a nascent liberalism. ‘A government official in your eyes’, it was

²⁷ ‘Victoria has almost from her very birth been at the head of all countries in statistics, and the Year-Book of the Government statist and other productions of his office are as nearly as perfect as such works can be’ (Dilke 1890, vol. 1, p. 187).

complained to W. C. Wentworth, 'is a tool of power, the unblessed offspring of tyrannous rule' (Roe 1965, p. 78). By contrast, to the busy bourgeois of the convict-free colonies to the south, a government official was, from an early date, something else entirely. *L'État, c'est nous*.²⁸

An entirely different objection to tracing Australia's engrossment by social machinery to its early command society will press that the early command society expired after two generations. Australia, in this objection, was effectively re-founded, by wool and gold, in the image of the liberalism and capitalism of Industrial Revolution Britain, a highly individualist and rights-conscious society. These forces remade Australia by dissolving the older military state.

3.4.3 *Legal Constructivism*

Alternatively, the strength of social machinery might be traceable to the very legality that characterized both the original military society and the liberal civilian society that succeeded it. In the beginning was the law: Australia began with an Act of parliament: Transportation Act 24 Geo 3 c56 1784. Within six months of the establishment of Sydney, 'There was not ... even a bridge over the Tank Stream but there was already a flourishing legal system' (Kercher 1996, p. xix). In a new society such as this, lawyers, as Tocqueville stressed, will constitute its sole aristocracy.²⁹ No aristocratic class is renowned for its humility, and the bench in Australia has been ready to 'slaughter' legislation under various principles of judicial review, with a 'devastating effect ... on the balance of constitution' (Hancock 1930, p. 118);³⁰ on occasions to virtually claim the right to choose the Chief Justice; to subject entire dimensions of economic life to judicial legislation; and several times to construe the mere criticism of a court decision as contempt of

²⁸ Thus Grant (1975) has noted the contrast between nineteenth-century Victoria's intelligentsia and the oppositional role commonly attributed to such formations. Victoria's intelligentsia was not resisting 'society', it was shaping it.

²⁹ Conformably, the law in Australia has produced legal dynasties of a strength and lustre unknown in politics, the arts, or business (Fox 2015). One dynasty, the Stephens, provided justices of the NSW Supreme Court for four successive generations. The first of the dynasty was a brother of James Stephen, the 'uncompromising legalist' Under-Secretary of the Colonial Office (Pike 1957).

³⁰ For much of the twentieth century the High Court was one of the world's very few genuine courts of constitutional review; between 1900 and 1950 fifty-three laws in the USA were declared unconstitutional, while sixty-seven laws were so declared in Australia (Davies 1958, p. 75). But, unlike the American stance towards the US Supreme Court, 'in Australia it is still considered very largely as being "bad form" to criticise judicial attitude and actual judgements' (Sawer 1952, p. 238).

court, while at the same time bearing ‘contempt for the judgement of parliament and Executive’ (Sawer 1952, p. 240). One Chief Justice declared in the early 1970s that more important decisions had been taken in the Court House than the Parliament House (Hirst 2009a, p. 8); he was soon to become Governor-General, and construe the position in entirely juristic terms, with unfortunate consequences for parliament and Executive.

Australia, then, has been a rich field for the ‘empire of law’—the cultivation of prerogatives, refinements, extensions, and ramifications of law. But ‘legalism’ so defined hardly defines a social philosophy. One can imagine a legalism of contract, of property, and of tort; a legalism of individualism; the legalism characteristic of the USA, which is indisputably a legalistic society, but one where legalism serves individualist values. In Australia, legalism has done otherwise. It is *legal constructivism* that captures best the significant ‘legalism’ of Australia; the presumption that the law is the best tool to make the world a better place. So, whereas positivists might pin their hopes on science in making the world a better place; and moralists on morality; and liberals on freedom, in confronting any problem legal constructivists will reach for a new law. Is a low voter turnout a problem? A law making voting compulsory is the answer. Are strikes are a problem? Make them illegal.³¹ Being dismissed arbitrarily is undesirable; clearly that action should be outlawed. The uncompetitiveness of Australian business is costly to national welfare: its illegalization will be the remedy.

This legal constructivism is essentially ‘Benthamism’, the philosophy of societal technology on legal stilts. Thus, the prospect arises of Australian exceptionalism being the issue of one of the most celebrated and censured of social philosophies (see, for example, Collins 1985); one flourishing in Europe at the very time of the European settlement of Australia, although unknown at that time—let it be marked—in the USA. Trollope (1873, p. 239) observed ‘our colonists of Australasia are ... as impatient of the doctrine of natural rights as the editor of the

³¹ Historically, Australia has been a country of many strikes, and of many laws banning strikes. The statute books of the states are the most blatant: the NSW Industrial Disputes Act of 1908 is one example. In Commonwealth law since the beginning of ‘Conciliation and Arbitration’ in 1904, strikes have been, ‘broadly speaking’, illegal for the parties covered by a current award (i.e. almost everyone in an ‘industry’). The Fair Work Building Industry Inspectorate currently announces on its website that ‘strikes are only lawful if protected industrial action for a proposed industrial agreement has been authorised by the Fair Work Commission’.

Quarterly Review'. He should have added, 'or Bentham'.

3.5 Disharmony in the Spheres

None of the various 'provinces of life' that have been the units of analysis of previous sections constitute a candidate for the explanation of Australian exceptionalism to the exclusion of the others. They all may be operative. They may actually be complementary in effect. Thus, the labour movement draws strength from both 'human machines' and from fraternity (or, at least, its mythology); here the spheres of fraternity and societal technology are reinforcing. Yet the tension between fraternity and societal technology may be still more important. They easily make for a set of contrasts: efficiency versus equity; authoritarian versus anti-authoritarian; high-minded versus broad-minded; humourless versus humour-filled; doctrinal versus attitudinal; productivity versus pleasure; Albert Jacka VC versus Sir John Monash GCMG, KCB, VD; the paltry rationalism and frigid sanctimony of a Justice Higgins of the *Harvester Case* versus rugby players meeting in Bateman's Hotel in the same year to found a League to better their recompense. The contradictions of the two spheres produce the contradictions of Australian society.

This contrast has sometimes resulted in direct confrontation, with the victory sometimes swinging one way or the other: 'early closing' laws ultimately retreating, but Darwin's Chinatown ultimately destroyed (Christie 1995).

This contrast has sometimes produced a living contradiction, perhaps most saliently in pre-1960s Australia; a dry Canberra versus a wet Queanbeyan; a ludicrous literary censorship that was lackadaisically enforced; a Darwin 'a free and easy town where everybody mixed with everybody' and 'where social classes and racial communities were strictly segregated' (Christie 1995); a severe White Australia policy that was yet in some ways a 'legal fiction' (Baker 1966);³² an Australia that, for all its prohibitions, was 'tolerant' in a 'raffish' way.

Sometimes the two coexisted side by side, almost plenty of bushrangers, but

³² A total of 17,000 Chinese were admitted to Australia during the 1920s. A greater number, however, left.

no lynch mobs,³³ an antagonism towards police, but a ‘surprising amount of deference to persons in authority by subordinates’ (MacKenzie 1961);³⁴ strikes endemic but, with some exceptions, orderly (Walker 1986).

The incongruities of twentieth-century Australia might be seen as the manifestation of the simultaneous strength of societal technology and fraternity. Yet in the twenty-first century societal technology appears to be eclipsing fraternity. Union memberships wilt while their bureaucracies flourish and fester; political parties decline into recruitment agencies for political careerists; the sense of guild shrivels in the workplace while ‘management’ is rampant. The popular and graphic emblem of Australian fraternity has long been beer drinking: in 2013 half as much beer was drunk per head as forty years before.

3.6 The Underlying Causes

The retreat or advance of the spheres of life prompts the fundamental question: what is the source of their being abnormally large or small?

Most accounts of their shrunkenness or overgrowth have drawn on just two types of explanation: ‘cultural–historical’ or ‘economic–environmental’.

Cultural–historical explanations invoke culture as the immediate determining factor, with culture in turn explained by reference to some ‘founding’ history. The idiosyncratic institutional origins of Australia obviously invite various cultural–historical explanations of exceptionalism, and Hartz’s is an illustration. Another variant of this sort of explanation would invoke the ethnic composition of the founding immigration, and the Australian illustration would be the recurrent, if not universally shared, hunch that heavy Irish immigration shaped Australian distinctiveness.³⁵

³³ ‘Kangaroo court’ is not of Australian origin, but Texan (Richards 2015).

³⁴ The Eureka Stockade? One future Conservative prime minister of Great Britain was ‘aghast’ at the ‘submissiveness’ he sometimes encountered on the goldfields (Gascoyne-Cecil 1935, p. 19). ‘The legend of the independent, free-thinking Australian mind has long puzzled . . . observers, who saw on every hand evidence of spineless timidity in the face of authority’ (Penton 1943, p. 11). See the same in Crawford (1952, p. 46) and Robinson (1985, p. 16).

³⁵ Ward gave an accent to Irishness, and explained South Australia’s own individuality by its relative lack of Irish. Hirst, by contrast, asserts the essential Englishness of Australia (2014, p. 128). The unusually large presence of Irish is a fact (MacDonagh 1986), but divining the implications of this fact is perplexed by the fractures in ‘Irishness’, and the divergence of the reality of Irishness from its

Another use of cultural–historical explanations consists of invoking the experiences a society did *not* have. Australia had no war of independence; no occupation; no war at all fought purely on Australia’s account; and is the neighbour of no United States or Brazil.

In contrast, economic–environmental explanations suppose that economic motivations, when conjoined with material constraints, are decisive. The leading illustration of the ‘economic–environmental’ explanation of Australian singularity is ‘the Bush’, the Outback, the Back of Beyond; that enormous quantity of low and risky value land, studded by (a critical detail) outcrops of land made precious by their minerals. It is this ‘outback’ of drought, flood, and fire that makes the country Australia and not New Zealand: it is the outback that makes for the Australian way.

The wide brown land is the terrain of Russel Ward, but also Hancock’s ‘public utility state’, where great distances make collective action more rewarding—possibly even rational; particularly in the natural monopolies of transport and communication. But other arguments might be woven out of Australia’s physical endowment. Distance means area, and Australia’s land is bountiful relative to her small population; more ‘arable land’ or ‘agricultural land’ per head than obvious comparators.³⁶ The large quantity of land will obviously make rents per acre low, but may also make rent per capita large.³⁷ And such high rents per capita will have the appearance of a mound of wealth that may be apportioned as one pleases, without an unwelcome diminution in its size.³⁸ An economy of vertical supply curves is congenial to a collectivist economic vision that is kindred to the sphere of fraternity. This vision is made vivid with regard to the mineral bounty of Australia. An illustration: within eight years of European

stereotypes (see Eggleston 1953b, p. 7). One reflective consideration of the question seems to avoid making a conclusion (O’Farrell 1986).

³⁶ It is estimated that there is 23,222 m² of ‘arable land’ per head in Australia vs 5220 m² in the USA, 8,700 m² in Argentina, and 1,168 m² NZ (*CIA World Fact Book*). The World Bank’s estimates of the broader category of ‘agricultural land’ seem generous, but taken at face value they imply 172,400 m² of agricultural land per head in Australia; 12,900 m² in the USA; 2,480 m² in New Zealand; and 34,600 m² in Argentina.

³⁷ If the demand for land is elastic then a larger supply of land will increase rents per capita.

³⁸ ‘The Selection Acts were on the face of it a recipe for spreading the wealth and their operation has been compared to a gold rush. An alternative construction of the Selection Acts was that they were an attempt to compensate by legislation for an artificial scarcity that had been purposefully fostered by the Crown in the first place. State land was notoriously expensive; the ‘preposterously high’ price (Therry 1863, p. 2523) of £1 an acre was the benchmark in Australia, compared to \$US1.25 per acre of the US Land Act of 1820 (about 5s).

settlement coal was found ‘littering the beach’ (Perry 1963, p. 58). At various times since, Australia has been the world’s leading producer of tin and gold; it is currently the largest producer of aluminium oxide and bauxite; ranked second in iron ore, gold, and lead; third for manganese, uranium, and zinc, and in contention for third place in coal and nickel.³⁹

Another salient material feature of Australia is her population, or lack of it. Australia is a small-scale society. It is just large enough to be prone to the ‘illusion of completeness’ (Davies 1985, p. 243) and a ‘delusion of competence’ (Clement Freud cited in Boyd 1972, p. 24), but small enough to suffer from the expatriatism, amateurism, gossiping and score-settling of a small one (MacKenzie 1961, p. 146). Most significantly of all, there exists social theory to argue that small societies facilitate collusion: economically, politically, and socially (Olson 1965). Australia seems a convincing illustration. Is Australia not the society of the tidy stitch-up, whether in the party room, the Trades Hall, the Chamber of Commerce, the University Council, or Council of Governments? Is it not a society in which the inner- ring prevails and beguiles? Tellingly, a popular ABC current affairs programme is called ‘Insiders’. The most bought edition of one national newspaper is the annual ‘Power Issue’ that identifies for its readers the ‘most powerful people in the country’. Visitors past and present have been struck by the rule of golden circles. ‘Exclusive and clique ridden’ judged one British observer at the time of Federation (Rowland 1903, p. 122). Even 110 years later, one American political scientist declared: ‘the one thing that has overwhelmed me about Australia and its politics is how cosy everything is. Despite its vast physical expanse, the country’s political elites seem remarkably inbred. Party cliques determine candidate selection in mysterious ways, highly reminiscent of tightly-held 19th century machine politics of the US’ (Loomis 2013, p. 39). Australia is a classless society with a ruling class. It is a country where the elite chooses its own successors, but recruits them from across society.

³⁹ ‘At December 2012, Australia had the world's largest economic resources of gold, iron ore, lead, rutile, zircon, nickel, uranium and zinc’. GeoScience Australia, <<http://www.ga.gov.au/scientific-topics/minerals/mineral-resources/aimr>>. The same bounty does not extend to petroleum, but it remains the case that Russia and Norway are the only developed countries with larger ‘conventional’ oil reserves per capita than Australia.

3.7 The Inertial Society

It is easy to see that environmental–economic and cultural–historical explanations of Australian exceptionalism attach different weight to the contingencies of her history. In most environmental–economic explanations, the long-run destination is not altered by shocks along the journey. Yes, shocks have consequences, but their consequences are passing, and the more distant the shock the less consequent it is. The system, in other words, is ‘stable’. The simplest cultural–historical explanations, by contrast, implicitly endorse a cosmology of an unstable system; whereby the more distant a shock is, the *more* important it is, with the original shock seemingly the most important of all. Thus, the cultural–historical theorist is tempted to trace everything back to a year zero, the motley infancy of European society in Australia. Corruption in the NSW police force? Remind the reader that the first constables were convicts. Corruption in public offices? Speak of the Rum Corps. Industrial disputation? Call to mind the ‘work ban’ applied by the Marines in the service of Governor Phillip. But such extended lines of descent are inevitably arguable.⁴⁰ And, in any case, they are not necessary for some cultural sway. For the cultural–historical theorist is entitled to invoke a ‘stable’ system of *two* (or more) possible long-run destinations, with the implication that a sufficiently large shock may alter which road is being travelled. The upshot of such multi-equilibrium system is that larger shocks—which, on account of being larger, are rarer and so probably older—are ‘determining’ the way recent shocks are not; and yet the year zero—the year history supposedly unloads its burden on posterity—need not be literally the first year in the society’s annals. Society’s trajectory could be altered at a later date in the crucible of some crisis. A cultural–historical theorist of exceptionalism could, for example, hold up the traumas of the 1890s as the furnace that melted the inherited norms of liberal Britain and hammered them into a new mould. It was in 1889 that the APA Building (‘the Australian Building’) was completed in Melbourne, and was perhaps for some months the tallest building in the world. But in the four subsequent years, Victoria’s real gross domestic product (GDP) was to fall by 16 per cent.⁴¹ The subsequent harrowing decade was, of course, the midwife of the Australian Labor Party (ALP), Australia’s singular industrial relations system and, above all, the Federation of the Commonwealth of Australia.

⁴⁰ In fact, the NSW police force was completely re-established in 1862.

⁴¹ Male suicides in Australia averaged 15.3 per 100,000 pa in 1881–85. They averaged 20.2 per 100,000 pa in 1901–05.

‘Stable’ and ‘unstable’ do not exhaust the cosmologies of explanation: there is a third cosmology. This does not contend that shocks long ago are more important than recent ones; or that recent ones are more important than distant ones. The third possibility maintains that all shocks, recent and distant, are of equal potential importance.⁴² The upshot of this third cosmology is that there is not one long destination, or no long-run destination, but many.

To give a simple illustration of this third cosmology: suppose that it would have been better (that is, less costly) to have established initial European settlement at Newcastle (Australia) rather than Sydney. Nevertheless, once Sydney had become established, it may well have remained rational to persist with Sydney as the centre. Sydney became a ‘rational custom’ by virtue of being established. Yet if some shock did move the metropolitan centre to Newcastle (or Jervis Bay, etc.), that new fact on the ground would be the (new) rational custom. A very similar, if less hypothetical, example involves Canberra. Inclement, remote, and costly, its choice of location as a national capital may have been inferior to a locale that was mild, easily accessible, and cheap. But, once established, it was rational to stick with it.⁴³

The point works the commonplace that, if a wrong fork in the road is taken, once taken it may still be rational to hasten further along it, rather than retrace the path. Decisions become ‘fate full’. The choice of political borders, for example, has a finality and rationally so. The Victoria–NSW border along the Murray may have been an ill-starred choice. But having been adapted to, it is not worth changing it. But if it was changed, it may not be worth changing it back. The decision to detach the Northern Territory from South Australia may have the same property, or the Australian Capital Territory’s acquisition of self-government.

This model of ‘rational custom’ is evidently one of an outlay that is ‘sunk’ and that cannot be recovered. Thus, the fuel spent in taking one fork in the road a certain distance is sunk, and cannot be recovered. But sunk costs are not the only source of ‘rational custom’. Rational discouragements to revise a past decision also arise where, to pursue the travel analogy, the very act of reversing course is costly of

⁴² Male suicides in Australia averaged 15.3 per 100,000 pa in 1881–85. They averaged 20.2 per 100,000 pa in 1901–05.

⁴³ Notoriously, it would have been better for NSW to adopt a 5 ft 3 in railway gauge in 1853. But once a certain length of track had been built, it was rational to persist with extending the gauge.

fuel. These ‘revision costs’ obviously include any resources consumed in deciding to revise an earlier decision. And revision costs extend beyond such ‘process costs’ of revising an earlier decision, to include any opportunity costs of deciding to revise (for deciding to revise X may entail not making a decision to revise Y).

The joint upshot of sunk costs and process costs is that it may be rational to choose the customary action/event/location.⁴⁴ This notion of ‘rational custom’ presses the significance of history, without invoking the ‘culture’ of the historical-cultural. It elevates ‘fate’ without insinuating ‘destiny’. It suggests ‘path dependency’ without strictly entailing ‘memory’. ‘Inertial’ is probably the best term for capturing the phenomenon at stake, especially when inertia is properly defined as resistance to a change in state of motion, rather than as a state of rest; the rational response to the wrong choice of a fork in the road may be to travel further down the path.

Might Australia be prone to be shaped by rational custom? Australia is a thicket of constitutions, Upper Houses, judicial review, tiers of government; all making for sunk costs and process costs. Above all, Australian Federation— that ‘last kick of the old radical colonial politics’ (Waterson 1970, p. 41)— made for sunk decisions that have imparted ‘tremendous ... inertia’ to the national political system’ (Parker 1969, p. 62), where decisions ‘continue long after the original purpose has disappeared ... rather like a fugue in music’ (Sawer 1966, p. 106). A straightforward illustration is federal finance: the doom of states finances was spelt by clauses in the Constitution of 1901 prohibiting state taxes, notwithstanding the apparent trust in the Constitution’s jerry-rigged evasions of that fate.⁴⁵ The only escape would be an extra- legal withdrawal from Federation, but at a prohibitively high cost. Another illustration may be in workplace relations: it is tempting to think that the decision to allow the Commonwealth to legislate for compulsory

⁴⁴ It *may* be rational to choose the customary, but it need not be: it may eventually prove rational to no longer choose it. Thus, to pursue the analogy of the site of the capital; if, over the next two hundred years, the location of the population shifts to the north, the costs of using Canberra as a capital may become so great that it does become rational to shift. There is a ‘tipping point’ latent.

⁴⁵ ‘When the decision was made for a uniform customs tariff and inter-state free trade, the independence of the states was doomed’ (Giblin 1949, p. 90). Giblin should have added the fact that the decision to vest ‘excise’ exclusively in the federal government prevented the states from taxing consumption. It might be retorted the US constitution has a very similar provision, yet in all but four American states sales are taxed. It was repeated High Court decisions which have defined ‘excise’ so as to remove consumption quite out of the reach of the states’ taxation.

arbitration— admitted to the draft constitution on the third attempt, at the meretricious entreaty of H. B. Higgins, and by a margin of twenty-two to nineteen following the gratuitous defection of Western Australia—was deeply fateful.⁴⁶ Intended for itinerant shearers and seaman who, by the nature of their trade, traversed states, Section 51 (xxxv) exploded in consequence, sustained by the strength of precedent in the constitutional decisions that forced its path; its retraction has rarely seemed worth the cost,⁴⁷ and efforts to rationalize it seem only to strengthen it.

To the extent that a role is awarded to rational custom, a different light shines on the significance of Australian exceptionalism. Economic–environmental explanations, by emphasizing adaptation to enduring physical realities, tend to be optimistic. By contrast, cultural–historical explanations—by invoking the non-rationality of origins—tend to be pessimistic. Rational custom, by acknowledging the burnt bridges of human existence, tends to an acquiescence without approval, and awaits the twist of chance.

3.8 The Law and the Word

The concept of rational custom provides a rational, if cheerless, explanation of the tendency of Australia to endure with the ‘same old, same old’. But an entirely contrary foundation of this endurance may be advanced.

The various ways in which human beings respond to the other-worldly may be organized around the antithesis between the nomistic and the antinomian. This distinction is essentially between obedience and disobedience, and is captured in many familiar contrasts: the pharisaical versus the prophetic; ‘superstition’ versus ‘enthusiasm’; mystique versus charisma; the Law and the Word.

Australia very much takes its religion in the first style. From these deserts,

⁴⁶ The surprise affirmative of Western Australia later prompted La Nauze (1972, p. 208) to reflect that this provision was ‘momentous for the social and political life of Australia . . . [and was] inserted by the group then least concerned with the problems and tensions of industrial society’.

⁴⁷ If not impossible. How could it come to pass that the sacred writ of the Engineers Case ever be altered? Only through the unlikely appointment of a majority judges who will be as insouciant about precedent as Isaac Isaacs was about the Griffith court.

have any prophets come? Its culture positively suffocates the antinomian impulse. Thus the desiccation of nineteenth-century Methodism amidst the ‘connexional principle’. Thus the fact that no religion, it has been observed, has ever been founded in Australia; the possibility appears to wither at the point of germination. Alfred Deakin, in retreat after loss of office in 1904, became fervently engaged with Islam (Gabay 1992). His cherished son-in-law entreated him to leave politics and lead a new church. Deakin wavered. And returned to politics to pass the Excise Tariff Act.⁴⁸

Australia makes an obvious contrast to the USA, where the antinomian has had a more vigorous life—the latter a country born in the failure of mystique of monarchy; a country of revolutions, wars, revivals, and crazes. Characteristically, it was from the west coast of the USA there arrived in Australia revolutionary and (literally) incendiary socialism in the form of ‘Wobbly propheticism’ (Winters 1985, p. 126), to confront the bureaucracies of the unions and the Labor Party. From these examples it is evident that the nomistic and the antinomian are more than just responses to the other-worldly, and may have relevance for the questions of this book. The relevance would be that the antinomian both drives, and is driven by, ideas; ideas strong and possibly noble; ideas necessarily crude, indistinct, and unreal. The nomistic, by contrast, chloroforms ideas, and places them under glass. One implication for Australian exceptionalism of the strength of the nomistic and the weakness of the antinomian is the weakness of unbound ideals in Australia and the strength of *idées fixe*. £1 an acre, a 7s per day wage, the 2½ inch wide wool comb, the four pillars of banking; it is in observing such formulas that much energy of Australian society has been poured.

⁴⁸ Surveys have indicated that Australians commonly nominate Ned Kelly as their national hero, an undoubtedly charismatic figure (McIntyre 1992). But does the selection of Kelly indicate the strength of the charismatic in Australian life, or its degeneracy?

